

ŞEHADET İNCİLERİ-PEYGAMBER ÇİÇEKLERİ

HZ. HASAN VE HZ. HÜSEYİN

RADIYALLAHU ANHÜMA

MUSTAFA NECATİ BURSALI

Çelik YAYINEVİ

(Şehadet İncileri - Peygamber Çiçekleri)

HZ. HASAN
VE
HZ. HÜSEYİN
(RADIYALLAHU ANHÜMA)

MUSTAFA NECATİ BURSALI

Çelik
YAYINEVİ

© İlkharf Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti, 2016
Sertifika No: 33723

© Yayınevinden yazılı izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Hz. Hasan (r.a.) ve Hz. Hüseyin (r.a.)
Mustafa Necati Bursalı

1. Baskı: Ağustos 2016

ISBN
978-605-9844-75-8

Yayın Yönetmeni
Serdar Çelik

Editör
Ece Özbaş

Mizanpaj
Çelebi Şenel

Kapak Tasarım
Yunus Karaaslan

Baskı-Cilt
Şenyıldız Yayıncılık
Hediyelik Eşya ve Tekstil San. Tic.Ltd.Şti.
Gümüşsuyu Cad. No.3 K.2 Topkapı/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 47 91 Sertifika No: 11964

Genel Dağıtım:
ÇELİK YAYINEVİ
Sertifika No: 14710
İkitelli O.S.B. Mh. Milas Cd. İş Batı İş Merkezi No:29/12-A
Başakşehir - İstanbul
Tel: +90 (212) 511 28 11 (pbx) Faks: +90 (212) 511 28 12
www.celikyayinevi.com.tr
mail:info@celikyayinevi.com

(Şehadet İncileri - Peygamber Çiçekleri)

HZ. HASAN
VE
HZ. HÜSEYİN
(RADIYALLAHU ANHÜMA)

MUSTAFA NECATİ BURSALI

Çelik
YAYINEVİ

İÇİNDEKİLER

ESER HAKKINDA 11
ÖNSÖZ 13
HAZRET-İ HASAN'IN DOĞUŞU 17
ÇOCUK ÇIĞLIĞI 19
SÜT ANNE 20
HASAN İSMİNİN VERİLİŞİ 22
KÜNYELERİ 24
BENİM OĞLUM EFENDİDİR 27
CENÂB-I HÜSEYİN'İN DOĞUMU 29
HZ. HÜSEYİN'E İSİM TAKILMASI VE AKİKA KURBANI KESİLMESİ 32
KÜNYE VE LÂKAP 34
CEBRÂİL HABER VERİYOR 36
GÜREŞ 37
"HÜSEYİN BENDENDİR" 38
KERB'Ü BELÂ 39
NÛR NESLİ 41
İLÂHİ FERMAN 43
RİSALE-İ NÛR'DAN... 45
EHL-İ BEYT KİMLERDİR? 49
EHL-İ BEYT'E MUHABBET 53
ÂL-İ ABA 55
NÛR NESLİNİN KADIN KUTBU 57
NİÇİN FÂTIMA ADINI ALDI? 60
FÂTIMA NE DEMEK? 61
SEVGİNİN BÖYLESİ 62
YİNE O SEVGİ 64
AKILLARI KAMAŞTIRAN LEVHA 67
PEYGAMBER DUASI 72

CENNET KADINLARININ EFENDİSİ 75
HZ. HUZEYFE ANLATIYOR 78
CENÂB-I ALİ (KERREMALLAHÜ VECHE) 82
HİCRET 86
KARDEŞ 89
GAZALAR BOYUNCA 90
KÜNYELERİ 92
ARAP'IN EFENDİSİ 93
CENNETİN DİREĞİ 94
ZÜHD 95
CÖMERTLİK SULTANI 96
ALLAH MEDHEDİYOR 101
BİR PIRILTI Kİ 105
HZ. FÂTIMA'YI AĞLATAN HÂDİSE 108
CENNETİ AYDINLATAN NÛR 111
ALLAH RESÛLÜ'NÜN İRTİHALİ 114
NÛR ÇOCUKLAR 119
HZ. FÂTIMA-İ ZEHRA'NIN ÖLÜMÜ 123
AKIP GİDEN YILLAR 126
EDEP VE TERBİYENİN BÖYLESİ 130
ORDU KUMANDANLIĞI 132
ŞEHADET 138
HZ. HASAN (RADIYALLAHU ANH) HALİFE SEÇİLİYOR 144
GÜZEL BİR EFENDİ 148
PEYGAMBER EVLÂDININ DUASI 151
CÖMERTLİK 153
MÜRÜVVET - KEREM - ULULUK NEDİR? 156
MÜRÜVVETİN BÖYLESİ 158
TAŞKIN VECD 161
CÖMERTLİĞİ 162
ZEHİR 163
İNCE MİZAÇ 165
TEKRAR MEDİNE'YE DÖNÜYOR 166
CAN VERİYOR 169
RÜYA 171
HAZRETİ HÜSEYİN (RADIYALLAHU ANH) 175

ZEYNELÂBİDİN 177
GÖZYAŞIYLA SULANAN YERLER 180
ÖĞÜT 184
AHLÂK 185
EN GÜZEL SIFAT 186
EHL-İ ARZIN SEMAYA EN SEVGİLİSİ 192
HZ. MUAVİYE'NİN ÖLÜMÜ 194
BÜYÜK FACİA 197
HZ. HÜSEYİN'İN BASRALILARA
GÖNDERDİĞİ MEKTUP 205
İBNİ ZİYAD'IN TEHDİDİ 208
MÜSLİM'İN BAŞINA GELENLER 209
MÜSLİM'İN KESİK BAŞI 214
ACI HABER 219
BİR RÜYA 223
VEFALI BİR DOST 225
KERBELÂ 227
İMAM-I HÜSEYİN'İN KÛFELİLERE SON HİTABI 238
SON NASİHAT 243
ALİYYÜL-EKBER'İN KAHRAMANLIĞI 247
İŞTE İMAN, İŞTE KAHRAMANLIK 250
VAH MÜSLİM VAH 254
KÛFELİ'LERDE HAYRET, DEHŞET, İBRET 256
VAHŞET 258
SADAKAT VE BAĞLILIĞIN BÖYLESİ 259
VAHŞET Kİ NE VAHŞET... 261
HÜCUM YİNE HÜCUM 263
YETMİŞ İKİ YARA 267
KARA BENEK 268
CİHANIN YÜZKARASI 270
MIZRAK UCUNDA TAŞINAN BAŞLAR 272
O BAŞIN ÜSTÜNE GÖKTEN NÛR İNDİ 273
ŞEHİTLERİN DEFNİ 275
İBN-İ ABBAS'IN RÜYASI 276
GÖKLERE YÜKSELEN ACI FERYAT 277
HZ. ZEYNEB'İN ESKİ ELBİSELERE BÜRÜNMESİ 280

ÖMER B. SA'D'IN PİŞMANLIĞI....283
HZ. HÜSEYİN'İN EV HALKI ŞAM'DA....285
MOR SURATLI BİRİ....287
YAS TUTTULAR....289
İMAM-I HÜSEYİN (RADIYALLAHU ANH)'İN BAŞI....290
MEDİNE YOLCULUĞU....292
KAN HÂLİNE GELEN TOPRAK....294
İBRET, HAYRET, DEHŞET... 295
KORKUNÇ CANİLER CEZASINI BULDU....296
ONLARI SEVMEK EN KUDSÎ BİR VAZİFEDİR....298
MEDED YÂ İMAM!....300

EY ALLAH RESÛLÜNÜN KOKLADIĞI ÇİÇEKLER; SİZİ SEVMEYEN GÖNÜL NASIL SAADET BEKLER?

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber, mübarek torunları hakkında şöyle buyuruyorlar:

اَحَبُّ اَهْلِ بَيْتِى اِلَىَّ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ

"Ehl-i Beytim içinde ziyade sevdiğim Hasan ve Hüseyin'dir!"

مَنْ اَحَبَّ الْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ فَقَدْ اَحَبَّنِى

"Hasan ve Hüseyin'i seven kimse muhakkak beni sevmiş olur."

مَنْ اَحَبَّ الْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ فَقَدْ اَحَبَّنِى
وَمَنْ اَبْغَضَهُمَا فَقَدْ اَبْغَضَنِى

"Hasan ve Hüseyin'i seven beni sevmiş ve onlara düşmanlık eden muhakkak bana düşmanlık etmiş olur!"

Allah'ın Resûlü o solmaz çiçekleri böyle bu muhabbetle sevmişlerdi. Kâinatın Efendisinin sevdiklerini canımızdan dahi aziz tutmak mü'minlik vasfımızdandır. Mü'min, onları can-ı gönülden sevecek ve onların muhabbetiyle hakikate erecektir...

ESER HAKKINDA

Asr-ı Saadeti öğrenmede fayda var. O devirleri iyi anlayan kimse, bu devri de anlayabilir. Devir denilen zamanı anlamayan, İslâmiyet'i anlasa bile başarılı bir hayat yaşayamaz. Zaten yaşadığı devri anlamayan, İslâmiyet'i nasıl anlar; bu da ayrı bir konudur.

Aslında tarihin tekerrür etmesi, sanıldığı kadar korkunç değildir. Asıl korkunç olan, tarihin birçok devirlerinde zuhur eden hâdiselerdir. Öyle zaman geliyor ki, bakıyorsunuz tâ bin sene evvel vukua gelmiş bir hâdise, bugün aynen görülebiliyor. İşte bin sene evvelki hâdisenin bugün tekrar doğmaması için, tarihten ders alınmalıydı. Çünkü aynı sebepler, aynı sonucu doğurur. Şayet tarihten ibret alıp, bazı sebepleri ortadan kaldırabilirsek, o sebeplerin doğuracağı hâdiseyi de ortadan kaldırdık demektir.

Bilhassa Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) zamanları, Müslümanları bölünüp parçalandıkları, birbirlerine düştükleri devirlerdir. Bugün de aynı durumda değil miyiz? Öyle ise tarihten ders almasını bilmeliyiz. Bölünüp parçalanmaların, birbirine düşmelerin doğurduğu sonuca dikkat etmeliyiz.

Tarih, İslâmiyet'i anlamada önemli bir daldır. Tarih okuyunca düşünürüz: Büyük zaferler de büyük mağlubiyetler de

insanın meyvesidir. Siz, acaba zaferlerin tacını giymek için kendinizi hazırladınız mı? İster er olsun, ister kumandan... İnsan nerede olursa olsun, yapacağı işler kendisini yetiştirme ölçüsündedir.

İşte bu eser, Asr-ı Saadete açılan bir pencere ve tarihin derinliklerinden ömür günlerimize tutulan bir ayna...

ÖNSÖZ

Bütün âlemleri yoktan var eden, varlığından bizleri haberdar eden, kullarından mü'minlerin kalp gözlerini açan, marifetinin nûru ile onları Rıza-i Bârisine erdiren Allah'a hamd ederim...

Salât ve selâm, tek katresinin hacminde bin umman çalkalanan ve tek zerresinin menşurunda bin kâinat yüzen Kevser Havuzunun sahibi Allah'ın Sevgilisi, İki Cihanın Efendisi Cenâb-ı Ahmed'e ve O'nun Âl-i Ashabına olsun...

Bu küçük eserimde cennet çiçeklerinden ıtırlar koklatmak en büyük dileğimdir. Bizzat Sonsuzluk Nebisinin:

هُمَا رَيْحَانِيَّ مِنَ الدُّنْيَا

"Onlar (Hasan ve Hüseyin)**, dünyada iki gülümdür."**

Buyurduğu Peygamber güllerini koklamak ne devlettir. Onları gönül coşkunluğu içinde sevmek mü'minlerin saadet baharıdır.

Allah'ın Resûlü, o solmaz çiçekleri tertemiz kucağında taşımış, mukaddes omuzlarına alıp gezdirmiş, kâh gönül coşkunluğu ile yanaklarından öpmüş, kâh altın saçlarını tel tel okşamış, kâh mübarek elleriyle küçücük ağızlarına lokmalar vermiş, kâh dizine çıkarıp hoplatmıştır.

Bir defasında Hazret-i Hasan'ı mukaddes omuzuna almış ve şöyle dua etmişti:

اَللّٰهُمَّ اَحِبَّهُ فَاِنِّى اُحِبُّهُ

"Allah'ım! Ben bunu seviyorum, sen de sev!"

Şanlı ve ebedî Peygamberimizin şu muhabbetine bakınız: Bir gün mini mini Hasan (radıyallahu anh), Peygamber mescidinde... Allah'ın Sevgilisi mukaddes alınlarını secdeye koymuş vaziyette... Minicik Hasan koştu secde hâlindeki Allah Resûlünün omuzlarına bindi. Kâinatın Efendisi öylece kaldılar ve mini mini Hasan'ı indirmediler...

Merhamet, merhamet, merhamet...

Âlemlere rahmet için gelenin başlıca şiarı... Hudutsuz merhamet...

Bir gün de hutbe irâd ediyorlar. Mini mininin de küçüğü Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) mescide girdi. Yürürken her adımda bir düşüyor. Allah Resûlünü heyecan, aşk ve vecd içinde dinleyen muazzez sahabiler mini mini yavruya el süremiyorlar...

Hâlık-ı Azîmin Muhterem Peygamberi hemen minberden indiler, Hazret-i Hüseyin'i kucaklayıp kaldırdılar, yanlarına aldılar, **"Mallarınız ve çocuklarınız sizin için birer meşakkattir."** meâlindeki âyeti okudular...

Yine bir gün Allah'ın Resûlüne Temim Kabilesinin ileri gelenlerinden bir adam geldi. Tam o anda, mukaddes dedesinin huzuruna Hazret-i Hasan da giriverdi. Gaye İnsan ve Ufuk Peygamber saadetle tebessüm buyurdular ve mini mini Hasan'ı kucaklayıp öptüler, saçlarını okşadılar, sevdiler...

Bu hâli gören adam atıldı:

"Ey Allah'ın Resûlü! Benim on tane oğlum var, şimdiye kadar hiçbirini öpmedim."

اَوَاَمْلِكُ لَكَ اَنْ نَزَعَ اللهُ مِنْ قَلْبِكَ الرَّحْمَةَ

Rahmet Peygamberi şöyle buyurdular:

"Allah senin kalbinden merhameti çıkarınca ben sana ne yapabilirim?"

İşte Sonsuzluk Nebisinin o güzellere karşı sevgisi böyleydi. O cennet çiçekleri, şanlı ve ebedî Peygamberimizin ilâhî bakışlarının aydınlığı ile yetiştiler. Fâtıma-i Zehra'nın tertemiz kucağında büyüdüler. Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali'nin hikmet pınarından içtiler.

Nur neslinin iki kolbaşısı olan Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (radıyallahu anhüm), ümmet gülistanını fazilet ve hikmet çiçekleriyle süslemişlerdir. Cennet bahçelerinin ruh arıtıcı bulvarları arasında bulunmak isteyen herkes elbette bu Peygamber kuzularını can-ı gönülden sevecektir...

Biz onları, gönül ufkumuzun birer batmaz güneşi olarak seviyoruz. Onlar ki, eskimeyen biricik yeni ve solmayan biricik renk...

İşte ben, ruhumdaki olanca aşk ve hassasiyet özünün balını, bu peteğin hücresine dökmek istiyorum...

Yardımcım, Yüce Allah'ın inayeti, Resûlünün ruhaniyeti ve bağlılarının himmeti olsun.

1 Ramazan Hicrî 1393
Mustafa Necati Bursalı

HAZRET-İ HASAN'IN DOĞUŞU

Nûr şehri Medine...

Takvimler Hicretin üçüncü yılının Ramazan ayının 15. salı gününü gösteriyor.

Medine'de bir küçük ev ve bu evde insanlık hurisi Hazret-i Fâtıma (radıyallahu anha) ellerini ulvilik âlemlerine açmış gönlünün derinliklerinden kopup gelen bir iştiyakla dua ediyor...

Allah'ın Resûlünün Ümmü Seleme ile Zeyneb binti Cahş'a emri:

"Kızım Fâtıma'nın kolaylıkla doğum yapabilmesi için yanında Âyetü'l-Kürsî, Muavvezeteyn'i ve şu âyet-i kerîmeyi okuyunuz:

اِنَّ رَبَّكُمُ اللهُ الَّذِى خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ
فِى سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِى الَّيْلَ النَّهَارَ
يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ
بِاَمْرِهِ اَلاَ لَهُ الْخَلْقُ وَلْاَمْرُ تَبَارَكَ اللهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

– Şüphesiz ki Rabbiniz, gökleri ve yeri 6 günde yaratan, sonra emri Arş üzerinde hâkim olan Allah'tır. Kendisini durmayıp kovalayan, gündüze geceyi o bürüyüp örter. Güneş'i, Ay'ı, Yıldızları (hepsi de emrine bağlı olarak) **yaratan O. Haberin olsun ki, yaratmak da**

emretmek de O'na mahsustur. Âlemlerin Rabbi olan Allah'ın şanı ne yücedir."[1]

Dilinde ve gönlünde bu âyetler, Ümmü Seleme, Hazret-i Fâtıma-i Zehra'nın evine koştu, kapıyı güm güm çaldı:

– Kim o?

– Benim, yavrucuğum!

– Buyur, hoş geldin...

– Beni Allah'ın Resûlü gönderdi!..

– Çok teşekkür ederim.

– Nasılsın yavrucuğum?

– Elhamdülillah!

Nûr neslinin iki erkek kolbaşısından biri olan Hazret-i Hasan, Kâinatın Efendisinin kadri yüce kızı Fâtıma-i Zehra'dan dünyaya geldi. Nâr şehri Medine'de 3. Hicret senesinin Ramazan ayında doğdular.

Büyük babaları Gaye İnsan ve Ufuk Peygamber Cenâb-ı Ahmed... Babaları Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali (radıyallahu anh)...

1 A'raf, âyet: 54.

ÇOCUK ÇIĞLIĞI

Sanki cennet bahçelerinden koparılmış bir çiçek... Kar gibi beyaz, pamuk gibi yumuşak, ipek gibi ince, altın saçlı, gümüş bedenli bir bebek, Ümmü Seleme'nin kucağında çığlığı basıyor... Bu bebek, dünyaya gözlerini açan Hazret-i Hasan ve bu çığlık onun çığlığı...

Allah'ın Sevgilisine haber uçurdular:

"Müjde ey Allah'ın Resûlü, bir oğlunuz oldu!.."

İnsanlığın Efendisi cennet sabahları gibi tebessüm buyurdular ve Hazret-i Fâtıma'nın yanına koştular...

İçeri girip evi nûrlandırdılar ve sevgili kızlarını kucaklayıp gösterilen yere oturdular...

Nûr çocuk Allah Resûlünün mukaddes kucaklarında... Sevgilerin en güzeli ve sıcağı ile minicik yavruyu bağırlarına basıp okşadılar ve dudaklarını sağ kulağına değdirip ezan okudular; sol kulağına da kamet...

Güzel, narin, şirin, lâtif, ışıklı, çekici, eritici, tılsımlayıcı gibi sıfatlar, o nûr çocuğun ayaklarına pabuç bile olamaz...

SÜT ANNE

Hazret-i Hasan doğunca, Nebiyyi Muhterem, amcası Abbas hazretlerinin zevcesi Ümmü Fadl'ın evine gitti. Ümmü Fadl, Kâinatın Efendisini heyecan içinde görünce sordu:

"Ey Allah'ın Resûlü! Telaşınızın sebebi nedir?"

"Hayırdır inşaallah. Fâtıma'nın bir oğlu doğdu. Sen, onu da Kusem'in sütü ile emzir!"

"Peki, ey Allah'ın Resûlü!"

Ve bir müddet Hazret-i Hasan'ı, Ümmü Fadl emzirdi...

Peygamber çiçeği Hazret-i Hasan (radıyallahu anh) güzel yüzlü, melek huylu, tatlı bakışlı, altın saçlı, gümüş bedenliydi. Allah'ın Sevgilisi onun hakkında. **"Amcası Hazret-i Musa aleyhisselâmdan mirastır!"** buyurmuşlardır.

Esmâ binti Umeys der ki:

"Hasan doğunca Allah'ın Resûlü Fâtıma'nın evine geldi ve:

– Ey Esmâ! Gösteriniz bana oğlumu, dedi.

Hasan sarı bir hırkaya sarılı idi. Onu bu hâlde görünce dediler ki:

– Çocuğu sarı hırkaya sarmayınız!

Bunun üzerine mini mini yavruyu beyaz bir hırkaya sarıp verdim. Kucağına aldı. Sağ kulağına ezan, sol kulağına da kamet okudu..."

Allah'ın Resûlü 7. günü yine muhterem kerîmelerinin ve ince Fâtıma'nın yanına geldiler. Minicik yavruyu yine kucaklarına alıp sevdikten sonra altın gibi saçlarını kestiler. Fakirlere, kesilen saçların ağırlığınca altın sadaka verdiler ve akika kurbanını kestiler.

HASAN İSMİNİN VERİLİŞİ

"Hasan" ismini ona yakıştıran Allah'ın Sevgilisi...

İlim ve hikmet kutbu Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce) şöyle anlatıyor:

"Çocuğun doğuşunda Kâinatın Efendisi evimizi şereflendirip onu nûr yatağı hâline getirdiler. Yavrunun kulağına ezan okudular ve başını tıraş ettirip ağırlığınca altını sadaka ettiler ayrıca akika kurbanı kestiler. Sonra bize sordular:

– Oğluma ne isim verdiniz?

– Harb ve Cafer isimlerinden birini düşünüyorum, ey Allah'ın Resûlü!

– Oğlumun ismini ben koyacağım.

– Bizi bahtiyar edersiniz.

– İsmi 'Hasan' olsun.

– Emredersiniz, ey Allah'ın Resûlü."

Araplarda ilk defa duyulan isim. Allah'ın peygamberlerinden Hz. Musa'nın, kardeşi Hazret-i Harun'un oğluna verilen Süryani ismin Arapça karşılığı...

Bir rivayete göre ise, bilgi güneşi Hazret-i Ali (radıyallahu anh), Kâinatın Efendisinin huzuruna çıkıyor:

– Ey Allah'ın Resûlü diyor; oğlunuzu "Harb" veya "Cafer" isimlerinden biriyle adlandırmayı düşünüyorum. Ne buyurursunuz?

O anda Cebrâil aleyhisselâm iniyor ve Allah'ın Sevgilisine hitap ediyor:

– Ey Allah'ın Resûlü! Ali sana Harun'un Musa'ya nispeti gibidir. Sen de onun oğluna, Harun'un oğluna koyduğu ismi ver!

Ve Sonsuzluk Nebisi, Hazret-i Harun'un oğluna ait adın Arapça karşılığı olan "El Hasen" ismini veriyorlar...

KÜNYELERİ

Ebu Muhammed!.. Lâkapları; Taki, Seyyid ve Varis... Hasep ve nesep itibariyle cihanda tek ve eşsiz...

Levlâke levlâk ufkunun nûrlandırıcı güneşi Cenâb-ı Ahmed (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz buyuruyorlar:

"Bu Hasan bendendir ve Hüseyin de Ali'dendir!" Artık mini mini yavru büyüyor. Beşiğinin içinde etrafa nûrlar saçıyor. Ve çiçek çiçek gülüyor... Allah'ın Resûlü sık sık gidip bu güzel çiçeği kokluyorlar...

İnsanlık hurisi derin ve ince Fâtıma (radıyallahu anha), mini mini Hasan'ı tertemiz ellerine almış zıplatıyor. Ve nûr çocuğu şöyle diyerek seviyor:

"Hazret-i Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'e benzeyen, babası Ali'ye benzemeyen oğul!"

Ve Nebiyyi Muhterem de bir gün mukaddes ellerini ulvîlik âlemlerine açıp dua buyuruyor:

"Yâ Rabb! Ben Hasan'ı seviyorum, sen de sev. Onu seveni de sev."[2]

Rikkat ve merhamet madeni Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahu anh) bir gün, Peygamber mescidinde ikindi namazını kıldırdıktan sonra Hazret-i Ali (kerremallahü vehce) ile çıkıp biraz yürüdüler. O anda mini mini çocukların oynadığı bir yere geldiler. Hazret-i Hasan da çocuklarla oynuyordu. Cihan

2 Meşârik, cilt: 1, sayfa: 349.

Sıddîkı onu görünce ilerledi ve tutup omuzuna aldı; gönlünden taşan sevgi ve muhabbetle şöyle dedi:

"Babam feda olsun buna ki, bu Allah'ın Resûlüne benzer. Ali'ye değil!"

Bu manzarayı gören Hazret-i Ali (radıyallahu anh) de tatlı tatlı gülümsemeye başladı...

Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), Allah'ın Sevgilisine çok benzerdi. Hiç kimse, Sonsuzluk Nebisine onun kadar benzer değildi.

Enes bin Mâlik:

"Hazret-i Hasan'la Hazret-i Fâtıma kadar, Allah Resûlüne benzeyen bir kimse yoktu."

Kâinatın Efendisi onun hakkında:

اَشْبَهْتَ خَلْقِی وَ خُلُقِی

"Sûret ve siyret bakımından bana benziyorsun![3] buyurmuştur."

Başka bir hadis-i şeriflerinde de:

حَسَنٌ مِنِّی وَ حُسَیْنٌ مِنْ عَلِیٍّ

"Hasan benden, Hüseyin Ali'dendir."[4] diyerek ferman etmiştir.

İnsanlık Hurisi Fâtıma-i Zehra (radıyallahu anha) da çok kere Hazret-i Hasan'ı şöyle severdi:

"Peygambere benzeyen, Ali'ye benzemeyen yavru!"

Hazret-i Hasan'ın Allah'ın Resûlüne benzerliği, başından göbeğine kadar olan kısmında idi.

3 Buhârî ve Müslim.

4 İhyâ.

Kâinatın yaradılış sebebi Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın peygamberi, mini mini torunu Cenâb-ı Hasan'ı çok sever, onu, mukaddes omuzunda taşır:

"Allahım! Ben onu seviyorum. Sen de sev! Onu seveni de sev!"[5] diye dua ederdi.

İnsanlığın Tacı buyuruyor:

"Hasan ve Hüseyin'i seven, beni sevmiş, onlara kin tutan da bana kin tutmuş olur."[6]

"Onlar, benim dünyada öpüp kokladığım iki reyhanımdır."[7]

"Hasan ve Hüseyin, cennetlik gençlerin iki efendisidir."[8]

Bir gün Nebiyyi Muhteremin yanında Temimü Akra b. Habis isimli biri vardı. Allah'ın Resûlü mini mini torunu Cenâb-ı Hasan'ı öptü. Bunu gören Akra atıldı:

"Ey Allah'ın Resûlü! Benim on çocuğum vardır! Onlardan hiçbirini öpmem!"

Allah'ın Resûlü mukaddes gözleriyle derin derin baktılar ve:

"Merhamet etmeyene merhamet olunmaz," dediler.

5 Müslim, Sahih.
6 Ahmed b. Hanbel, Müsned.
7 Buhârî, Sahih; Tirmizî, Sünen.
8 Ahmed b. Hanbel, Müsned.

BENİM OĞLUM EFENDİDİR

Kamer'i, mucize parmaklarıyla ikiye bölen, Miracda Cebrâil'in temsil ettiği son akıl durağını aşkla geçerek ilâhi visal yolunu açan, bütün âlemlere nûr saçan, tevhidi sancağın kâinatın burcunda şerefle dalgalandıran Allah'ın Resûlü bir gün Mescidi Nebevi'de ve minber üzerindeydi. Buraların ve ötelerin en ince hikmetleri üzerinde konuşuyordu...

Hazret-i Hasan da yanında idi... Varlığın Sebebi olan Peygamber bir kere sahabilerine, bir kere de Hazret-i Hasan'a nazar buyurdular ve sonra şöyle dediler:

اِبْنِى حَسَنٌ هٰذَا سَيِّدٌ سَيُصْلِحُ اللّٰهُ بِهِ
بَيْنَ فِئَتَيْنِ عَظِيمَتَيْنِ

"Benim oğlum efendidir. Yakın bir gelecekte Allahü Teâlâ Müslümanlardan iki büyük taifenin arasını bununla düzeltir."[9]

Evet, Allah'ın Sevgilisi topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlukatın Peygamberi nübüvvet nûruyla bilip söylemiş ve dediği aynen zuhur etmiştir. Hicretin 41. yılında Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) Efendimiz hilâfeti kendi isteği ile Hazret-i Muaviye'ye bırakmış ve Müslümanlar arasında kan dökülmesini önlemiştir...

9 Buhârî, Sahih.

Arkadaş! Gözünü aç. Peygamber evlâdı taca ve hakimiyet yüzüğüne işte böyle tekme vurdu da kan dökülmesini önledi...

Senin canın hâlâ taassupla coşmada, fakat peygamber evlâtlarına öyle bir dert yok. Onlar ebediyetin burcuna konmuş birer saadet yıldızıdır...

CENÂB-I HÜSEYİN'İN DOĞUMU

Nûr neslini yürüten iki kolbaşıdan ilki Cenâb-ı Hasan'ın doğumundan on ay yirmi gün sonra ikinci Peygamber torunu Hazret-i Hüseyin dünyaya geldi.

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali'nin ikinci oğlu...

Hicretin dördüncü senesi Şaban ayının beşinde, nûr şehri Medine'de bir hikmet goncası olarak açıldı...

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) o kadar parlak bir yüze sahipti ki, karanlık gecelerde etrafını nokta nokta aydınlatırdı.

Allah'ın Resûlü buyuruyorlar:

"Hüseyin benden ve ben Hüseyin'denim, Allahü Teâlâ Hüseyin'i seveni sever."

Hazret-i Abbas'ın zevcesi Ümmü Fadl, bir gün Kâinatın Efendisinin huzuruna geldi:

"Ey Allah'ın Resûlü," dedi; "ben gece bir rüya gördüm."

"Nedir o gördüğün rüya?"

"Çok şiddetli ve mihnetli bir rüya!"

"Nedir o, söyle!"

"(Ey Allah'ın Resûlü!) Senin cesedinden bir parçanın kesilip evime konulduğunu gördüm."

"Hayır görmüşsündür inşaallah!.. Fâtıma, bir oğlan doğuracak, sen de ona oğlun Kusem'in sütünü emzireceksin..."

Bu rüyadan nice zaman sonra Hazret-i Hüseyin dünyaya geldi. Ümmü Fadl (radıyallahu anha), onu alıp götürdü, debelenince kadar, ona Kusem'in sütünü emzirdi...

Ümmü Fadl:

"Bir gün Hüseyin'i alıp Allah Resûlüne götürmüştüm. Allah'ın Resûlünü görünce üzerine atıldı. O da onu öptü, saçlarını tel tel okşadı, tatlı tatlı sevdi. Sonra eteğine oturttu. Oturunca, Âlemin Fahrinin kucağına akıttı.

Kâinatın Efendisi:

– **Ey Ümmü Fadl,** dedi; **al tut oğlumu, üzerime akıttı.** Mini mini Hüseyin'i hemen aldım ve çıkıştım:

– Resûlullah'ın üzerine akıttın da üzdün onu...

Çocuk ağlamaya başladı...

Varlığın sebebi olan Peygamber:

– Ey Ümmü Fadl! Allah iyiliğini versin, Allah seni esirgesin. Sen oğlumun canını acıtıp ağlatmakla beni üzdün, dedi.

– İhramını çıkar, başka bir elbise giy de yıkayayım.

– Oğlan çocuğunun sidiği bulaşan yere su saçılır, akıtılır. Kız çocuğunun sidiği bulaşan yer de yıkanır..."

Gaye İnsan ve Ufuk Peygamber bir gün mini mini Hüseyin'in ağladığını duydu. Muhterem kızı Hazret-i Fâtıma'yı ihtar etti:

"(Yâ Fâtıma!) Onun ağlamasına üzüldüğümü bilmiyor musun?"

Cenâb-ı Hüseyin'in dünyaya misafirliği. 56 yıl, 5 ay, 5 gün...

61. Hicret senesinin 10 Muharrem cuma günü, Kerbelâ Çölünde, zulüm ve vahşet altında, sabi çocuğundan ihtiyarına kadar, çevresindeki bütün yakınlarıyla beraber şehit edildi...

Vahşet ki, ne vahşet...

Ne tarihin bildiği, ne de insanoğlunun hayal edebildiği bir vahşet...

HZ. HÜSEYİN'E İSİM TAKILMASI VE AKİKA KURBANI KESİLMESİ

Kâinatın Efendisi Cenâb-ı Hüseyin'in doğumunun 7. günü akika kurbanı olarak iki koç kestirdi, ismini koydu. Emir verdi:

"(Ey Fâtıma!) Hüseyin'in saçını kes! Saçının ağırlığınca sadaka ver."

Mini mini Hüseyin'in saçı kesildi, saçının ağırlığı bir dirhem geldi. Derin ve ince Fâtıma (radıyallahu anha) da nûr çocuğun kesilen saçının ağırlığınca gümüşü fakirlere dağıttı...

Hüseyin adını alışı, aynen Hz. Hasan (radıyallahu anh)'ın isimleri diriliş şeklini hatırlatıyor.

Cenâb-ı Hüseyin doğar doğmaz Varlık Nûru, kızlarının evini şereflendirdiler ve sordular:

"Hani oğlum? Oğlumu gösteriniz bana..."

Küçük yavru Allah Resûlünün mukaddes kucağında... Onu muhabbetlerin en güzeliyle seviyorlar, öpüyorlar, okşuyorlar ve soruyorlar:

"Oğluma hangi ismi vermeyi düşünüyorsunuz?"

Ayniyle, Hazret-i Hasan için düşünmüş oldukları isimleri öne atıyorlar:

"Harb ve Cafer isimlerinden birini düşünüyoruz, ey Allah'ın Resûlü!"

O an Cebrâil (aleyhisselâm) iniyor ve:

"Ey Allah'ın Resûlü," diyor; "Rabbin sana selâm söylüyor. Oğluna, Harun'un oğlunun ismini koy, diyor."

"Ey Cebrâil! Harun'un oğlunun ismi nedir?"

"Şebir."

"Benim dilim Arapça."

"Öyle ise, bunun Arapça karşılığı olan 'Hüseyin' ismini koy!.."

Ve böylece nûr çocuğa "Hüseyin" ismi veriliyor...

Nûr neslini yürüten iki kolbaşıdan ikincisinin, yani Cenâb-ı Hüseyin'in dünyaya geldiklerinde ağız açmasının bizzat Allah'ın Resûlü mübarek ağız sularıyla yaptılar. Ve kulaklarına ezan okuyup, haklarında dua ettiler...

İlim, hikmet ve ulviyet madeni Hazret-i Ali (kerremallahü vehce):

"Ben, harbi, darbı sever bir adamdım. Hasan doğduğu zaman ona Harb ismini koymuştum. Allah'ın Resûlü geldi:

- Gösteriniz oğlumu bana! Ne isim koydunuz ona?

- Harb ismini koydum, ey Allah'ın Resûlü!"

- Hayır! O, Hasan'dır.

Hüseyin doğduğu zaman da yine Harb ismini koydum. Allah'ın Resûlü yine geldi ve yine sordu:

– Gösteriniz oğlumu bana! Ne isim koydunuz ona?

– Harb ismini koydum, ey Allah'ın Resûlü!

– Hayır! O, Hüseyin'dir...

Üçüncü oğlan doğduğu zaman yine ona da aynı ismi koydum. Resul-ü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi:

– Ey Ali, dedi; gösteriniz oğlumu bana. Ne isim koydunuz ona?

– Harb ismini koydum.

– Hayır! O, Muhsin'dir!.. Ve ilâve buyurdular: **Ben, bunlara Harun (aleyhisselâm)'un oğulları olan Şebber, Şebîr ve Müşebbîr isimlerini koydum."**[10]

10 Ahmed b. Hanbel, Müsned, c. 1, s. 98.

KÜNYE VE LÂKAP

İmam-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in künyesi Ebu Abdullah; lâkapları da Ez-Zeki ve Es-Sapt...

Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce), "Hasan; Allah'ın Resûlüne, göğsünden başına kadar olan kısmında, Hüseyin de bundan aşağı olan kısmında çok benzerdi." demişti.

Allah Resûlünün o iki çiçeğe karşı sevgisi pek derindi ve onlara bakıp bakıp şöyle buyururlardı:

"Allah'ım! Ben bunları seviyorum. Sen de sev..."

"Hasan ve Hüseyin'i seven, beni sevmiş, onlara kin tutan da, bana kin tutmuş olur."

"Hasan ve Hüseyin, Cennetlik gençlerin iki efendisidir."

Peygamberi Âlişân Efendimizin bağrı yanık sevdalılarından Ebu Eyyûb-i Ensarî (radıyallahu anh) şöyle anlatır:

"Bir gün Allah Resûlünün huzurlarına girmiştim. Hasan'la Hüseyin, önünde oynuyorlardı. Ey Allah'ın Resûlü, dedim; sen bunları çok mu seversin?

Kâinatın Efendisinin dudaklarında hayal üstü bir gülümseyiş:

– Nasıl sevmem? Bunlar benim, dünyada kokladığım iki reyhanımdır! buyurdular..."

Cihan günlerinin cennetlere döndüğü nûr asrında yine bir gün... Yine Allah'ın Sevgilisi mini mini torununu sevmekte...

Sağ dizine oğlu İbrahim'i, sol dizine de Hz. Hüseyin'i almış... Nûr çocuklar, Varlığın Nûrundan nûr devşiriyorlar...

O an Cebrâil (aleyhisselâm) geldi ve:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi; Cenâb-ı Hak bu ikisinden birini alacaktır. Sen birini seç...

Sonsuzluk Nebisi dediler ki:

– Eğer Hüseyin'i alırsa, benim canım yandığı gibi Ali'nin ve Fâtıma'nın canları yanacak. Eğer İbrahim'i alırsa en çok ben üzülürüm. Benim üzüntümü onların üzüntüsüne tercih ediyorum.

Aradan üç gün geçmişti ki, Peygamber evlâdı Hz. İbrahim ebediyet âlemine göçtü.

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), her ne zaman Kâinatın Efendisinin saadetli huzuruna gelse, her gelişinde Allah'ın Resûlü onu öper, kucaklar, saçlarını koklar ve şöyle buyururlardı:

"Selâmet saadet o kimseye ki, oğlum İbrahim'i ona feda ettim!"

Yine bir gün Allah'ın Resûlü namaz kılıyorlardı. Kulağına bir çocuk sesi geldi. Namazını bitirince hemen dışarı çıktı. Biraz sonra geri geldi. Kendisine sordular:

"Ey Allah'ın Resûlü! Niçin dışarı çıktınız?"

Cevap verdiler:

"Bir çocuk ağlaması duydum. Onu Hüseyin sandım..."

Sonra mukaddes ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp dua ettiler:

"Yâ Rabbi! Hüseyin'i ağlatanı affetme!.."

İşte o iki efendi Allah Resûlünün en sevdiği çiçeklerdi. O peygamber ağacının dalında açılan bu goncalar âleme güzelim miskler saçıyordu... Onları sevenlere saadet, hem ne saadet...

CEBRÂİL HABER VERİYOR

İsmet ve iffet sadefi, dirayet ve zarafet timsali Hazret-i Âişe (radıyallahu anha) validemiz anlatıyor:

"Bir gündü. Allah'ın Resûlü Cebrâil ile beraberdi. O sırada Hz. Hüseyin içeri girdi. Cebrâil sordu:

– Bu kimdir, ey Allah'ın Resûlü?

– Oğlumdur!

– Bunun şehit olması yakındır.

– Bunu kim şehit edecektir?

– Senin ümmetin, istersen yerini bildireyim.

– Bildir, yâ Cibril!

Bunun üzerine Cebrâil (aleyhisselâm) Kerbelâ tarafına işaret edip, bir miktar kızıp toprak aldı. Bu toprağı Nebiyyi Muhtereme gösterip:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi; işte bu toprak şehit olacağı yerin toprağıdır!"

Cihanda Peygamber evlâdına bile kılıç vuracak kimseler yaşamıştır.

Koparıldı daldan o güzel çiçek,
Ey garip gönlüm sen bu elemi çek!..

GÜREŞ

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber bir yerde oturuyorlardı. Hasan ile Hüseyin de birbirleriyle güreşe başladılar.

Allah'ın Resûlü gökleri aydınlatacak şekilde tebessüm buyurarak, **"Ha gayret Hasan, göreyim seni, yakala Hüseyin'i!.."** diyerek teşvik ediyordu.

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Cenâb-ı Ali:

"Ey Allah'ın Resûlü" dedi, "Sen Hüseyin'i kayırmalı değil miydin? Hasan daha büyüktü..."

Kâinatın Tacı gülümseyerek işaret ettiler:

"Baksana, Cebrâil de Hüseyin'e: 'Ha gayret Hüseyin, göreyim seni!' diyor..."[11]

Yine bir gündü. Kâinatın Efendisinin en sevgili çiçeği Hz. Hüseyin yine yanındaydı. Annesine gitmek isteğiyle mini mini Hüseyin çırpındı. Hava yağmurluydu. Allah'ın Sevgilisi dua ettiler. Cenâb-ı Hüseyin annesinin yanına gidinceye kadar yağmur dindi... Nûr çocuk koştu ve Fâtıma-i Zehra'nın kucağına atıldı... Derin ve ince Fâtıma onu doya doya kokladı...

11 Zehebî, Â'lâmünnübelâ, c. 3, s. 190-191.

"HÜSEYİN BENDENDİR"

Allah'ın Resûlü bir gün sahabileriyle davet edildiği bir yere gidiyordu. O sırada, Hazret-i Hüseyin de sokakta çocuklarla oynuyordu.

Bütün insanoğluna Allah müjdesini getiren Varlık Nûru, sahabilerini geride bırakarak ilerledi. Mukaddes ellerini açıp Hazret-i Hüseyin'i tutmak istedi.

Mini mini Hüseyin, şen ve şakrak, neşe ve sevinç içinde, bir oraya, bir buraya kaçıyordu, Allah'ın Resûlü de tatlı tatlı gülüyor ve onu tutmaya çalışıyordu. Nihayet tuttu.

Bir elini, onun kafasının arkasına, öbür elini de çenesinin altına koyup, o tatlı çiçeği öptü. Sonra da şöyle buyurdu:

"Hüseyin bendendir. Ben de Hüseyin'denim. Allah'ı seven Hüseyin'i sever? Hüseyin, torunlardan bir torundur..."[12]

Sahabilerden Câbir Hazretleri:

"Cennetlik gençlerin efendisine bakmak isteyen, şuna baksın!"[13] buyurdu...

12 Ahmed b. Hanbel, Müsned, c. 4, s. 172.

13 Zehebî, Â'lâmünnübelâ, c. 3, s. 190.

KERB'Ü BELÂ

Mü'minler annesi Ümmü Seleme Hazretleri:

"Allah'ın Resûlü bir gün, yanı üzerine yattı. Kaygılı ve üzüntülü olarak uyandı. Sonra uyudu. Yine kaygılı ve üzüntülü olarak uyandı. Yine uyudu. Sonra uyandı. Avucunda kırmızı bir toprak bulunuyor ve onu öpüyordu. Sordum:

– Ey Allah'ın Resûlü, nedir bu?

– Hüseyin için... Cebrâil, onun Irak toprağında öldürüleceğini haber verdi. Bu da oranın toprağıdır."[14]

Cenâb-ı Hüseyin'in şehit edileceği yerden Cebrâil (aleyhisselâm)'in getirdiği toprağın Kerbelâ toprağı olduğu, Kâinatın Efendisinin, bu yeri, **"Kerbelâ-tasa, üzüntü!"** diye vasıflandırdığı da rivayet edilir.

Sahabi ulularından ve Peygamberimizin bağrı yanık sevdalılarından Enes b. Mâlik rivayeti:

"Yağmur meleği, Yüce Allah'tan izin alarak Nebiyyi Muhteremin yanına geldi. Sonsuzluk Nebisi Ümmü Seleme'ye emir buyurdu:

– Ey Ümmü Seleme! Kapıyı üzerimize kapa, yanımıza kimseyi bırakma!

Ümmü Seleme Hazretleri kapıyı kapayıp önüne çöktü.

14 Zehebî, Â'lâmünnübelâ, c. 3, s. 194-195.

Tam o an Peygamber çiçeği Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), koşa koşa kapıya geldi. Ümmü Seleme Hazretleri aldığı emir gereğince atıldı:

– Dur yavrum!

Mini mini Hüseyin diretiyor:

– Dedemi göreceğim!

– Hele sabırlı ol, iki gözümün nûru!

– Niçin bana dedemi göstermiyorsun?

– Öyle emir aldım!

– Fakat ben görmek istiyorum...

Ve Hazret-i Hüseyin kapıyı zorlayıp içeri süzüldü ve kendisini Allah Resûlünün mukaddes kucağına attı.

Allah'ın Sevgilisi çiçek çiçek gülümsediler. Ve onu omuzuna aldılar, öptüler, sevdiler, saçlarını tel tel okşadılar. Melek bu manzaraya hayran hayran baktıktan sonra sordu:

– Onu, çok mu seversin, ey Allah'ın Resûlü?

– Evet!

– İyi amma, ümmetin onu öldürecektir.

– Demek, onu öldürecek olanlar, mü'minler ha?

– Evet! İstersen, onun öldürüleceği yeri de sana göstereyim.

– Pekâlâ, göster...

Bunun üzerine melek bir avuç ıslak ve kızıl toprağı Allah'ın Resûlüne gösterdi.

Ümmü Seleme Hazretleri de onu alıp elbisesinin eteğine koydu."

Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın peygamberinin bu hususta ki ihbar ve müşahedeleri, ilâhi visâle erişlerinden 50 yıl sonra, Kerbelâ Çölünde cereyan eden müthiş faciayla gerçekleşmiştir.

Peygamber evlâttan bir damla suya hasret kalarak, fıkırdayan güneş altında yana yana şehit edildiler...

NÛR NESLİ

İlâhi hikmet gereğince Allah Resûlü'nün nesli Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin ile devam etti.

Bütün insanoğluna Allah müjdesini getiren Cihan Peygamberine "Ebter" diyenlere karşı Cenâb-ı Hak, **"Asıl sana ebter diyenlerdir ki, ebter olacaklardır!"**[15] buyurmuştu...

İşte nûr neslinin iki zirve noktası: Fâtıma, Ali ağacının kâinatı kuşatıcı iki temel dalı...

Muazzez sahabilerden ve en ileri Peygamber âşıklarından Abdullah İbn-i Abbas (radıyallahu anh) diyor ki:

"Ben ve babam Abbas, Allah Resûlünün, selâm üzerine olsun, yanında oturuyorduk. Ali bin Ebî Talib o anda selâm verip içeri girdi. Kâinatın Efendisi onu görünce ayağa kalktı. Ve onu kucakladı, iki gözünün arasından öpüp sağ yanına oturttu.

Abbas:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi; bunu çok mu seviyorsun?

Âlemin Fahri şu cevabı verdi:

– Ey Amca! Vallahi, onu çok sevişimin sebebi; Allah, her peygamberin zürriyetini, o peygamberin kendi sulbünden getirdiği hâlde, benim zürriyetimi, bunun sulbünden getirmiştir."[16]

Evet... Peygamberler peygamberinin muhterem kızı Fâtımatü'l-Betül ile, hikmet ulviyyet ve şecaat çağlayanı Aliyyül-Murtaza

15 Kevser suresinden.

16 Muhibbüttaberi.

arasındaki zifaf deminden, en ince manalardan biri şudur ki, kapkara insanlığı sabun yerine güneşle yıkamaya memur bulunan Nûr Nesli, ilâhi müjde gereğince işte o anda yoğurulmaya başlamıştır.

İnsanlığı nesil nesil billûrî pınarlardan yudumlatacak olan Nûr Nesli, Hazret-i Hasan ve Hüseyin'den o türlü dallanıp budaklanacaktır ki, koca İslâm zemini üzerinde en ileri mana kahramanlarını yetiştirecek ve hemen her devirde ve her asırda Allah ve kemâl gayesinin başbuğları hep bunlardan çıkacaktır. Kanayan insan kalplerini tedaviye memur iki peygamber torunundan...

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali (radıyallahu anh) diyor ki:

"Bir gün Allah'ın sevgilisi, oğullarım Hasan'la Hüseyin'in ellerinden tutarak oradakilere hitaben buyurdular ki:

– Bir kimse beni, bu iki çocuğu ve bunların babasını ve anasını severse kıyâmet günü benimle beraber bulunacaktır."[17]

17 Şifa-i Şerif, Kâdı İyâd, c. 2. s. 16.

İLÂHİ FERMAN

Âlemlerin Rabbi, insanlığın tek ve gerçek Mâbud-u Kerîm kitabında şöyle buyuruyor:

ذٰلِكَ الَّذِى يُبَشِّرُ اللّٰهُ عِبَادَهُ الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
قُلْ لَآ اَسْئَلُكُمْ عَلَيْهِ اَجْرًا اِلاَّ الْمَوَدَّةَ فِى الْقُرْبٰى وَمَنْ
يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَزِدْلَهُ فِيهَا حُسْنًا اِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ شَكُورٌ

"İşte bu, Allah'ın iman edip de iyi amel(ve hareket) **lerde bulunan kullarına müjdelemekte olduğu** (saadet) **dir.** (Habîbim) **de ki: "Ben bu** (tebliğime) **karşı akrabalıkta sevgiden başka hiçbir mükâfat istemiyorum." Kim bir güzellik kazanırsa biz onun bu hususta ki güzelliğini arttırırız. Çünkü Allah çok yarlığayıcıdır.** (Güzel amellere karşı güzel sevap ve) **mükâfat ile mukabele edicidir."**[18]

Bu âyet-i kerîmede zikrolunan "El-Kurbâ-yakınlık"a dair murfid bazılarına göre Resûlullah, sallallahü aleyhi ve selleme olan akrabalıktır. Onun yakın akrabası (Ali, Fâtıma, Hasan, Hüseyin) radıyallahü anhümdür. Bazıları da bu akrabalığı her biri Resûl-ü Ekrem sallallahü aleyhi ve selleme akraba olan bütün Kureyş batınlarına teşmil etmişlerdir. "Beyzâvî, Medârik" Bir hadis-i şerif meâli:

18 Şûrâ, âyet: 23.

"Şüphesiz ki ben yakında davet olunup buna icabet edeceğim (yani irtihâl edeceğim). Size iki ağır emanet bırakıyorum: Allah'ın Kitabı ile akrabam. Allah'ın Kitabı gökten yere uzayan (ilâhi) bir iptir. Akrabam Ehl-i Beytimdir. Lütufkâr ve her şeyden haberdar (olan Allah) bana haber verdi ki bu iki emanet benim havzıma gelinceye kadar birbirinden ayrılmayacaktır. Artık bunlar hakkında ardımdan bana nasıl halef olacağınızı siz düşünün."[19]

Allah Resûlü'nün Ehl-i Beytini sevmek bu ümmet üzerine işte bu âyet-i celîle ile farz kılındı. Cennet havuzlarından yudumlamak isteyen mü'minler, o solmaz çiçekleri en güzel bir ebediyet armağanı olarak sinelerine basacaklar ve canlarından da üstün tutacaklardır. Sonsuzluk Nebisine muhabbeti olan kimselerin, O'nun sevdiklerini de sevmesi gerek... Bu ilâhi aşkın kaynaştığı gönüller ebediyen diri kalacaklar ve cennetin, tûbâ gölgelerinde serinleyeceklerdir...

19 Kur'ân-ı Hâkim ve Meâli Kerîm, c. 2, s. 839, H. B. Çantay.

RİSALE-İ NÛR'DAN...

لَقَدْ جَآءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ اَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ
عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ
رَؤُفٌ رَحِيمٌ

Bediüzzaman Hazretleri diyor ki:

Şu âyet-i azîmenin çok hakaik-i azîmesinden bir iki hakikatına "İki Makam" ile işaret edeceğiz.

BİRİNCİ MAKAM

"Dört Nükte"dir.

BİRİNCİ NÜKTE:

Resul-ü Ekrem aleyhisselâtü vesselâmın ümmetine karşı kemâl-i şefkat ve merhametini ifade ediyor.

Evet, rivayeti sahiha ile, mahşerin dehşetinden herkes, hatta enbiya dahi "nefsî, nefsî" dedikleri zaman, Resûl-ü Ekrem aleyhisselâtü vesselâm, "ümmetî, ümmetî" diye re'fet ve şefkatini göstereceği gibi; yeni dünyaya geldiği zaman ehl-i keşfin tasdikiyle validesi onun münacaatından "ümmetî, ümmetî" işitmiş.

Hem, bütün tarih-i hayatı ve neşrettiği şefkatkârâne mekârimi ahlâk, kemâl-i şefkat ve ref'etini gösterdiği gibi;

ümmetinin hadsiz salâvatına hadsiz ihtiyaç göstermekle, ümmetinin bütün saadetleriyle kemâl-i şefkatinden alâkadar olduğunu göstermekle, hadsiz bir şefkatini göstermiş. İşte bu derece şefkatli ve merhametli bir rehberin sünnet-i seniyyesine müraat etmemek, ne derece nankörlük ve vicdansızlık olduğunu kıyas eyle.

İKİNCİ NÜKTE:

Resul-ü Ekrem aleyhisselâtü vesselâm, külli ve umumî vazife-i nübüvvet içinde bazı hususî, cüz'i maddelere karşı azim bir şefkat göstermiştir. Zahir hâle göre o azim şefkati, o hususî cüz'i maddelere sarf etmesi, vazife-i nübüvvetin fevkalâde ehemmiyetine uygun gelmiyor. Fakat hakikatta o cüz'i madde, küllî, umumî bir vazife-i nübüvvetin medarı olabilecek bir silsilenin ucu ve mümessili olduğundan; o silsile-i azîmenin hesabına, onun mümessiline fevkalâde ehemmiyet verilmiş. Meselâ: Resûl-ü Ekrem aleyhisselâtü vesselâm, Hazret-i Hasan ve Hüseyin'e karşı küçüklüklerinde gösterdikleri fevkalâde şefkat ve ehemmiyet-i azîme, yalnız cibillî şefkat ve hiss-i karabetten gelen bir muhabbet değil; belki vazife-i nübüvvetin bir hayat-i nûranisinin bir ucu ve verâset-i Nebeviyenin gayet ehemmiyetli bir cemaatinin menşei, mümessili, fihristesi cihetiyledir.

Evet, Resûl-ü Ekrem aleyhisselâtü vesselâm, Hazret-i Hasan (radıyallahu anh) kemâl-i şefkatinden kucağına alarak başını öpmesiyle, Hazret-i Hasan'dan (radıyallahu anh) tevessül eden nûranî nesl-i mübarekinden Gavs-ı Âzam olan Şâh-ı Geylânî gibi çok mehdi-misâl verese-i nübüvvet ve hamle-i şeriat-ı Ahmediye (a.s.m.) olan zatların hesabına Hazret-i Hasan'ın (radıyallahu anh) başını öpmüş. Ve o zatların, istikbalde edecekleri hizmet-i kudsiyelerini nazar-ı Nübüvvetle

görüp takdir ve ihsan etmiş. Ve takdir ve teşvike alâmet olarak Hazret-i Hasan'ın başını öpmüş...

Hem Hazret-i Hüseyin'e karşı gösterdikleri fevkalâde ehemmiyet ve şefkat, Hazret-i Hüseyin'in (radıyallahu anh) silsile-i nûraniyesinden gelen Zeynelâbidin, Câfer-i Sâdık gibi eimme-i âlişan ve hakiki verese-i nebeviye gibi pek çok mehdi-misal zevât-ı nûraniyenin namına ve din-i İslâm ve vazife-i Risalet hesabına boynunu öpmüş, kemâl-i şefkat ve ehemmiyetini göstermiştir.

Evet, Zat-ı Ahmediye'nin (a.s.m.) gayb-âşina kalbiyle, dünyada Asr-ı Saadet'ten ebed tarafında olan Meydan-ı Haşri temaşa eden ve yerden cenneti gören ve zeminden gökteki Melâikeleri müşahede eden ve zaman-ı Âdem'den beri mazi zulümatının perdeleri içinde gizlenmiş hâdisatı gören, hatta Zat-ı Zülcelâlin rü'yetine mazhar olan nazar-ı nûranîsini, çeşm-i istikbal-bânîsi, elbette Hazret-i Hasan ve Hüseyin'in arkalarında teselsül eden aktâb ve eimme-i verese ve mehdileri görmüş ve onların umumu namına başlarını öpmüş. Evet, Hazret-i Hasan'ın (radıyallahu anh) başını öpmesinde, Şâh-ı Geylânî'nin hisse-i azîmesi var.

ÜÇÜNCÜ NÜKTE:

إِلاَّ الْمَوَدَّةَ فِى الْقُرْبٰى

Âyetinin bir kavle göre manası:

"Resul-ü Ekrem aleyhisselâtü vesselâm, vazife-i risaletin icrasına mukabil ücret istemez, yalnız Âl-i Beytine meveddeti istiyor."

Eğer denilse: Bu manaya göre karabet-i nesliyye cihetinden gelen bir faide gözetilmiş görünüyor. Hâlbuki:

اِنَّ اَكْرَمَكُمْ عِنْدَاللهِ اَتْقٰيكُمْ

"Şüphesiz ki sizin Allah nezdinde en şerefliniz takvaca en ileride olanınızdır." sırrına binaen karabet-i nesliyye değil, belki kurbiyet-i ilâhiyye noktasında vazife-i risalet cereyan ediyor.

El cevap: Resûl-ü Ekrem aleyhisselâtü vesselâm, gayb-âşinâ nazarıyla görmüş ki: Âl-i Beyti, âlem-i İslâm içinde bir şecere-i nûraniye hükmüne geçecek, âlem-i İslâm'ın bütün tabakatında kemâlât-ı insaniyye dersinde rehberlik ve mürşidlik vazifesini görecek zatlar, ekseriyet-i mutlaka ve Âl-i Beyt'ten çıkacak. Teşehüddeki ümmetin "Âl" hakkındaki duası ki:

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِ سَيِّدِنَا
مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلٰى اِبْرٰهِيمَ وَعَلٰى اٰلِ اِبْرٰهِيمَ
اِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

Makbul olacağını keşfetmiş. Yani, nasıl ki Millet-i İbrahimiye'de ekseriyet-i mutlaka ile nûranî rehberler Hazret-i İbrahim'in (aleyhisselâm) âlinden, neslinden olan enbiya olduğu gibi; ümmet-i Muhammediye'de de görmüş. Onun için: **"De ki: Vazifem karşılığında sizden bir ücret istemiyorum. Sizden istediğim, ancak akrabaya sevgi ve Ehl-i Beytime muhabbettir."**[20]

Demesiyle emrolunarak, Âl-i Beyt'e karşı ümmetin meveddetini istemiş. Bu hakikati te'yid eden diğer rivayetlerde ferman etmiş: "Size iki şey bırakıyorum, onlara temessük etseniz, necat bulursunuz. Biri: Kitâbullah, biri: Âl-i Beytim." Çünkü: Sünnet-i Seniyyenin menbaı ve muhafızı ve her cihetle iltizam etmesiyle mükellef olan Âl-i Beyt'tir.[21]

20 Şûrâ Sûresi, 42/23.

21 Devamı ve daha geniş bilgi için; Lem'alar kitabı, dördüncü ve on birinci lem'alara bakınız...

EHL-İ BEYT KİMLERDİR?

Allah Resûlünün muazzez sahabilerinin ulularından bazıları Sonsuzluk Nebisine sordular:

"Ey Allah'ın Resûlü! Bu âyet-i kerîmedeki 'kurbâ=yakınlık' kelimesiyle üzerimize sevgisi vacip olanlar kimlerdir?"

Kâinatın Efendisi buyurdular:

"Ali, Fâtıma ve çocuklarıdır!"[22]

Ehl-i Beyt kadrosunu bizzat Nebiyyi Muhteremin lisanından öğrenmiş olduk. Âl-i Âba tâbirinin kaynağını da gösterelim:

Bir gün Allah'ın Resûlü yine, nefislerini Allah'a adamış kadınların efendisi, en derin ve ince kızlarındalar. Bilgi güneşi Hazret-i Ali (radıyallahu anh) biraz evvel küçük bir et parçası getirmiş, et pişirilmiş, fakat henüz ortaya konulup yenmemiştir.

Müslümanlık tarlasının mahsulü ve insanlık hurisi Hz. Fâtıma-i Zehra (radıyallahu anha), pişirdiği eti insanlık ufkunun önüne koydu:

"Aziz babacığım," dedi, "Lütfen buyurun hep beraber yiyelim!"

Allah'ın Resûlü tebessüm ettiler:

"Peki, gözümün nûru kızım!"

Beşi birden sofrada...

Hem nasıl beş?

22 Kâdı Beyzâvî, c. 2, s. 339.

Evvelâ biri, Allah'ın "Sevgilim!" diye âlemlere takdim ettiği Gaye İnsan ve Ufuk Peygamber Cenâb-ı Ahmed (sallallahu aleyhi ve sellem)... Ve O'nun etrafında, güneş etrafındaki yıldızlar gibi pervâneleşen Fâtımatül-Betül ve Evliyalar Sultanı Cenâb-ı Aliyyül-Murtazâ, fazilet ve hikmet çiçekleri Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (radıyallahu anhüm)...

Varlığın sebebi olan Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), derin ve ince Fâtıma'yı sağlarına, Cenâb-ı Ali'yi de sollarına oturttular. Hz. Hasan ve Hüseyin'i de kucaklarına aldıktan sonra, bu mübarek topluluğu mukaddes abalarının içinde kuşattılar...

Öyle bir an ve öyle bir ulvî manzara ki... Hiçbir ressam, bu ulvî levhanın üstünde bir renk, çizgi ve edâ âlemi hayal edemez...

Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi, yanlarında ve kucaklarında bulunanları böylece madde ve mana çadırının içine aldıktan sonra, mukaddes ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp dua ettiler:

"Ey Rabbi Rahimim! Bunlar benim Ehl-i Beytim, hayırlılarım, yakınlarım ve has kimselerimdir. Bunlardan senin rızana aykırı olan kötülük, günah, şek ve şüpheleri, bütün kötülükleri ve şeytanın kışkırtmalarını giderip onları koru. Kötü ahlâklardan ve diğer gizli ve açık ayıplardan tam olarak temizle!"[23]

Ve gökler dolusu meleğin "Âmin!" dediği dua Allah'ın yüce katına yükseliyor...

İmam-ı Müslim'in Hz. Âişe (radıyallahu anha)'den tahriç ettiği şu rivayet de buna delâlet ediyor:

23 Tirmizî.

"Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) bir sabah, üzerinde siyah kıldan ma'mul, nakışlı bir aba olduğu hâlde çıkmıştı. Derken Fâtıma geldi. O'nu bu abanın içerisine aldı. Sonra Ali geldi, O'nu aldı; sonra Hasan geldi. O'nu aldı; sonra Hüseyin geldi; O'nu da aldı. Bu suretle hepsi abanın içerisine girmiş oldular. Sonra, **'Ey Ehl-i Beyt, Allah sizden ancak kiri gidermek ve sizi tertemiz yapmak ister.'**[24] âyetini okudu.

Her mü'min, bu ulvî levhayı bıçak ucu ile ciğerine kazımalı ve mezarında çiğeri çürüyünce ruhuna teslim edip Arş'a yükseltmeli..."

Sahabilerden Zeyd b. Erkam (radıyallahu anh)'ın rivayetiyle Kâinatın Efendisi bir gün Hz. Ali, Hz. Fâtıma, Hz. Hasan ve Hüseyin'e hitaben dediler ki:

"Ben size karşı savaşanla savaşçı, barışanla da barışçıyım!"[25]

Yine Allah'ın Resûlü buyuruyor:

اَنَا وَ عَلِيٌّ وَ فَاطِمَةُ وَالْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
فِى قُبَّةٍ تَحْتَ الْعَرْشِ

"Ben, Ali, Fâtıma, Hasan ve Hüseyin kıyamet gününde Arş'ın altında bir kubbedeyiz..."

Nûr neslinin, Peygamber kızlarından Fâtıma-i Zehra yolu ve Hz. Ali vasıtasıyla gelişindeki sır, şu hadisten süzülebilir:

اِنَّ اللهَ تَعَالٰى جَعَلَ ذُرِّيَّةَ كُلِّ نَبِيٍّ فِى صُلْبِهٖ
وَجَعَلَ ذُرِّيَّتِى فِى صُلْبِ عَلِيِّ بْنِ اَبِى طَالِبٍ

24 Ahzap, âyet: 33.
25 Tirmizî.

"Doğrusu Allah Teâlâ, her peygamberin neslini kendi sulbünde yarattı. Benim neslimi ise, Ebu Tâlib'in oğlu Ali'nin sulbünde yarattı..."

Bir diğer hadis:

"Her çocuğun babası tarafından da dedesi vardır. Fakat Hasan ile Hüseyin bundan müstesna. Onların baba dedeleri benim..."

EHL-İ BEYT'E MUHABBET

Hidâyete ermiş ümmetin en ulu rahmeti, insanoğlunun en büyük başı Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahu anh), bir gün sahabilere şöyle seslendi:

"Ey ahali! Allah'ın Sevgilisi Cenâb-ı Muhammed Mustafa'yı (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Ehl-i Beyti'ni koruyunuz! Onlara sakın eziyet ve zulüm etmeyiniz. İyi biliniz ki, ben Hazret-i Peygamberin akrabasını ziyaret etmeyi kendi akrabamı ziyarete tercih eder ve onları bütün yakınlarımdan daha çok severim!.."

Takvanın destanlık kahramanı ve Allah Resûlünün en sadık sevdalısı Hazret-i Ebu Zer:

"Yaylar ve kemerler gibi daima rükû ve secde hâlinde namaz kılsanız bile Allah Resûlünün âl ve çocuklarına saygı ve sevgi beslemedikçe ibadet ve taatımızın zevk ve lezzetini, iyi tesir ve faydasını bulamazsınız." demiştir.

Allah'ın Arslanı Cenâb-ı Aliyyül Murtazâ'nın rivayet ettiği bir hadis-i şerifte şöyle buyuruluyor:

"Kıyâmet günü Sırat Köprüsünden geçerken ayağı kaymayacak olanlar, içinizde Ehl-i Beyt ve çocuklarıma kuvvetli bir saygı, candan bir sevgi besleyenlerdir..."

Şu Arapça mısralar ne kadar güzel ve ne kadar içli:

يَا اَهْلِ بَيْتِ رَسُولِ اللهِ حُبُّكُمْ
فَرْضٌ مِنَ اللهِ فِى الْقُرْانِ اَنْزَلَهُ

وَكَفَا كُمْ مِنْ عَظِيمِ الْقَدْرِ اَنَّكُمْ
مَنْ لَمْ يُصَلِّ عَلَيْكُمْ لَا صَلٰاةَ لَهُ

"Ey Allah Resûlünün Ehl-i Beyti! Allah Teâlâ, indirdiği Kur'ân-ı Kerîm'inde sizleri sevmeyi Muhammed ümmetine farz kılmıştır. Sizin Allah katındaki şeref ve üstünlüğünüze delâlet etmez mi ki, namaz kılan bir kimse teşehüdden sonra Ulu Peygamberle size salât-ü selâm getirmeyecek olursa onun namazı tam ve makbul olmaz."

ÂL-İ ABA

İslâm büyükleri o solmaz çiçekleri ne kadar derin bir aşkla sevmişler, bütün zaman ve mekân boyunca gönüllerinde nokta nokta pırıldatmışlar ve nesilden nesile aktarmışlar...

Ruhu'l-Beyân'da şu mısraları görüyoruz:

اٰلُ الْعَبَاءِ رَسُولُ اللهِ وَابْنَتُهُ

وَالْمُرْتَضٰى ثُمَّ سِبْطَاهُ اِذَااجْتَمَعُوا

"Resulullah, kızı Fâtıma-i Zehra, Aliyyül-Murtazâ, çocukları Hasan ile Hüseyin bir araya geldiklerinde hepsine birden *Âl-i Aba* denilir."

Allah ve kemâl yolunun büyük kahramanı, velîlerin başbuğu Hazret-i Abdülkadir Geylânî de can ve gönülden haykırıyor:

لِی خَمْسَةٌ اُطْفِی بِهَا حَرَّالْوَبَا وَالْحَاطِمَةَ

اَلْمُصْطَفٰی وَالْمُرْتَضٰی وَابْنَاهُمَا وَالْفَاطِمَةُ

"Benim için pek muhterem, elimden tutacak öyle beş şahsiyetim var ki bu hayatta veba ateşini, âhirette cehennem şiddetini onlarla söndürürüm. O yüce zatlar da: Allah'ın Resûlü Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem), Aliyyül-Murtazâ, Hasan, Hüseyin ve Fâtıma-i Zehra'dır. Allah'ın salât ve selâmı onlara olsun!"

Ey ebediyetin çiçek bayramına ermek isteyen mü'minler! Bu sevgi ile hemdem olunuz.

Yâ Rabbi, yakma bizi,
Ehl-i Beyt hürmetine.
Öksüz bırakma bizi,
Ehl-i Beyt hürmetine!..

Kalksın bu kir, bu çamur,
Olsun gönüller mamur,
Nûr ver, deste deste nûr,
Ehl-i Beyt hürmetine!..

NÛR NESLİNİN KADIN KUTBU

Nûr neslinin kadın kutbu Cenâb-ı Fâtıma-i Zehra'dır. İncelik ve derinlikte bir tane Kâinatın Efendisinin en sevgili çiçeği...

Başında Allah'ın Resûlüne mahsus tacdan bir akis gezdiriyor. Gönlü ilâhi pırıltılarla dolu... Aşk-ı ilâhinin ateşiyle ciğer dağlayan Hak sevdalısı...

Şu mısralardan süzülen billûr damlalarına bakalım:

"Asalet, şeref, fazilet ve soyca Fâtıma-i Zehra gibi kim olabilir? Onu bizzat Allah üstün ve şerefli kılmıştır. Çünkü Arapların ve Arap olmayanların en hayırlısının kızıdır."

O ötelerin grupsuz semasına ve çarpıcı renklerine tutkundu. Bu elemler ve dertler dünyasında uzun boylu yaşayamadı, sadece vazifesi icabı kısacık bir ömür doldurdu ve o iki cennet çiçeğine annelik edip onları insanlık âlemine armağan etti.

Onda öyle bir vakar ve ihtişam ifadesi vardı ki, dirayet ve zarafet timsali Hazret-i Âişe (radıyallahu anha) validemize şu sözü söyletiyor:

"Bir gün Fâtıma, Allah Resûlünün huzurlarına gelmişti, içeriye girerken öyle bir edâ ve ihtişamla yürüdüler ki, Allah'ın Resûlü yürüyor sandım..."

İşte cihan Peygamberinin müstesna kızı ve kadınlar âleminin kutup yıldızı...

Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi buyuruyor:

فَاطِمَةُ بِضْعَةٌ مِنِّى فَمَنْ اَغْضَبَهَا اَغْضَبَنِى

"Fâtıma, benden bir parçadır. Onu kızdıran beni kızdırmış olur."[26]

Cenâb-ı Fâtıma-i Zehra (radıyallahu anha) nübüvvet ağacının en ulvî meyvesiydi. Onun gönlü elmas renkli incilerle doluydu. Bu yıldız dolu semanın altında o başka bir yıldızdı...

Cihan günleri onun yüzü gibi parlak bir yüz görmedi, Müslümanlık tarlasında onun gibi bir çiçek açılmadı...

Şöhretli şair Muhammed İkbâl, onu kâinat kadınlarının en üstünü olarak görüyor ve şöyle diyor:

"Hz. Fâtıma-i Zehra (radıyallahu anha) İslâm kadınına mükemmel bir örnektir.

Meryem validemiz yalnız Hazret-i İsa'nın annesi olduğu için azizdir. Fâtıma ise üç yönden aziz ve muhteremdir.

Âlemlere rahmet olan, evvel ve âhir, âleme gelen bütün insanların kendisine bağlı oldukları Cenâb-ı Ahmed-i Muhtar'ın gözünün nûrudur.

O Peygamber ki yeni bir din tebliğ etmek suretiyle dünyanın donmuş kalıp ve bedenine can verdi, yeni bir ruh aşıladı.

Sonra 'Hel-Etâ' tacını başına giymiş olan Hazret-i Ali'nin, o zorlukları yenen, gideren 'Allah Arslanı'nın zevcesidir.

Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce) Efendimiz öyle bir padişahtır ki, sarayı bir kulübe, bütün malı mülkü, varı yoğu bir kılıçla bir zırhtan ibaret. O kılıcı da sırf İslâm'ı yükseltmek için kullanmıştır.

26 Buhârî.

Sonra biri aşk pergelinin merkezi, ötekisi aşk kervanının başı olan iki kardeşin annesidir.

O iki kardeşten biri, yani Hazret-i Hasan (radıyallahu anh), ümmetlerin hayırlısı olan İslâm cemiyetinin koruyucusudur...

Sırf savaş ve kin ateşi sönsün diye taca ve hâkimiyet yüzüğüne tekme vurmuştur.

Öteki kardeş Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) cihanın en iyi insanların efendisi, dünya hür ve asiller kolunun kuvvetidir. Hayat terennümündeki yanıp yakılma, ağlayıp sızlama, yürek acısı Hz. Hüseyin'dendir. Hak ehli, hürriyeti Cenâb-ı Hüseyin'den öğrenmiştir.

Evlâtların ahlak ve seciyesi, sadakat ve temizlik cevheri analardan gelir.

Müslümanlık tarlasının mahsulü olan Fâtıma-i Zehra, analar için yalnız mükemmel değil, ekmel bir nümûnedir.

Bir muhtaç karşısında içi o kadar yanmış ve yüreği sızlamıştır ki çarşafını birisine sattırarak o muhtaç adamın ihtiyacını gidermiştir.

O, her işte kendisinin dileğini değil, kocasının istediğini düşünür ve o yolda hareket ederdi.

Sabırlı ve daima hakkın emri altında, O'nun hükmü dahilinde, O'nun rızasını elde etmeye çalışan Hazret-i Fâtıma, bir taraftan değirmen döndürürken öbür yandan Kur'ân okurdu...

Gözyaşları yastığa akmaz, namazda eteğine inciler dökülürdü.

Hazret-i Cibril, onun gözyaşını yerden toplayıp çiy tanesi gibi yüksek arşın üzerine serperdi.

Ayağındaki zincir, Hak dininin bağı idi... Babası olan son peygamberin fermanını muhafazadan başka bir şeyle mukayyed değildi...

Melek de, şeytan da O'nun emri altında idiler..."

NİÇİN FÂTIMA ADINI ALDI?

Bir gün varlığın sebebi olan Hz. Peygamber ulvî kızları Cenâb-ı Fâtıma'ya dediler ki:

"Ey Fâtıma! Seni neden 'Fâtıma' diye adlandırdım, biliyor musun?"

Fâtıma-i Zehra'nın iman aynası berrak yüzünde tebessümler belirdi ve Kâinatın Fahrine sordu:

"Ey Allah'ın Resûlü! Neden öyle adlandırdınız?"

Sonsuzluk Nebisi şöyle mukabele etti:

"Çünkü Allahü Teâlâ kıyamet günü seni ve neslini cehennemden uzaklaştıracaktır."[27]

Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anha) saadetinden uçacak gibi oldu...

27 Mevâhibü'l-Ledünniye, c. 1, s. 212.

FÂTIMA NE DEMEK?

Hazret-i Fâtıma'nın bir ismi de **"Zehra"**dır.

Gözleri ve gönülleri aydınlatan bir ışık kadar parlaktı O. Mübarek yüzü ay gibi parlak olduğu için kendisine **"Zehra", "Parlak yüzlü"** kadın denilmiştir.

Nübüvvet ağacının dalında yetişen bu ebediyet goncasının yüzü elmaslar gibi pırıltılar saçtığından bu ada mazhar olmuşlardır...

İsmet ve iffet sadefi Hazret-i Âişe (radıyallahu anha):

"Ben karanlık gecede Hazret-i Fâtıma'nın yüzünün aydınlığı ile iğneye iplik geçirdim!" demiştir...

O ne nûr, o ne ilâhi parıltı? Âlemde hiçbir ışık bu kadar ulvî olmamıştır...

Bir rivayete göre de kendileri hayız ve nifas kirlerinden uzak oldukları için "Zehra" diye anılmışlardır...

İnsanlık hurisi derin ve ince Fâtıma'nın lâkapları da "Betül"dür. Erkekten tamamen uzak olup, onlara asla ihtiyaç ve isteği olmayan kadın demektir...

Nitekim Hazret-i Hasan ile Hazret-i Hüseyin için anaları "Betül" babaları "Kabûl"dür, denilmiştir. Burada Kabûl, güler ve güzel yüzlü anlamındadır. Ayrıca Peygamber kızı Cenâb-ı Fâtıma'nın bir vakit namazı kazaya bırakmadıkları yine tarihî bir gerçektir...

SEVGİNİN BÖYLESİ

Kâinatın yaratılış sebebi ve Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi, Hazret-i Fâtıma'yı o kadar derin bir aşkla seviyorlardı ki, bütün gönül kapılarını ona açmışlardı. Her ne zaman bir seferden dönseler doğruca mescide gider ve iki rekât namaz kıldıktan sonra hiçbir yere uğramadan hemen Hazret-i Fâtıma'nın ziyaretine koşarlardı... Ve mukaddes kollarını açıp bu gönül incisini bağırlarına basarlar, mübarek başlarından öperler ve saçlarını koklarlar, derin derin içlerine çektikten sonra buyururlardı:

"Ben Cennet kokusu kokladım!.."

Gerçekten de Hazret-i Fâtıma-i Zehra (radıyallahu anha) cennet gülleri gibi gönüllere ferahlık veren bir yaradılışa sahipti...

İbn-i Abbas (radıyallahu anh):

"Bir gün Allah'ın Resûlü, Hazret-i Ali ile Hazret-i Fâtıma-i Zehra'nın evlerini şereflendirdiler.

O anda Hazret-i Ali ile Hazret-i Fâtıma tatlı bir sohbete dalmışlardı ve birbirleriyle konuşup gülüşüyorlardı. Varlığın sebebi olan Peygamberi görünce konuşmayı ve gülmeyi bıraktılar...

Kâinatın Efendisi sordu:

– Niçin gülüyordunuz ve beni görünce neden sustunuz?

Âlem kadınlarının sultanı Cenâb-ı Fâtıma atıldı:

– Aziz babam, dedi; Ali diyordu ki: 'Ben Allah Resûlünün yanında senden daha sevgiliyim.' ben de ona karşı, 'Hayır, ben senden daha sevgiliyim.' diyordum...

– Yâ Fâtıma canım benim... Sen babanın, çocuklarına olan tabii sevgi ve fıtrî şefkati icabı bana Ali'den daha çok sevgilisin. Ama, Ali de nazarımda senden daha çok izzet ve kerâmet sahibidir."

Arkadaş! Onlar nübüvvet ağacının dalında yetişmiş birer hakikat goncasıdır. Bu goncaları koklayabilene ebediyen mahrumiyet yoktur... Öyleyse dünya davulunu dövüp durma da İslâm'ı nokta nokta yaşa... Nefis cehennemini zikrullah suyu ile söndür de saadet cennetlerini o zaman bekle...

YİNE O SEVGİ

Güzel huylu, çiçek bakışlı, ay yüzlü Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anha), derinlik ve incelikte bir taneydi... Âlem kadınlarına mükemmel bir nümûne idi. Peygamber bahçesinde yetişen bu ebediyet goncası cihana güzelim miskler saçıyordu...

Bir gün Hazret-i Abbas ve Hazret-i Ali (radıyallahu anh) Allah'ın Resûlünden sordular:

"Ey Allah'ın Resûlü! Ehl-i Beytinizden en çok kimi seviyorsunuz?"

Kâinatın Efendisi buyurdular:

"Ehl-i Beytim içinde bana en çok sevgili olan ciğer köşem Fâtıma-i Zehra'dır!"

Hazret-i Fâtıma da bu sevgiye lâyıktı... Çünkü başında Allah'ın Resûlüne mahsus tacdan bir akis taşıyordu. Gece gündüz gözlerinden çiy taneleri seccadesinin üzerine dökülüyordu... O kadar içten ve gönülden ağlıyordu ki, Kâbe mumu gibi yana yana erimiş kalmıştı. O, iki efendiye annelik yapıyor, Allah'ın Arslanı Cenâb-ı Ali'nin yemeğini pişiriyordu...

Gönlü bu kararsız dünyayı hiç sevmemişti, hep ötelerin gurubsuz semalarına tutkundu. Cennetler bile ona müştak olmuştur... Bu sebepledir ki, Allah'ın Resûlü onu çok seviyordu. Her zaman ve her fırsatta ona gidiyor ve yuvasını saadet cennetlerine döndürüyordu.

Yine bir gündü. Medine, varlığın nûruna yatak olmuş Medine alev alev yanıyordu. Gökte güneş fıkırdıyor, yerde kum kaynaşıyordu. Böyle bir anda bile Allah'ın Sevgilisi Hazret-i Fâtıma'nın evine gittiler ve kadri yüce kızlarının hâllerine nazar buyurdular...

Müslümanlık tarlasının mahsulü ve insanlık hurisi Cenâb-ı Fâtıma deve yününden yapılmış bir elbise giymişti. Bir eliyle değirmen döndürüyor, öbür eliyle minicik yavrusunu kucağına almış emziriyordu. Yüzünde nûr cümbüşü ve çiçek çiçek bir tebessüm vardı...

Sonsuzluk Nebisi bu hâle pek memnun oldular ve o kadar duygulandılar ki, mukaddes gözlerinden şebnem damlaları gibi yaşlar akmaya başladı... Ve dediler:

"Kızım! Âhiret tadı için dünya acılarına dayan. Zira Cenâb-ı Rabbül Âlemin benim üzerime:

وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضٰى

'Muhakkak Rabbin sana verecek de razı olacaksın!'[28] âyet-i kerîmesini indirdiğine göre herhâlde ilâhi bir armağan olarak bizi sonsuz nimetleriyle razı kılacaktır."

Bu âyet-i kerîme nazil olduğunda Allah'ın Sevgilisi şöyle buyurmuşlardı:

اِذَنْ لاَ اَرْضٰى وَوَاحِدٌ مِنْ اُمَّتِى فِى النَّارِ

"O takdirde ümmetimden bir kişi dahi azabda iken razı olmam!"[29]

İşte Rahmet Peygamber...

Ey O Nûra ümmet olarak şerefini elde etmiş bahtiyarlar; can gözünüzü açın da nasıl birer kıymet olduğunuzu bilin.

28 Duha, ayet:5

29 Ahmed Es-Sâvi, Sâvi ale'l-Celâleyn, cüz 4, s. 329.

Ömür ırmaklarınızı kevserleştirerek cennet gölüne akıtmaya gayret gösterin... Ömür tarlanızdan toplanacak amel taneleri kıyamet pazarında harman edilecektir...

Gözünüzden gaflet sürmesini siliniz. Çünkü yarın toprağın gözüne siz sürme olacaksınız...

Hazret-i Fâtıma (radıyallahu anha)'nın, o güzellik sultanının ve insanlık hurisinin hâlini görün...

Onun başında kanaat tacı vardır. Gönlü ilâhi aşkın ateşiyle buhurdan gibi tütüyordu... Gökler dolusu melekler bile onun bu hâline gıpta ediyordu...

Onun duası daima şuydu:

يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ بِرَحْمَتِكَ اَسْتَغِيثُ لاَ تَكِلْنِى اِلٰى
نَفْسِى طَرْفَةَ عَيْنٍ وَاَصْلِحْ لِى شَأْنِى كُلَّهُ

"Ey Hayyu Kayyûm olan Allah'ım! Rahmetine sığınarak, bana yardım etmeni bütün işlerimi düzeltmeni, bir an bile beni nefsimin eline bırakmamanı senden isterim!"[30]

30 Neseî, İhyâ, c. 1, s. 911.

AKILLARI KAMAŞTIRAN LEVHA

Hazret-i Fâtıma ve Hazret-i Ali (radıyallahu anh), birbirlerine, Allah bağıyla o kadar bağlı yaşadılar ve o türlü dünyayı görmediler ki, gözlerine para, mal, ziynet diye hiçbir şey değmedi...

Fâtıma-i Zehra, Kâinatın Efendisinin en sevgili çiçeği... Hazret Hasan ve Hazret Hüseyin (radıyallahu anhüm), Fâtıma-Ali ağacının kâinatı kuşatıcı iki temel dalı...

Bu arşın iki küpesi diyebileceğimiz sultanların nasıl ömür sürdüklerine bir göz atalım...

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali (kerremallahü vehce) bir gün evine geldiğinde Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in ağladıklarını gördü. O iki cennet çiçeği niçin ağlıyordu? Onları üzen neydi? Gönlü bir anda tutuştu:

"Yâ Fâtıma..." dedi; "Bu çocuklar niçin ağlıyorlar?"

Fâtıma-i Zehra'nın iman dudakları kıpırdadı:

"Açtırlar, ya Ali; onun için ağlıyorlar."

"Demek yiyecek bir şeyimiz yok."

"Evet, öyle!"

Şecaat, ulviyet ve hikmet madeni Cenâb-ı Ali'nin yüzünde tırmık tırmık acı...

Hemen çarşının yolunu tuttu. Giderken bir altın buldu. Eve gelip durumu Fâtıma-i Zehra'ya bildirdi:

"Yâ Fâtıma! Bir altın buldum. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Öyleyse bununla biraz un al."

"Pekâlâ!.."

Ve doğruca un satan bir Yahudiye gitti. Yahudi onu görür görmez ilgilendi:

"Peygamberlik iddia eden büyük adamın damadı sen değil misin?

"Evet, benim!"

"Ne istiyorsun?"

"Şu altını rehin olarak al da bana biraz un ver."

"Sen paranı cebine koy ve istediğin kadar un al..."

İrfan denizine gark olmuş Allah Arslanı bir miktar un alıp evin yolunu tuttu:

"Yâ Fâtıma," dedi; "istediğin unu getirdim!.."

Derin ve ince Fâtıma (radıyallahu anha)'nın yüzünde bir nûr meltemi memnun ve müsterih gülümsedi:

"Yâ Ali! Gidip biraz da et alabilir misin?"

"Niçin olmasın..."

Bu defa da gidip elindeki altını rehin bırakarak et alıp geldi...

Âlem kadınlarının Sultanı Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anha) hamur yapıp ekmek pişirdi. Bir parçasını da Allah'ın Resûlüne gönderdi.

Mini mini yavrular saadetten uçuyorlardı...

Âlemlerin Efendisi muhterem kızlarını ziyaret etmeyi murad ettiler. Gelip kapılarını tıkırdattılar:

"Kim o?"

"Allah'ın Resûlü!"

Cenâb-ı Fâtıma kollarını açıp koştu:

"Buyur, aziz babam!.."

Allah'ın Resûlü evi nûrlandırdılar ve yavrularını kucaklayıp kokladıktan sonra köşeye oturdular. Ve namütenahi derin gözlerini Fâtıma'ya dikip sordular:

"Yâ Fâtıma; bu nedir?"

"Ey Allah'ın Resûlü, aziz babam! Bu ekmeğin nasıl elde edildiğini size anlatayım. Eğer helâl görürseniz hep beraber yiyelim, caiz değilse yemeyiz..."

Ve olup bitenleri bir bir anlattı... Varlığın sebebi olan Peygamber çiçek çiçek tebessüm buyurdular:

"Yâ Fâtıma! Hemen besmele çekip yiyiniz!.."

Hepsi sofranın başına oturdular. Kâinat yüzü suyu hürmetine yaratılan Allah Sevgilisi de beraber...

Daha birkaç lokma yememişlerdi ki kapıları güm güm çalındı. Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce) koştu:

"Kimsin, ne istiyorsun?"

"Cenâb-ı Hak ve Müslümanlık adına o altını istiyorum!.."

Gelen ve altın isteyen bir çocuktur.

Hazret-i Ali'de hayret ve dehşet... Hem nasıl dehşet!..

Sonsuzluk Nebisi çocuğu çağırdılar:

"Bu altın senin mi yavrum?"

"Evet, ey Allah'ın Resûlü!.."

"Nerede zâyi ettin?"

"Çarşıda düşürdüm, ey Allah'ın Resûlü!"

Allah Sevgilisi Hazret-i Ali'ye buyurdular:

"Yâ Ali, git de kasaba de ki: Allah'ın Resûlü sana selâm etti, sende rehin olan o altını istiyor. Etin parasını kendisi ödeyecektir."

Hazret-i Ali kasaba koştu, durumu anlattı ve altını geri alıp geldi.

Kâinatın Efendisi, "Al çocuğum işte altının," buyurdu.

Çocuk sevincinden zıplaya zıplaya gitti ve bu tecelli karşısında Hz. Ali ve Fâtıma-i Zehra derin düşüncelere daldı...

Ey insanlık buna ne buyurursun? Dünyanın bütün acılığını ve her türlü çilesini çeken sultanlara bir bak...

Sen dahi dünya güzeline gönül verme, göç tokmağı ölüm davulunu çalmadan uyan... İmansız kapanan gözlere kabir akşamlarının azap parmağını sokacağını bil...

Gönlü billûrlardan daha duru olan Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anha), fânî dünyanın geçici nimetlerine gönül vermedi... Ömür nefeslerini Allah'ı zikrederek tüketti. Gönül ocağında ilâhi aşkın çırasını yaktı. Fitili kesilmiş bir mum gibi gece sabahlara kadar elmas elmas gözyaşları akıttı. Namaz kılarken inciler saçılıyordu. Gözyaşları çiy taneleri gibi ayağının dibine düşüyordu. Kâh âleme güzelim miskler saçıyor, kâh billûr pınarlar gibi taşıyordu...

Bir gün mukaddes babasının ziyaretine gitti. Allah'ın Resûlüne dedi ki:

"Aziz babam! Bana biraz ihsanda bulun!.."

Mucize parmaklarıyla ayı ikiye bölen, Miraç'ta Cebrâil'in temsil ettiği son durağı aşkla geçerek ilâhi visal yolunu açan, hasretiyle taşları inleten, bir bakışıyla gönüllerde aşk fırtınaları koparan Allah'ın Resûlü dediler ki:

"Canım kudret elinde olan Cenâb-ı Hakk'a yemin olsun ki, Allah Resûlünün Ehl-i Beyti'nin ocağında üç gündür ateş yanmamıştır. Kızım, ben sana beş şey öğreteyim de, onlara devam et. Zira onları bana Cebrâil öğretti:

يَا اَوَّلَ الْاَوَّلِينَ وَيَا اٰخِرَا لْاٰخِرِينَ وَيَا ذَالْقُوَّةِ الْمَتِينَ

وَيَا اَرْحَمَ الْمَسَاكِينَ وَيَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

– Varlığının başlangıcı olmayıp, bütün varlıklardan önce bulunan ve her evvelin evveli olan Allah! Ey sona düşünülmeyen, bütün varlıklara yokluk gelip, her şey yok olduktan sonra, yine yok olmayan Allah! Ey kuvvetine acz ve zayıflık gelmeyen, çetin kuvvet sahibi Allah! Ey çaresiz fakirleri şefkatiyle koruyan çok merhametli Allah... Ey merhamet edenlerden daha çok halka merhamet eden Allah!..”

PEYGAMBER DUASI

Allah Resûlünün sahabilerinden İmrân b. el-Husayn anlatıyor:

"Bir gün Hz. Fâtıma-i Zehra İnsanlığın Efendisinin huzurlarına geldi. Ben de oradaydım. Hz. Fâtıma'nın mübarek yüzlerinde açlıktan bir sarılık vardı, Allah'ın Sevgilisi ona nazar buyurdu ve mukaddes gözlerinden yaş geldi... Peygamberler Peygamberi rikkat ve merhametinden dolayı ağlıyordu... Bir işaretiyle Ay'ı ikiye bölen ve susuz kalan ümmetine çeşmeler çağlatan Sonsuzluk Nebisi mübarek ellerini Fâtıma-i Zehra'nın göğsü üzerine koyup dua buyurdu:

اَللّٰهُمَّ مُشْبِعَ الْجَاعَةِ لاَ تَجُعْ فَاطِمَةَ بِنْتِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

– Ey açları doyuran Allah'ım! Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kızı Fâtıma'yı aç bırakma!..

Ve Peygamber duası arşı titretti. Derin ve ince Fâtıma'nın iman aynası berrak yüzünde sanki cennet çiçekleri açtı."

Aynı sahabi der ki:

"Bir de baktım ki, o anda Hazret-i Fâtıma'nın yüzünden o sarılık gidip, yerine güzel bir pembelik geldi... Bir süre sonra Hazret-i Fâtıma'ya rastladım:

– Yâ İmrân, dedi; o günden sonra artık bana açlık musallat olmuyor..."

Bütün bu levhalar gösteriyor ki, Peygamber kızı ve insanlık hurisi Cenâb-ı Fâtıma dünyanın acılarını damla damla yudumlamış lâkin hâlinden hiç şikâyet etmemiştir... Çünkü bu dünyanın ne saadeti ebedîdir, ne de derdi... Bu temeli çürük dünyada sabreden kazanır. O öyle bir sultandı ki onun sarayı bir kulübeden ibaretti... Fakat dünya padişahları onun kapısında köle olmayı en büyük şeref bilmişlerdir...

İşte bu sıkıntılar ve elemler içinde Cenâb-ı Fâtıma mini mini yavrularını büyütüyor ve bütün insanlığı nesil nesil nûrlandırmaya hazırlıyordu...

Nûr neslinin iki erkek kolbaşısı, iki nûr çocuk... Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh)... Cenâb-ı Fâtıma'nın tertemiz ellerinde ve sıcak kucağında büyüyordu...

Kâinatın yaradılış sebebi, Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi, alınlarda bir ışık hâlinde kendilerine kadar nebi nebi gelen ve kendilerinde temelleşen bu ilâhi nûru, kendilerinden sonra da bütün zaman ve mekân boyunca nesil nesil kıvılcımlandırmak ve kararan insanlığa saçmakla vazifeli torunlarına aktardı...

İşte koca İslâm zemini üzerinde en üstün ve en ileri mana kahramanları hep bu menbaadan fışkırdı...

Gözümdeki bebek bile,
Hep o ışık, hep o nûrdan.
Bahçedeki çiçek bile,
Hep o ışık, hep o nûrdan...

Yağmur, şimşek, deniz, ırmak,
Feza, yıldız, güneş, toprak,
Lâle, sümbül, gül ve zambak,
Hep o ışık, hep o nûrdan...

Allah'ın Resûlü buyuruyorlar:

لِكُلِّ بَنِى اُنْثٰى عَصَبَةٌ يَنْتَمُونَ اِلَيْهِ اِلاَّ وَلَدَ فَاطِمَةَ اَنَا وَلِيُّهُمْ وَاَنَا عَصَبَتُهُمْ وَاَنَا اَبُوهُمْ

"Her kız çocuğunun, oğulları o kıza, yani analarına nisbet olunurlar. Ancak Fâtıma-i Zehra'nın çocukları bu hükmün dışındadır. Zira onların velileri benim. Onlar sahih neseple benim sayılırlar. Kısacası onların babaları benim."[31]

Kâinatın Efendisi buyuruyorlar:

"Her ana çocuğunun bir akrabası vardır. Bundan Fâtıma'nın iki çocuğu hariçtir ki, onların yakını ve akrabası benim."[32]

اَلاَ تَرْضَيْنَ اَنْ تَكُونِى سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ اَوْ نِسَاءِ هٰذِهِ الْاُمَّةِ

"Kızım Fâtıma, dikkat et, bütün mü'min kadınların veya bu Muhammed ümmeti kadınlarının büyüğü olmana razı değil misin?"[33]

"Her sebep ve nesep, kıyamet gününde kesilir. Benim sebep ve nesebim bundan hariçtir ki, kesilmez."[34]

31 El-Fethu'l-Kebîr, es-Süyûtî, c. 2, s. 323.
32 Taberânî, Fâtıma-i Zehra'dan rivayet etmiştir.
33 Hâkim ve Beyhakî.
34 Buhârî.

CENNET KADINLARININ EFENDİSİ

Kâinatın Efendisinin en sevgili çiçeği Hazret-i Fâtıma idi. Altın başaklı lâleleri bile kıskandıracak bir güzelliğe sahipti. Beyaz buğday benizli, incecik kaşlı, gür kirpikli, kapkara gözlü, mukaddes babasının benzeri, kadınlar âleminin sultanı Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anha)...

Şu cihan günlerini onun kadar süslemiş bir çiçek tasavvur edilemez. O öyle yüce bir yaradılışa sahipti ki, onun güzellik ışığı muhabbet salkımları hâlinde gönüllere doldu. O öyle sade ve gösterişsiz bir hayat yaşadı ki, cennetler bile ona müştak oldu.

Nihayetsiz olan mülkün Seyyidi ve Kevser havuzunun sahibi Cenâb-ı Peygamber buyuruyor:

فَاطِمَةُ سَيِّدَةُ نِسَاءِ اَهْلِ الْجَنَّةِ

"Fâtıma, Cennet kadınlarının efendisidir."

İmrân b. Husayn anlatıyor:

"Allah Resûlünün indinde benim bir kıymet ve değerim vardı. Bir gün bana dediler ki:

– Sen bizim sevdiğimiz ve katımızda mevki sahibi olan adamımızsın. İstersen gel, kızım Fâtıma'nın ziyaretine gidelim.

Ben de:

– Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü, dedim.

Beraberce Hazret-i Fâtıma'nın evine gittik. Allah'ın Resûlü kapıya varıp *tık tık* çaldı, selâm verdi ve:

– İzin var mı, yâ Fâtıma? dedi.

– Buyurun.

– Arkadaşım da var.

– Kimdir?

– İmrân'dır.

– Seni Hak Peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki, sırtımda bir abadan başka elbisem yoktur.

– Yâ Fâtıma! Onu şöyle şöyle vücuduna dola...

– Hadi vücudumu kapadım, başım ne olacak, ey Allah'ın Resûlü?

– Al bunu, bununla da başını ört...

Fâtıma-i Zehra Allah Resûlünün verdiği eski bir çarşaf parçasıyla başını örtüp bizi içeri aldı. Kâinatın Efendisi yine selâm verdi ve sordu:

– Kızım nasılsın, sabaha ne hâlde girdin?

Fâtıma:

– Babacığım, dedi; vallahi aç olarak sabahladım, sancılandım ve yiyemez hâle geldim...

Gözümün nûru kızım! Aldırma, ben ise üç gündür bir şey tatmadım. Hâlbuki benim mevkim Allah katında daha üstündür. Eğer Rabbimden dilesem, O beni yedirirdi, fakat ben âhireti dünya üzerine tercih ettim...

Sonra mukaddes ellerini muhterem kızının omuzlarına koyarak şöyle buyurdu:

– Sana müjdeler olsun, sen Cennet kadınlarının efendisisin!

Fâtıma'nın yüzünde saadet gülleri pırıldadı ve:

– Fir'avun'un karısı Âsiye, İmrân'ın kızı Meryem varken bana sıra gelir mi? dedi.

Allah'ın Resûlü cevap verdiler:

– Âsiye kendi âleminin efendisi, Meryem de kendi âleminin efendisi, sen de senin âleminin efendisisin. Siz kamıştan bir ev içindesiniz ki, orada bir eziyet, bir karışıklık ve bir dert ve zahmet yoktur. Amcazadenle iyi geçin. Seni dünya ve âhiretin efendisi ile evlendirdim."

Ey imanın nûr dudaklarıyla kelime-i tevhid şurubunu içen hanımlar! Hazret-i Fâtıma sizin için ne mükemmel bir örnektir. Nimetler denizinde yüzerken saadet rıhtımına nasıl demir atacağınızı da düşünüyor musunuz? Kurtuluş sahiline varabilmek için İslâm'ı nokta nokta yaşayınız ve ömür bahçenizden toplayacağınız kulluk demetini yüce Rabbinize arz ediniz...

HZ. HUZEYFE ANLATIYOR

Ben bir gün anneme, "Ey Anneciğim dedim; bana müsaade et de, gidip Allah'ın Resûlü ile beraber akşam namazını kılayım. Benim ve senin için Cenâb-ı Hakk'a istiğfar edivermesini rica edeyim." dedim. Annem izin verdi:

"A iki gözümün nûru oğlum! Sana müsaade ettim, haydi git..."

Bunun üzerine Peygamber Mescidine koştum ve akşam namazını Kâinatın Efendisiyle beraber kıldım. Allah'ın Resûlü akşamla yatsı arası yine nafile namazlar kıldılar ve sonra yatsı namazını cemaatle birlikte edâ ettiler... Eve dönerken ben de peşine düştüm.

Ayak sesimi duyunca sordular:

"Bu kim? Yâ Huzeyfe, sen misin?"

"Evet, benim ey Allah'ın Resûlü!"

"Allah Teâlâ seni ve ananı af ve mağfiret eylesin. Ne istiyorsun bakalım? Bak yâ Huzeyfe! Bugün inen bir melek bu geceye kadar yeryüzüne hiç inmemiştir. Bu gecede ancak, Rabbim'den bana selâm getirmek ve Fâtıma-i Zehra'nın, bütün cennetlik kadınların üstünü olduğunu, Hasan'la Hüseyin'in de cennetlik gençlerin en ileri gelenleri olduklarını bana müjdelemek için Allah Teâlâ'nın izni ile gelmiştir."

Evet, O Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anha), varlığın sebebi olan Peygamberin mukaddes vücudundan bir parçadır.

O Fâtıma ki (radıyallahu anh), Peygamber gülistanında bir hakikat goncası olarak açıldı ve âleme güzelim miskler saçtı.

O Fâtıma ki (radıyallahu anha), Kur'ân havzında iman iksiri ile yıkandı, irfan incileriyle bezendi, hakikat elmaslarıyla süslendi. O'nun mana âlemi bir çiçek bayramından daha renkli, daha cazibeli, daha mest edicidir.

Allah'ın Resûlüne yakınlık cihetinden Fâtıma-i Zehra'ya kim denk olabilir ki?

Şu hâdiseye bir göz atalım.

Kâinatın Efendisi 9. yılın Recep ayında, 10 bin atlı, 30 bin yayalık bir ordu ile Tebük Seferine çıktılar. Susuz insanları içen, kurutan, yakıp kavuran yaz sıcağında, çok zahmetli bir sefer...

Sahabilerden üç kişi bu sefere iştirak etmediler. Bunlardan biri de Ebu Lübâbe idi. Sonradan hata ettiğini anladı, pişman oldu, orduya katılamadığı için tövbe edip gözyaşı dökmeye başladı. Ve Peygamber Mescidine koştu, bugün hâlâ Ebu Lübâbe Direği diye bilinen bir direğe kendini bağladı ve yemini bastı:

"Allah'ın Resûlü gelip, kendi mübarek elleriyle beni bu direkten çözüp affederek kurtarmadıkça yemek yemeyeceğim, su içmeyeceğim ve ölünceye kadar böylece, Cenâb-ı Hakk'a ve O'nun Resûlüne karşı pişmanlığımı göstereceğim!.."

Hazret-i Ebu Lübâbe gerçekten de dediğini yaptı. Yedi gün yedi gece böylece bağlı kaldı. Namaz vakitlerinde kızı Lübâbe'yi gelip çözüyor, namazdan sonra yine aynı yere bağlıyordu. O müddet içinde hiçbir şey yemedi, bir damlacık olsun su içmedi. Gökte fıkırdayan güneş, yerde alev saçan kum ve müthiş sıcak onu kavuruyordu. Fakat öyle derûnî bir aşk ile ağlıyordu, öyle gözyaşı döküyordu ki, nihayet baygın düştü ve kendinden geçti...

Sonra onun bu hâlini İnsanlık Hurisi Cenâb-ı Fâtıma-i Zehra gördü. İnce kalbi rikkate geldi, ona acıdı, şefkat ve

merhamet elini uzatıp onu çözmek istedi. Ebu Lübâbe sönük ve donuk gözlerle itiraz etti:

"Yâ Fâtıma! Yeminim var. Ancak bizzat Allah'ın Resûlü çözebilir!"

Âlemlerin Efendisi bu sözleri duyunca buyurdular:

فَاطِمَةُ بِضْعَةٌ مِنِّى

"Fâtıma benden bir parçadır."

Yani, ha o çözmüş, ha ben, hiçbir farkı yoktur. Nihayetsiz olan Mülkün Seyyidi ve Kevser Havuzunun sahibi Cenâb-ı Ahmed-i Muhtar (sallallahu aleyhi ve sellem) buyuruyor:

"Her kız çocuğunun, oğulları o kıza, yani analarına nisbet olunurlar. Ancak Fâtıma-i Zehra'nın çocukları bu hükmün dışındadır. Zira onların velileri benim. Onlar sahih neseple benim sayılırlar. Kısacası onların babası benim."

Bu büyük ve erişilmez şerefe ancak Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin mazhar olmuşlardır. O iki cennet çiçeği, Allah Resûlünün ilâhi bakışlarının aydınlığı altında yetişmişler, derin ve ince Fâtıma'nın tertemiz kucağında büyümüşlerdir.

Rivayete göre cennet:

"Yâ Rabbi," dedi; "Bana hep miskin ve zayıfları veriyorsun."

Allah'ın cennete hitabı:

"İzzetim hakkı için seni Hasan ve Hüseyin ile süslerim!"

Cenâb-ı Fâtıma'ya Allah'ın Resûlü şöyle buyurdular:

اِنَّ اللهَ تَعَالٰى غَيْرُ مُعَذِّبِكِ وَلاَ وَلَدِكِ

"Allahü Teâlâ şüphesiz sana azap etmeyeceği gibi senin çocuklarına da azap etmeyecektir."

Saadetin böylesi...

Haşiye:

Ebu Lübâbe'nin yemininde sebat ettiğini görünce Allah'ın Resûlü veya Fâtıma-i Zehra (radıyallahu anha) gidip onu çözerek kurtarmıştır.

Ebu Lübâbe, Medineli sahabilerdendir. Evs kabilesinin ileri gelenlerinden olup Akabe ashabı ve onların başkanlarındandı. Uhud ve ondan sonraki cenklerde bulundu. Öyle aşk ve imanla kılıç salladı ki nice kâfirin canını cehenneme yolladı...

Bedir savaşında Kâinatın Efendisi onu Medine'de kaymakam olarak vazifelendirdi. Bizzat savaşta bulunmadığı hâlde ganimetten ona da pay ayrılmıştır. Bu bakımdan yine Bedir ehlinden sayılır.

Hz. Ebu Lübâbe, Benî Kaynûkâ Seferinde de Allah Resûlü tarafından Medine'de kaymakam olarak bırakılmıştı. Fakat Tebük seferinden geri kalmıştı, bundan çok pişmanlık duydu. Gönlü bir buhurdan gibi tüttü, günlerce ağladı, gözyaşları içinde tövbe etti. Tövbesinin Allah tarafından kabul edildiği şu âyetle bildirildi:

"Onlardan diğer bir kısmı da günahlarını kabul ettiler. Onlar iyi ameli başka kötü bir amelle karıştırmışlardır. Olur ki Allah onların tövbelerini kabul eder. Çünkü Allah şüphesiz çok yargılayıcı, çok esirgeyicidir."[35]

35 Tövbe, âyet: 102.

CENÂB-I ALİ (KERREMALLAHÜ VECHE)

Nûr neslinin kadın kutbu Cenâb-ı Fâtıma'yı, başından Kâinatın Efendisine mahsus tacdan bir akis gezdiren büyük varlığı, taşıdığı müstesna madde ve mana sıfatlarıyla, birkaç yerde ve bir parçacık tarife cesaret ettik.

Nübüvvet ağacının dalında yetişen bu hakikat goncasının şan ve şerefini lâyık-ı veçhile dile getirmek kimseye nasip olmamıştır.

"Fâtıma benden bir parçadır!"

Buyuran Allah'ın Resûlü olduğuna göre gerisini hesap ediniz...

Şimdi aynı neslin erkek kutbu, ulviyet ve hikmet madeni Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce)'ye biraz yaklaşalım:

Allah'ın Sevgilisine peygamberlik geldiği tarihten 10, hicretten 23 yıl evvel ve Fil tarihinden 30 yıl sonra kâinatın iman beşiği olan Mekke'de dünyaya geldi...

Babası, Kureyş'in Hâşimi soyundan Ebu Talib...

Annesi Esed kızı Fâtıma...

İki lâkabı var: Murtazâ ve Haydar...

Murtazâ; Razı olunan.

Haydar da Arslan...

Orta boylu, buğday benizli, gür sakallı, geniş omuzlu, iri kemikli ve pehlivan yapılı...

Nûr pırıldayan beyaz yüzünün çarpıcı unsuru, kıvılcım saçan elâ gözler...

Küçük yaşta Allah Resûlü'nün himayesine girdi ve her nefes ondan nûr devşirdi...

Gaye İnsan ve Ufuk Peygamber 40 yaşlarında yaradılış gayesini bulmuş ve nebilik memuriyetini almıştır.

O'na ilk inanan sevgili eşi Hatice-i Kübrâ (radıyallahu anha)...

Kâinatın Efendisi, zevceleri Hazret-i Hatice ile namaz kılarken içeriye birdenbire küçük Ali giriveriyor...

Akılları kamaştıran manzara... İlk anda bir şey anlayamıyor, bekliyor.

Namaz bitince sokulup soruyor:

"Neydi bu yaptığınız?"

Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi izah ediyorlar:

"Yâ Ali! Bu gördüğün, Allah'a ibadetin gerçek şekli olan namazdır. Rabbimizin indinde makbul olan ibadet şekli budur. Daha evvel gönderilen peygamberlerin getirdiği tevhid dininde ibadetin esası olan namaz... Ben de seni Allah'a iman ve O'nun dini gereğince bu şekilde ibadete davet ediyorum! Müslüman ol! "

Mini mini Ali, elâ gözleriyle derin derin bakıp cevap veriyor:

"Şimdiye kadar böyle bir şeyi ne duydum, ne de gördüm. Babama danışmadan ne diyebilirim ki?.."

Kâinatın efendisinin mukaddes yanaklarında kırmızı gülden bir tomurcuk, buyuruyorlar:

"Sen bilirsin yâ Ali; fakat İslâm'a gelmesen bile gördüklerini kimseye söyleme! Büyük bir sırdır bu; hiç kimsenin bir şey duymasını istemiyorum. Anlaştık mı?.."

Küçük Ali işin ciddiyetini hemen kavrıyor:

"Evet, kimse bir şey duymayacak..."

Nûr çocuğun beyninde bütün gün bir çınlama... Allah Resûlü'nün insan kalbini eriten ve delen sesi:

"Seni Allah'a iman ve onun dini gereğince bu şekilde ibadete davet ediyorum!.."

Bu ne hitap, bu ne yakıcı, kül edici ses!..

Güneş tepelerin ardına kayıyor, gece karanlığı Mekke üstüne çöküyor. Herkes ve her şey sessizliğe bürünüyor...

Mini mini Ali yatağına uzanıyor. Fakat uyku hani?

Hep o ses, hep o ses.

Esiyor nefes nefes...

Yatağında sabaha kadar kıvranıyor. Anlatılmaz, izah ve ifadeye sığmaz bir cazibe merkezine yakalanmıştır.

Dönüyor, düşünüyor, kıvranıyor. Bütün gece uykusuz...

Öyle ki ince ince.

Bir düşünce, bir düşünce...

CEVAP: Tam şafak vakti yatağından fırlıyor ve uçarcasına varlığın sebebi olan Peygambere koşuyor... Yüzünde tatlı bir nûr meltemi ve gözlerinde güneş:

"Ey Allah'ın Resûlü! Kabul edersen, dünkü davetine şimdi baş eğmek isterim!"

"Babana danıştın mı?"

"Hayır, ey Allah'ın Resûlü! Çünkü Allah beni yaratırken babama danışmadı..."

"Ne güzel, ne güzel, yâ Ali! *Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ibadete lâyık Mâbud yoktur ve şehadet ederim ki Muhammed onun kulu ve Resûlü'dür!* Buna şehadet kelimesi derler. Onu kalbinle ve dilinle söyle..."

9-10 yaşlarındaki nûr çocuk, feza kadar derin kalbi ve gün gibi aydınlık diliyle şehadet getiriyor...

(BİR) numaralı kadın Müslümanlardan sonra (BİR) numaralı çocuk Müslüman...

Hem de ne Müslüman?

İleride arslan gibi kükreyerek ve kâfirlerin ciğerini şanlı kılıcıyla delecektir...

Şimdi bir kadın, bir çocuk, bir büyük ve bir köle... Hepsi kendi cinsleri birer numaralı ilkler...

Artık çığır açılmıştır ve tevhid güneşi Mekke ufuklarından görünmüştür...

Derken, ikinci ilkler... Ve aklı kamaşan Kureyş kâfirleri...

Kureyş oymağının asil ve soylu büyüğü Ebu Talib oğlu Ali'den soruyor:

"Sen hangi dindensin oğlum?"

"Benim aziz babam; ben İslâm dinindenim! Allah ve Resûlü'ne iman ve Allah'ın Resûlü ile ibadet etmek gibi bir saadetin sahibiyim!"

"Yavrucuğum! Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) kimseyi doğru yoldan başka bir tarafa sürmez; o ne derse yap!"

Soylu Ebu Talib böyle dedi, fakat kendisini, kendi ruhunun meylini açığa vurmadı...

İlâhi cilveye bakınız ki, nasipsiz nasibinde kaldı ve ebediyet âlemine hazin bir son ile gitti...

Allah'ın hidâyet etmediğine kim ne yapabilir ki?..

HİCRET

Küfür ve dalâlet çukurunda çırpınan Kureyş kâfirlerinin kin ve gayzını söndürmeye hiçbir deniz kâfi gelmez.

Kanayan insan kafaları ve kamaşan akıllar ve Müslümanlara reva görülen eza ve cefalar... Ve Müslümanların gösterdiği sabır...

Nihayet hicret...

8-10 yaşından başlayarak 33 yaşına kadar Allah Resûlünün dizinin dibinden ayrılmayan Hazret-i Murtazâ (radıyallahu anh)...

Hicret emri geldi, bütün sahabiler tek tek, çift çift, kol kol ve kervan kervan Medine'ye aktıktan sonra Mekke'de Allah'ın Resûlü, Hazret-i Ebu Bekir ve Hazret-i Ali'den başka kimse kalmadı...

Kâfirlerin kurmay heyeti toplandı ve Allah Resûlünü öldürmek kararı aldı...

Meleklerin Sultanı Sonsuzluk Nebisine hicret emrini getirdi, Kâinatın Efendisi Cenâb-ı Ali'yi çağırarak ilâhi fermanı bildirdiler ve dediler:

"Yâ Ali! Bu gece benim yatağımda sen yatacaksın!"

"Evet, ey Allah'ın Resûlü!"

"Sen birkaç gün daha burada Mekke'de kalacaksın. Bendeki emanetleri tek tek sahiplerine teslim edecek ve yola çıkıp bana yetişeceksin!"

"Evet, ey Allah'ın Resûlü!"

"Şimdi ben gidiyorum! Sen benim yatağıma yat!"

Böyle icap ediyor!

"Anam babam sana feda ey Allah'ın Resûlü..."

Bilgi güneşi Cenâb-ı Ali evde yalnız kalırken, Kâinatın Efendisi, karanlıkta evlerinden çıktılar; ve "Yâsîn" suresinden bir âyet okuyarak ve kâfirler üzerine toprak saçarak karanlığa dalıp gözden kayboldular...

Kâfirler taptıkları put gibi hissiz ve donuk...

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali, Varlık Nûrunun yatağına uzanmış Allah'ı zikrediyor... Melekler de başucunda ona ilâhi müjdeler dağıtıyor...

Kâfirler körkütük içeriye daldılar ve kılıçlarını yatağa havale ettiler.

O da kim?

Yatakta sadece Hazret-i Ali...

Hayret ve dehşet...

Kudurmuş bir sırtlan gibi sokağa atıldılar ve karanlıklar içinde gözden kayboldular...

Ve Cenâb-ı Ali, Peygamber emanetlerini sahiplerine verdikten sonra Medine'ye hareket etti...

Kâfirlerin baskınından korunmak için gündüzleri gizleniyor ve geceleri yol alıyordu...

Böylece, tek başına, her tanesi ateşten bir akrep, alev saçan kumlar üzerinde 400 kilometreyi aşıp, nice bin zahmetler çekerek nûr yatağı Medine'ye vardı...

Varlığın Sebebi olan Peygamber, İmam-ı Ali'nin geldiğini haber alınca emir verdiler:

"Ali'yi bana çağırınız!"

Sahabiler cevap verdi:

"Ey Allah'ın Resûlü! Ali'nin ayakları şerha şerha ve kan revan içinde, yürümeye kudreti yok..."

Kâinatın Efendisi, Cenâb-ı Ali'nin yanına bizzat gittiler ve onun ıstırabını gördüler. Sonra mukaddes elleriyle yaraları meshettiler. Yaralar ve acılar derhal geçti ve Hazret-i Ali, şehit olacağı güne kadar bir daha ayaklarında ağrı hissetmedi...

KARDEŞ

Beşinci ayda, Kâinatın Efendisi, Mekke'li sahabilerle, Medine'li sahabiler arasında birçoğunu birbirine kardeş ettiler.

Kardeş tutma işinde ilim ve hikmet kutbu Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce) açıkta kalmıştı. Allah Resûlü'nün huzuruna geldi ve:

"Benim," dedi; "kardeşim yok mu?"

Ezelden ebede kadar her gün, bir gün evvelki dünün ve bir gün sonraki yarının Peygamberi buyurdular:

"Senin kardeşin benim!"

Saadetin böylesi...

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali'nin gözlerinden damla damla yaş, sevinç yaşı aktı...

GAZALAR BOYUNCA

Şanlı Bedir'den başlayarak bütün gazalarda bulundu. Şanlı kılıcıyla nice imansızın kafasını kopardı...

Hayber Fethinde Peygamber sancağını o dalgalandırdı...

Bir gün evvel Allah'ın Resûlü sancağı mukaddes eline alarak nida ettiler:

"Yarın sancağı öyle bir kimseye vereyim ki, Allah ve Resûlü'nün sevdiği insan olsun fetih onun elinde gerçekleşsin..."

Ve bayrağı Hz. Şah-ı Merdan'a verdiler.

Aliyyül Murtazâ (radıyallahu anh) kaleye yüklendi ve fetih onun eliyle gerçekleşti.

Hazret-i Ali (radıyallahu anh) Hayber'de, kahramanlığının, hiçbir kartalın yükselemeyeceği zirve noktasına çıktı.

Eşsiz şecaat, ulviyyet, hikmet ve dirayet madeni Cenâb-ı Ali (radıyallahu anh), siyah bayrağı zafere ulaştırır ulaştırmaz hemen Kâinatın Efendisinin huzuruna can attı. Varlığın sebebi olan Peygamberden şu ebediyet müjdesini aldı:

"Senden razıyım, yâ Ali..."

Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce) ağlamaya başladı.

Allah'ın Sevgilisi sordular:

"Niçin ağlıyorsun yâ Ali, sevincinden mi, hüznünden mi?"

"Saadetimden ağlıyorum, ey Allah'ın Resûlü; senin rızandan üstün saadet mi olur?"

"Sadece ben razı değilim, yâ Ali, Allah ve melekleri de senden razı..."

İrfan denizine garkolmuş yüce din eri büsbütün kendinden geçti...

Ulviyyetin bu derecesi...

KÜNYELERİ

Erkek çocuklarına izafetle Ebu'l-Hasan ve Ebu'l-Hüseyin... Bir künyesi de Ebu Türab, Toprak Babası...

Bir gün Peygamber mescidinde uyuyordu. Allah'ın keremlendirdiği mübarek yüzü toprağa bulanmıştı...

Mescide gelen Allah'ın Resûlü bu manzarayı gördüler, mukaddes elleriyle onun yüzünün toprağını sildiler ve iki kere:

"Yâ Eba Türab, yâ Eba Türab!" diye seslendiler...

Bundan böyle Hazret-i Murtazâ bu lâkapla anıldı ve bundan büyük haz duydu...

ARAP'IN EFENDİSİ

Nur asrında bir gündü. Hazret-i Ali'yi uzaklarda gören Varlık Nûru şöyle buyurdu:

"İşte Arap'ın Efendisi!"

Bunun üzerine Hazret-i Âişe vâlidemiz sordu:

"Arap'ın Efendisi sen değil misin, ey Allah'ın Resûlü?"

Allah Resûlünden şu cevabı aldı:

"Ben Âlemlerin Efendisiyim; O da Arap'ın Efendisi..."

CENNETİN DİREĞİ

Sahabilerden Amr bin Cümûh anlatıyor:

"Bir gün Allah Resûlü'nün huzurlarında idim. Âlemin Fahri:

– Yâ Amr, dediler.

– Lebbeyk, ey Allah'ın Resûlü!

– Cennetin direğini göstermemi ister misin?

– Evet... Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü!

Tam o sırada Hazret-i Ali (kerremallahü vehce) oradan geçiyordu. Kâinatın Efendisi onu işaret ederek dediler ki: **Bu kişi ve onun Ehl-i Beyt'i cennetin direğidir!.."**

ZÜHD

Sahabi ulularından Ammar İbn-i Yâsir (radıyallahu anh), Peygamberinin Cenâb-ı Ali'ye şu şekilde hitap ettiğini duymuş:

"Yâ Ali! Allah, kullarını süslemediği bir ziynetle seni pırıldattı. O ziynet, Allah için en fazla makbul ilân zühddür. Bu zühd sende varken, ne sen dünyadan bir şeye erebilirsin, ne de dünya senden..."

İşte Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh), böyle bir babanın evlâdı ve böyle bir pınardan fışkırdı...

Tek katresinin hacminde bin umman çalkalanan ve tek zerresinin menşurunda bin kâinat yüzen Kevser Havuzunun sahibi Cenâb-ı Ahmedi Muhtar'ın:

اَنَا دَارُالْحِكْمَةِ وَ عَلِيٌّ بَابُهَا

"Ben hikmetin eviyim; Ali de onun kapısı..."

Buyurduğu büyük insan, ilklerin ilklerinden, cennetle müjdelediği saadet kadrosundan, Allah Resûlünün damadı, nûr neslinin babası dört üstün halifenin sonuncusu Hazret-i Ali işte budur...

Üstün fazilet ve meziyetlerini saymakla bitiremeyeceğimiz Cenâb-ı Murtazâ (radıyallahu anh) bütün ömrünce Sonsuzluk Nebisinden nûr devşirmiş ve bütün hayatı Allah yolunda geçmiştir...

CÖMERTLİK SULTANI

Kerâmetler sarayının eşsiz sultanı Cenâb-ı Ali (kerremallahü veche), elinde avucunda ne varsa son meteliğine kadar Allah yolunda harcardı. Ebedî hayat müjdecisi ona "Sultânül Eshıyâ" adını vermişti...

Nûr asrında bir gündü. Hazret-i Ali (radıyallahu anh), âlem kadınlarının efendisi, derinlik ve incelik timsali Fâtıma-i Zehra'ya:

"Yâ Fâtıma," dedi; "evimizde yiyecek bir şey var mı?"

"Hayır yâ Ali; yalnız altı akçemiz var! Çarşıya çıkıp bununla yavrularımıza bir şeyler alırsan memnun olurum."

"Pekâlâ! Gidip bir şeyler alayım..."

Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anh), Hazret-i Ali'nin eline altı akçeyi verdi. Hazret-i Ali (radıyallahu anh), yüzünde ilâhi nûrun pırıltıları yıldız yıldız kaynaştığı hâlde evden ayrıldı...

Birkaç adım gitmişti ki, iki adamın boğaz boğaza kavga ettiklerini gördü. Birisi, öbürünün yakasından tutmuş sarsıyordu:

"Hakkımı ver!"

"Ne olur insaf et. Allah için yakamı bırak; bana üç beş gün müsaade et. Elbette borcumu ödeyeceğim..."

"Hayır! Asla müsaade edemem. Ben de sıkıntı içinde kıvranıp duruyorum!"

"Allah iyilik edenleri sever."

"Biliyorum ama, ben de himmete muhtaç bir adamım."

"Öyle de olsa sen yine insafı elden bırakma. Bana biraz daha mühlet ver..."

"Ne lâf anlamaz adamsın, sıkıntı içindeyim diyorum!"

"Sen lütufkâr davranırsan, Allah da seni başka bir yerden rızıklandırır..."

"Ben hakkımı istiyorum, sen bana nasihat ediyorsun. Bu iş burada bitmelidir..."

"E, öyleyle canımı bâri al..."

Tam büyük bir kavga kopacaktı ki Hazret-i Ali yanlarına geldi ve sordu:

"Ey Allah'ın kulları, niçin kavga ediyorsunuz?"

Hak sahibi hemen atıldı:

"Borcunu vermiyor!"

"Kaç para borcu var?"

"Altı akçe..."

"O altı akçeyi ben versem bu Müslümanı bırakır mısın?"

"Hakkımı aldıktan sonra niçin bırakmayayım..."

"Al öyleyse... İşte 6 akçe sana..."

"Çok teşekkür ederim..."

İrfan denizine gark olmuş din büyüğü Cenâb-ı Ali (radıyallahu anh), elinde bulunan altı akçeyi, evet, sadece, karınlarını doyurabilecek ve zarurî ihtiyaçlarını karşılayacak olan altı akçeyi adama verdi. O iki Müslümanı sıkıntıdan kurtardı...

Adamların yüzünde saadet tebessümleri, uzaklaşıp gittiler...

Bilgi güneşi Cenâb-ı Murtazâ (radıyallahu anh), eli boş, gönlü hoş evine döndü. Mini mini Hasan ve Hüseyin koşup kucağına atıldılar... Çocuk saffetinin en ulvî şahlanışı... Gözleri ümit ışıklarıyla pırıl pırıl:

"Baba baba! Hani meyvelerimiz?"

Hazret-i Ali (radıyallahu anh) onları bağrına bastı, saçlarını tel tel okşadı:

"Aziz yavrularım, sabırlı olunuz!"

"Ama bize meyve getirmek için gitmiştin!"

"Evet, onun için gitmiştim."

"Peki hani meyvelerimiz?"

"Sabırlı olursanız başıma gelenleri anlatırım..."

Nûr çocuklar boyunlarını büküp bir köşeye büzüldüler... Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce), yavrularının hâline acıdı. Cennet kadınlarının Seyyidesi Cenâb-ı Fâtıma'ya:

"Yâ Fâtıma," dedi; "Sen âlemlere rahmet olanın kızısın. Verdiğin para ile iki Müslümanı sıkıntıdan kurtardım. İşte bu yüzden eli boş olarak döndüm, beni bağışla!.."

Başında Kâinatın Efendisine mahsus tacdan bir akis taşıyan Cenâb-ı Fâtıma tatlı tatlı gülümsedi:

"Yâ Ali; çok iyi yapmışsın.. Allah'a hamd ederiz. O bize kâfidir."

Cennet çiçekleri Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh), çocukluk saffetinin en derininde... Durmadan sızlanıyorlar:

"Baba, baba! Hani meyvelerimiz?"

Hazret-i Ali (radıyallahu anh), bu hâle kederlenerek evden çıktı. Kâinatın Efendisinin huzuruna gitmek için yola koyuldu...

Nûr yatağı Medine'nin aydınlık caddesi ve orada bir adam ve elinde devesi... Hazret-i Ali'nin yolunu kesti:

"Bu deveyi satıyorum, alır mısın?"

Hazret-i Ali cevap verdi:

"Param yok ki, nasıl alayım?"

"Paran olmasın; sana veresiye de veririm!"

"O hâlde ben de alırım!"

"Al hayrını gör. Deve senindir."

"Peki kaça veriyorsun?"

"Yüz akçeye veririm!"

"O şartla kabul ettim!"

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultan Hazret-i Ali (radıyallahu anh) deveyi aldı. Yularından tutup götürüyordu ki, bu defa da, yolunu başka bir adam kesti:

"Yâ Ali!"

"Efendim..."

"Şu deveyi bana satar mısın?"

"Evet, satarım!"

"Üç yüz akçe versem razı olur musun?"

"Niçin olmayayım?"

Ve deveyi üç yüz akçeye bu tanımadığı adama sattı. Neşe ve sevinç içinde çarşıya gitti. Mini mini Hasan'la mini mini Hüseyin'e yiyecek ve meyve aldı. Sonra evine gelip kapıyı tıkırdattı:

"Kim o?"

"Ali..."

Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma koştu kapıyı açtı. Hazret-i Ali'nin zembili dolu görünce sordu:

"Yâ Ali! Bunları ne ile aldın?"

"Yüce Allah bire karşı bin verdi..."

"O'na hamdolsun..."

Nûr çocuklar sevinçlerinden zıplıyorlardı...

Hazret-i Ali (radıyallahu anh), olup bitenleri anlattı ve Allah Resûlü'nün ziyaretine gitmek için evden ayrıldı...

Evet, tam o an Allah'ın Resûlü gelivermesin mi?

Hikmet-i Hüdâ, tam o anda Allah'ın Resûlü de sevgili kızlarını ziyaret maksadıyla yola çıkmıştı. Yolda Cenâb-ı Ali ile karşılaştılar...

Ezelden ebede kadar her gün, bir gün evvelki dünün ve bir gün sonraki yarının Peygamberi tebessüm ediyorlardı. Mukaddes dişleri şebnem damlaları gibi pırıl pırıldı:

"Yâ Ali" dediler, "Deveyi kimden aldın kime sattın?"

"Allah ve Resûlü daha iyi bilir, ey Allah'ın Resûlü!"

"Yâ Ali! Sana deve satan Cebrâil satın alan da İsrafil'di. Deve de cennet develerindendi. O Müslümanı sıkıntıdan kurtardığın için Allah seni mükâfatlandırdı..."

Gönlü elmas renkli incilerle dolu bulunan Cenâb-ı Ali (radıyallahu anh) sevincinden uçacak gibi oldu...

Ey insanlık! Buna ne buyurursun?

"Ağaçlar ve çiçeklerden toz alan iki arının birinde bu tozlar bal olur. Öbüründe ise zehir."

Bir ırmağın kenarında aynı su ve topraktan gıda alarak büyüyen iki kamışın, birinin içi şekerle dolar. Diğeri ise bomboş kavaldır.

İşte inananlar ve inanmayanların misali...

ALLAH MEDHEDİYOR

Nûr neslinin iki kolbaşısı Hazret-i Hasan ve Hazret Hüseyin (radıyallahu anhüm) bir gün hastalanmışlardı. Her gün, bir gün evvelki dünün ve bir gün sonraki yarının peygamberi ve Allah'ın Sevgilisi Cenâb-ı Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz sahabilerinden birkaç kişiyle muazzez torunlarını ziyarete geldiler.

Hazret-i Ali (radıyallahu anh), kutlu misafirlerini saadetlerin en taşkınıyla karşıladı ve evinin baş köşesine oturttu.

Allah'ın Resûlü, cennet çiçekleri gibi güzelim miskler saçan yavrularını sevdiler, kokladılar, okşadılar...

Orada bulunan sahabiler dediler ki:

"Yâ Ali! Çocukların için bir nezir yapmak istemez misin?"

"Elbette isterim!"

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Allah rızası için oruç tutacağım!.."

Allah'ın Arslanı Hazret-i Ali ile, kadınlığın tacı ve insanlık hurisi Cenâb-ı Fâtıma-i Zehra (radıyallahu anha), Allah rızasını talep ve O'na şükür etmek ve yavrularının şifa bulmasını Cenâb-ı Hak'tan niyaz etmek üzere, "3 gün oruç tutmaya" nezir ettiler.

Şânı pek yüce olan Allah lütuf ve ihsan etti. Hazret-i Hasan ve Hüseyin (radıyallahu anh) şifa buldular. Hazret-i Ali ile Hazret-i Fâtıma da oruçlarını tutmaya niyet edip başladılar.

Gökyüzünde fıkırdayan güneş, yeryüzünde kavuran kumlar, alev saçan kayalar ve beyinlere işleyen sıcak onlara hiç geliyordu. İman coşkunluğu içinde oruçlarına devam ediyorlardı. Lâkin iftar edecek bir şeyleri yoktu.

İlim; hikmet ve ulviyet madeni Cenâb-ı Ali (radıyallahu anh) çarşının yolunu tuttu ve bir Yahudiden üç gün iftar edebilmek için ödünç olarak üç çömlek arpa aldı ve evine getirdi:

"Yâ Fâtıma; istediğin kadar ekmek yap!"

İnsanlık hurisi Cenâb-ı Fâtıma-i Zehra arpanın bir çömleğini öğütüp şahıs başına birer adet ekmek yaptı.

Nûr yuvası hâline getirdikleri evlerinde güneşin batmasını ve akşam ezanının okunmasını bekliyorlardı. Tam iftar vakti kapılarına bir miskin geldi ve kapının halkasını tuttu, *güm, güm, güm* diye çaldı.

Hazret-i Murtazâ koştu:

"Kim o?"

"Esselâmü aleyküm ey Allah Resûlünün Ehl-i Beyti!"

"Ve aleyküm selâm! Buyurun, bir arzunuz mu var?"

"Evet, yâ Ali!"

"Ne istiyorsunuz?"

"Ben Müslüman bir fakirim, beni doyurunuz ki Allah da sizleri cennet nimetleriyle mükâfatlandırsın."

"Peki kardeşim!.."

İrfan denizine gark olmuş din büyüğü Cenâb-ı Ali ve Fâtıma-i Zehra (radıyallahu anha) derhal sofralarındaki iftar yemeklerini fakire ikram ettiler.

Fakirin yüzünde saadet gülleri açtı ve sevincinden uçacak gibi oldu...

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali derin ve ince Fâtıma'ya hitap etti:

"Ey insanların en hayırlısının kızı! Allah Resûlü'nün ciğerinin köşesi, ey iman ve şerefin kemâline sahip olan Fâtıma! Görüyorsun ki, ciğer parçalayıcı hâliyle kapımızda duran şu miskin, açlığını bizlere arz ederken, hâl lisanıyla da Allah'a naz ve niyaz etmektedir."

Peygamberler Peygamberinin kadir yüce kızı ve Cennet kadınlarının Efendisi Hazret-i Fâtıma:

"Ey Allah'ın Arslanı ve amcam oğlu," dedi; "Emrinize âmâdeyim. Gerçi o miskini hoşnut ve memnun edecek bir şeye sahip değilim. Fakat umarım ki aç bir kimseyi doyurmak suretiyle, hayırlı insanlardan sayılıp Rabbimin rızasına ererim..."

Ve böylece bütün iftarlıklarını o fakire verdiler, kendileri de su ile iftar ettiler.

Ertesi gün yine oruçlular. Yine arpanın ikinci çömleğini ekmek yaptılar. Yine iftar anını bekliyorlar. Bu da ne? Yine kapıları çalınıyor: *Tak tak tak!..*

Hazret-i Ali yine koşuyor:

"Kim o?"

"Esselâmü aleyküm!"

"Ve aleyküm selâm!"

"Size sığındım, ey Allah Resûlünün Ehl-i Beyti!"

"Bir derdiniz mi var?"

"Evet!"

"Derdini söyle de çaresine bakalım!"

"Ben muhacir çocuklarından bir yetimim. Babam Akabe Cenginde şehit oldu... Şimdi çaresiz kaldım. Beni doyurunuz,

beni doyurunuz ki, Allah da sizleri cennet yemekleriyle doyurur!.."

"Peki yavrum!.."

O gönlü duru din büyükleri ekmeklerini bu yetime ikram ettiler. Oruçlarını yine su ile açtılar, yine aç yattılar... Ertesi gün, yine Cenâb-ı Fâtıma üçüncü çömlekteki arpayı öğütüp ekmek yaptı. Yine nûr yuvalarında iftar vaktini bekliyorlar. Yine kapılarında bir adam: *Tık tık tık!..*

"Kim o?"

"Bir esir!"

"Buyurun, bir isteğiniz mi var?"

"Ben bir esirim ey Allah Resûlü'nün Ehl-i Beyti! Bana ikram ediniz ki, Allah da sizlere cennet nimetlerinden ihsan etsin!"

"Gel, al şu ekmekleri de karnını güzelce doyur!"

"Allah razı olsun, yâ Ehl-i Beyt!"

Peygamber damadı ile Peygamber kızı bu defa da bütün yemeklerini esire ikram ettiler... Ve kendileri yine aç kaldılar... Âlemde bundan daha güzel bir levha var mıdır? İslâm'ın altınla dolduğu kalplerdeki saffet ve ulviyete bakın...

Bunun üzerine şu âyet-i celîle nazil oldu:

وَ يُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلٰى حُبِّهٖ مِسْكِينًا

وَ يَتِيمًا وَ اَسِيرًا

"(Yemeğe olan) **sevgi**(lerine ve iştihalarına) **rağmen yoksulu, yetimi, esiri doyururlardı.**"[36]

36 İnsan, âyet: 8.

BİR PIRILTI Kİ...

Saadet asrında bir gün, ihtiyar bir adam Cenâb-ı Mustafa'nın nûr bağışlayan huzuruna geldi de dedi ki:

"Ey varlığın sebebi olan Peygamber! Görüyorsun ihtiyarım. Üstelik ne yiyeceğim, ne de giyeceğim var..."

O anda Allah Resûlü'nün yanında verecek bir şey yoktu. O fazilet güneşi ve kerem denizi buyurdular ki:

"Seni bir yere göndereyim de ihtiyacını gidersin!"

"Olur, ey Allah'ın Resûlü!.."

Kâinatın Efendisi Ebu Zer Hazretlerine emir buyurdular:

"Yâ Eba Zer! Bu ihtiyarı, kızım Fâtıma-i Zehra'ya götür!.."

"Emredersin, ey Allah'ın Resûlü!.."

Takvanın destanlık kahramanı Hazret-i Ebu Zer (radıyallahu anh) ihtiyarın önüne düştü, âlem kadınlarını sultanı ve insanlık Hurisi Cenâb-ı Fâtıma'nın yanına götürdü:

"Yâ Fâtıma," dedi; "Bu ihtiyarı Allah'ın Resûlü gönderdi. Bunun ihtiyacını görünüz, gönlünü alınız..."

Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma (radıyallahu anha)'nın iman aynası berrak yüzünde nûr meltemi belirdi:

"Peki" dedi; "Hasan'la Hüseyin'in üzerine örttüğüm örtüyü vereyim..."

Ve getirip ihtiyara verdi...

Lütuflara uğramış ihtiyar can ve gönülden inledi:

"Ey deniz huylu Fâtıma! Bu benim ne işime yarar?"

"Bunu istemiyorsun, öyle mi?"

"Evet!.."

"Ey kutlu kişi! Sen öyle bir yerden geliyorsun ki, ne yapsam onun karşılığını veremem. Bilmem ki gönlünü nasıl hoş edeyim?"

"Ey nübüvvet ağacının dalında yetişen gonca! Bu hakir ihtiyar senin kapında köledir, ne verirsen makbulümdür..."

Bunun üzerine Hazret-i Fâtıma (radıyallahu anha) boynundan gerdanlığa benzer bir şey çıkardı. Bu, Peygamber amcası Hazret-i Hamza'nın hediyesiydi:

"Ey güngörmüş, ya yaşamış kişi," dedi; "işine yarar mı?"

"Evet..."

"Al öyleyse de gönlün mahzun olmasın..."

"Ey Kâbe mumu gibi ışıklar saçan Fâtıma! Lütuf ve keremin beni bahtiyar etti, gönlüm incilerle doldu..."

Ve yaşlı adam bir ceylan gibi sıçradı, gözü gönlü neşeden kararsız bir hâle gelmişti. Doğruca Peygamber Mescidine koştu, Cenâb-ı Mustafa'nın nûr bağışlayan huzuruna vardı, sahabilere seslendi:

"Bunu benden satın alacak var mı?"

İnsanlığın Tacı sordular:

"Kaça satıyorsun?"

"Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü; bunu öyle bir parayla satmak istiyorum ki, hem karnımı doyurup bir elbise alayım, hem bir binek hayvanına sahip olayım, hem de elimde biraz para kalsın!"

Allah Resûlü'nün mukaddes dudaklarında hayal üstü bir gülümseyiş belirdi...

Sahabilerden biri gerdanlığa talip oldu:

"Ey lütuflara uğramış ihtiyar," dedi; "Ben onu senden istediğin fiyata alıyorum!"

"Al öyleyse... O şartla veriyorum!.."

Ve ihtiyarın saadeti, gözleri kamaştırıyordu...

O gerdanlığı alan kutlu sahabi deniz deniz kabardı, kölesini çağırıp şu emri verdi:

"Bunu götür Allah'ın Resûlü'ne takdim et. Seni de onun yüzü suyu hürmetine bağışlıyorum!"

Kölenin yüzünde tatlı ve esrarlı bir gülüş. Ve alnında hürriyet güneşinin altın huzmeleri...

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygambere verdi:

"Ey Allah'ın Resûlü," dedi; "Buyurunuz, lütfen kabul ediniz. Efendimin size hediyesidir..."

Kâinatın Efendisi emir buyurdular:

"Bunu kızım Fâtıma'ya götürüp ver."

Köle bir kuş gibi uçtu. Cenâb-ı Fâtıma'nın huzuruna vardı:

"Ey cömertlik denizi," dedi; "Beni Allah'ın Resûlü gönderdi ve bunu size vermemi istedi..."

Ve Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anha)'ya gerdanlığı teslim etti. Köle böylece hürriyetine de kavuşmuş oluyordu.

Peygamberler Peygamberinin kadri yüce kızı Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anha) ahlâkının güzelliği, ruhunun letâfetiyle dünya kadınlarının da efendisiydi, cennet kadınlarının da...

Sadef, sanki onun gülümseyen dudaklarıydı. Dişleri de sadefin içindeki eşsiz inciler... Yüzü sanki bir çiçek bayramıydı. Gönlü bir buhurdan gibi tütüyordu. Gece sabahlara kadar başı kesilmiş mum gibi yanar, yüce Rabbin huzurunda secdeye kapanırdı. Gözlerinden dökülen yaşlar çiy taneleri gibi mübarek secdegâhını ıslatırdı. O secdeler sebebiyle iman aynası berrak yüzü güneş güneş ışık saçıyordu...

HZ. FÂTIMA'YI AĞLATAN HÂDİSE

Kâinatın yaratılış sebebi, Allah'ın Sevgilisi, Peygamberlik sancağının ötelerde ilk, dünyada son, sonların sonunda da en son sahibi Cenâb-ı Ahmed Muhtar'ın en tatlı sevgilileri Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) mini mini çocukken kaybolmuşlardı.

İbn-i Abbas Hazretleri der ki:

"Ben Allah Resûlünün huzurunda bulunuyordum. Fâtıma Zehra ağlayarak geldi. Gözlerinde iplik iplik yaşlar akıyor, durmadan hıçkırıyordu:

– Babacığım, dedi; Hasan ve Hüseyin evden çıkmışlardı. Aradan uzun zaman geçti hâlâ gelmediler. Ali de evde yok, bu yavrularımı kim bulup getirecek, şimdi ne yapacağız?

Kâinatın Efendisi:

– Yâ Fâtıma, dediler; üzülme, Allah Azze ve Celle onları muhafaza eder...

Ve sonra mukaddes ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp dua ettiler:

– Yâ Rabbi! Eğer iki torunum denizde iseler inayet kayığın ile sahile ilet. Eğer sahrada iseler hidâyet rehberinle evine gönder...

O anda Cebrâil (aleyhisselâm) geldi ve Varlığın Nûruna hitap etti:

– Ey Allah'ın Resûlü! Onlar dünyadakilerin büyüklerindendir. Anneleri daha yüksektir. Siz mahzun olmayınız ki Neccâroğullarının bahçesinde emniyettedirler. Allahü Teâlâ onları muhafaza için iki melek vazifelendirdi. Şimdi kanatları ile onları örtüyorlar...

Sonsuzluk Nebisi hemen ayağa fırladılar ve doğruca o bahçeye gittiler. Cennet çiçekleri orada oynuyorlardı. Dedelerini görünce koşup kucağına atıldılar. Allah'ın Resûlü onları koklayıp öptükten sonra geri döndüler...

Hazret-i Hasan'ı bizzat kendi kucaklarına aldılar. Hazret-i Hüseyin'i de bir melek taşıyordu.

Yolda sahabilerin ulularından Halid İbn-i Zeyd'e rastladılar. Ebu Eyyûb (radıyallahu anh) meleği göremediği için Allah Resûlü'nün iki torununu birden kucağında taşıdığını sanarak atıldı:

– Anam babam sana feda olsun, ey Allah'ın Resûlü! Çocukların birini bana veriniz de ben taşıyayım!

Varlığın Sebebi olan Peygamber tebessüm buyurdular:

– Yâ Ebâ Eyyûb! Bunlar dünyada mükerrem, ukbâda muhteremlerdir. Anneleri bunlardan daha üstündür..."

Nihayetsiz olan mülkün Seyyidi buyuruyorlar:

"Yıldızlar, gök ehli için emniyet kaynağıdır. Onlar döküldüğünde; gök ehline kaza erişir. Ehl-i Beytim ümmetime emniyet kaynağıdır. Onlar ortadan kalktığında ümmetim üzerine kaza ulaşır. Ben ashabım için emniyet melceiyim. (Aralarından ayrılıp) **gittiğimde onlar üzerine kaza olur. Dağlar, yer ehli içindirler. Onlar** (zâil olup) **gittiğinde yer ehli üzerine kaza vâki olur."**[37]

37 Münebbihat.

Hadis Meâli:

"Hayatım gibi yaşamak, ölümüm gibi ölmek isteyen ve (ağaçlarını) Rabbin diktiği Adn Cennetinde oturmayı seven kimse, benden sonra Ali'yi velî edinsin. Onun dostunu da dost edinsin ve benden sonra Ehl-i Beytime bağlansın. Çünkü onlar benim soyumdur. Tinetimden yaratıldılar, anlayışımla ve ilmimle rızıklandılar. Ümmetimden, onların faziletini inkâr edenlere ve onlar hakkında selâmı kesenlere azab olsun. Allah şefaatimi onlara ulaştırmasın..."

CENNETİ AYDINLATAN NÛR

İbn-i Abbas Hazretlerinin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Kâinatın Efendisi şöyle buyuruyorlar:

"Cennet ehli cennette bulundukları sırada birden bire güneş ziyası gibi bir nûrun cenneti aydınlatmakta olduğunu görecekler ve dönüp Rıdvan'a, 'Ey Rıdvan (Cennetin hâdimi)! Biz dünyada iken Rabbimiz bize, *Cennet ehli, Cennette ne güneş ne de ay görecekler!*' buyurmuştu. O hâlde nedir bu?' diye soracaklar. Rıdvan onlara şu cevabı verecek:

Gördüğünüz ne güneş, ne de ay ziyasıdır. Ali ve Fâtıma'nın tebessüm buyurmaları neticesinde cennet nûrlara gark oldu!.."

Saadetin böylesi, ulviyetin bu derecesi...

Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi bir gün şöyle dua ettiler:

اَللّٰهُمَّ جَعَلْتَ صَلاَتَكَ وَرَحْمَتَكَ وَمَغْفِرَتَكَ

وَرِضْوَانَكَ عَلٰى اِبْرٰهِيمَ وَ اٰلِ اِبْرٰهِيمَ

اَللّٰهُمَّ اِنَّهُمْ مِنِّى وَاَنَا مِنْهُمْ فَاجْعَلْ صَلاَتَكَ

وَرَحْمَتَكَ وَمَغْفِرَتَكَ وَرِضْوَانَكَ عَلَىَّ وَعَلَيْهِمْ

"Ey Allahım! Bereketini, rahmetini, mağfiretini ve rızanı, Hz. İbrâhim üzerine ve âli üzerine ihsan ettin!

Allahım! Onlar (Ali, Fâtıma, Hasan ve Hüseyin) **bendendir, ben de onlardanım. Bereketini, rahmetini ve rızanı benim ve onların üzerine ihsan buyur!..”**

Bütün insanoğluna Allah müjdesini getiren Peygamberler Peygamberinin Hazret-i Ali’ye hitabı:

“Ey Ali! Cibril seni sevdiğine inanıyor.”

“Ben Cibril beni sevecek dereceye ulaştım mı?”

“Cibril’den daha hayırlı olan Allah Azze ve Celle seni seviyor!”

Cenâb-ı Ali (radıyallahu anh)’nin yüzünde mutluluğun ışık izleri... Yine Nebiyyi Muhterem Efendimiz buyuruyorlar:

“Kıyamet koptuğu zaman, arşın ortasından bana şöyle denilecek:

– Ey Peygamber! Senin baban Hz. İbrâhim ne güzel bir babadır! Ve senin kardeşin Ali de ne güzel bir kardeştir...”

Var oluşun hikmeti, ölümsüzlük rehberi, gerçek hayatın kurucusu, yıkılmaz çatının mimarı Cenâb-ı Ahmed-i Muhtar’ın nübüvvet lisanıyla çizdikleri ve takdim ettikleri Hazret-i Ali (kerremallahü vehce) sayısız meziyetlerin sahibi olmakla kalmıyor aynı zamanda kerâmetler sarayının eşsiz sultanlığı ve Allah’ın Arslanlığı gibi yönleri de var...

Varlık Nûrundan nefes nefes nûr alan ve bütün ömrünü onun dizinin dibinde geçiren Hazret-i Ali saadetin zirvesinde...

Allah’ın Sevgilisinin en tatlı ve en sevimli çiçeği Cenâb-ı Fâtıma-i Zehra ile Allah’ın Arslanı Hazret-i Ali’den çağlayan altın nesil. Ve Ali-Fâtıma ağacının kâinatı kuşatıcı iki temel dalı...

İlâhi hikmete bakınız ki, kararan insanlığı sabun suyu yerine güneşle yıkamaya memur bulunan nûr nesli, Peygamber kızı Fâtıma-i Zehra yolu ve Hazret-i Ali vasıtasıyla gelmektedir...

Buraya bir nokta koyup şu hakikati de bildirelim: İlâhi hikmet, nûrun, Allah Resûlü'nden, doğrudan doğruya erkek evlât vasıtasıyla intikaline mânidir. Eğer Allah Resûlü'nün erkek evlâdı yaşasaydı onların da nebi olmaları gerekirdi. Sonsuzluk Nebisinden sonra peygamber gönderilmeyeceğine göre iş bu yola dökülüyor. Ve bu sebepe nûrun biraz peçelenmiş olarak intikali, Allah Resûlü'yle babaları kardeş olan Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce)'den gelmektedir...

İşte Fâtıma-Ali ağacının en esrarlı yönü... İlâhi vaad ve müjde gereğince nûr nesli, Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'den o türlü bir ırmak olup çağladı ki, koca İslâm okyanusu içinde en ileri ve en üstün mana kahramanlarını yetiştirdi. Allah ve kemâl gayesinin başbuğları hep onlardan çıktı...

ALLAH RESÛLÜ'NÜN İRTİHALİ

Zaman çarkı durup dinlenmeden dönüyor. Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin de çocukluk çağlarının en sevimli demlerinde bulunuyor. Allah'ın Resûlü'nün de veda günü yaklaşıyor...

Zamana bakınız ki, zaman ve mekânın uğrunda yaratıldığı Sonsuzluk Nebisi için bile saatini çalıyor...

Kâinatın Efendisi ölüm döşeğindeler... Ölüm rüzgârı bile can kandilini üfürmeye hazırlanıyor...

İnsanlık hurisi, derinlik ve incelik timsali Cenâb-ı Fâtıma-i Zehra (radıyallahu anha), mini mini yavruları Hazret-i Hasan ile Hazret-i Hüseyin'i alarak varlığın sebebi olan Peygamberin nûr bağışlayan huzuruna getirdi; gözlerinde elmas elmas yaşlar vardı:

"Ey Allah'ın Resûlü" dedi; "Bu iki körpe kuzu senin çocuklarındır. Bunlara miras olarak bir şeyler bırakmaz mısın?"

Allah'ın Sevgilisi hemen içinde bin kâinat yüzen elâ gözlerini Hazret-i Hasan'a çevirip buyurdular:

اَمَّا حَسَنٌ فَلَهُ هَيْبَتِی وَسُودَدِی

وَاَمَّا حُسَيْنٌ فَلَهُ جُرْاَتِی وَجُودِی

"Bu oğlum Hasan'a heybet ve ululuğumu, efendiliği; Hüseyin'e ise kahramanlık ve cömertliğimi miras bırakıyorum."

Diğer bir rivayete göre de:

"Hasan'a ağırbaşlılığımı ve heybetimi, Hüseyin'e de kahramanlık ve cömertliğimi verdim..."

Buyurdular...

Kâinatın Efendisinin hastalığı ilerlemekte ve ayrılık saati günden güne yaklaşmakta... Bütün Medine uğultular içinde, bütün sahabiler derin bir sessizliğe bürünmüş için için ağlamakta...

Muazzez sahabilerden İbn-i Mes'ûd şöyle anlatıyor:

"Allah Resûlünün ayrılığı yaklaştığı sırada yatmakta olduğu hücresine gittik. Nebiyyi Muhterem bize nazar buyurdular ve mukaddes gözlerinden şebnem damlası gibi yaşlar akıttılar ve dediler:

– Hoş geldiniz, Allah sizi mübarek etsin, korusun ve size nusret versin. Takva ve Allah'tan korkmakla size tavsiye ederim ve sizi Allah'a emanet ederim. Ben sizi ondan açıkça korkuturum. Onun memleketinde ve kulları arasında O'na karşı gelmeyin. Ölüm yaklaştı. Cennet-i Me'vâ'ya, Sidre-i Müntehâ'ya ve Cenâb-ı Allah'a yönelme vakti geldi, size ve benden sonra dininize girenlere Allah'ın selâm ve rahmetini benden okuyun.

Allah'ın Resûlü, Cenâb-ı Fâtıma-i Zehra'yı, en derin ve en ince hisle sevdikleri muazzez kızlarını istediler...

Hazret-i Hasan ve Hüseyin'i tertemiz kucağında büyüten Cenâb-ı Fâtıma mukaddes babasına koştu. Baba ile kız göz göze...

Allah'ın Sevgilisinin yanında bir su kabı vardı. Mukaddes ellerini suda ıslatıp yüzüne sürdü ve:

– Allahım! Ölüm acısını bana kolaylaştır, diye dua etti...

Dünya kadınlığının en içli örneği Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anha), mukaddes babasının çektiği ızdırabı görünce hıçkırdı:

– Vay benim başıma gelenler. Ey benim babacığım, nedir bu sıkıntılar?

Kâinatın Efendisinin mübarek dudakları kıpırdadı:

لَا كَرْبَ عَلٰى اَبِيكِ بَعْدَالْيَوْم

– Bundan sonra babanın daha bir sıkıntısı kalmaz.

Ve Fâtıma-i Zehra'yı yanlarına çektiler, yaklaşmasını, kulaklarını dudaklarına kadar yaklaştırmasını işaret ettiler... Cennet kadınlarının seyyidi Hazret-i Fâtıma (radıyallahu anha) başını, Allah Resûlü'nün dudaklarına kadar indirdi. Peygamberler Peygamberinin mübarek dudakları kıpırdadı. Derin ve ince Fâtıma'nın iman aynası berrak yüzünde acı ve ızdırabın izleri nokta nokta belirdi. Gözlerinde damla damla yaş... Bir daha kendilerine doğru çektiler ve yine yavaşçacık bir sesle bir şeyler söylediler. Bu defa Cenâb-ı Fâtıma'nın yüzünde tatlı bir tebessüm ve saadet... Evvelâ:

– Ben ölmek üzereyim...

Demişler... Sonra da:

اَنْتِ اَوَّلُ اَهْلِ بَيْتِى لُحُوقًابِى

– Ehl-i Beytimden ilkin benim yanıma gelecek olan sensin.

Buyurmuşlar...

Hazret-i Fâtıma da ızdırap ve sevinç birbirine karışmış. Şimdi ondan ayrılacak ve fakat en evvel yine O'na kendisi kavuşacak..."

Gerçekten de öyle olacak... Allah'ın Sevgilisine ilk olarak o kavuşacak. Dünya kadınlarının sultanı, Cennet kadınlarının seyyidesi Fâtıma-i Zehra, o yıl, içinde bulunduğu 25 yaşını

doldurmadan, bir türlü sevemediği bu fâni dünyadan ebediyet âlemine göçecek...

Varlığın sebebi olan Peygamber, dalgın, hareketsiz yatıyorlar...

Cebrâil ile Azrâil (aleyhisselâm) kapıdalar... Cebrâil, ölüm meleğinin, içeriye girmek ve Allah'ın emrini yerine getirmek için izin istediğini Varlık Nûruna bildirdi. Âlemin Fahri Cebrâil'e sordu:

"Benden sonra ümmetim için kim var?"

Rabbi Rahîmimiz Cebrâil'e vahyetti:

"Habibimi müjdele; ümmeti hakkında, ben onu perişan etmem. Yine onu müjdele ki, kıyamet günü mezarından ilk kalkacak olan O, mahşer halkının efendisi yine O'dur. O ve O'nun ümmeti Cennete girmeden başkaları giremez."

Allah Resûlünün mukaddes dudaklarında hayal üstü bir gülümseyiş:

"İşte şimdi gönlüm rahat etti!"

Buyurdular...

Mübarek başları yine Hazret-i Âişe'nin göğsünde, ellerini suya batırdılar ve:

"Lâ ilâhe illâllah, şüphesiz ki ölümün sancıları vardır," dediler.

Sonra ellerini kaldırarak:

اَلرَّفِيقَ الْاَعْلٰى اَلرَّفِيقَ الْاَعْلٰى

"Refik-ı A'lâ, Refîk-ı A'lâ..."

Buyurdu ve mukaddes başları Hazret-i Âişe'nin göğsünde hareketsiz kaldı...

İnsanlık hurisi Cenâb-ı Fâtıma, bir anda vücudundan geçen kül edici cereyanla bayıldı. Gök kandili koca güneş kömür kesildiği hâlde ışık saçarak ufka yaklaşırken Varlık Nûrunun ömür güneşi de ölüm ufkundan batıverdi...

Derya gibi bir ümmet öksüz kaldı... Bu canlar yakan müthiş acı, bütün ümmeti adeta kül etti...

AĞLATMA BENİ

Yak sinemi âteşlere, efgânıma bakma;
Ruhumda yanan âteşe, nîranıma bakma.
Hiç sönmeyecek aşkıma, imanıma bakma;
Ağlatma da yak, hâl-i perişânıma bakma.

Ağlatma ki âlâmımı tahfife de başlar;
Ağlatma, serinletmededir bağrımı yaşlar.
Rahmete sakın, gerçi dayanmaz buna taşlar;
Ağlatma da yak, hâli perişanıma bakma...

Yaşlar akarak belki uçar zerresi aşkın:
Âteşle yaşar, yaşla değil yâresi aşkın,
Yanmaktır efendim biricik çâresi aşkın,
Ağlatma da yak, hâl-i perişanıma bakma...

Yaman Dede

NÛR ÇOCUKLAR

Sonsuzluk Nebisi ebediyet âlemine göçtüklerinde Hazret-i Hasan 7, Hazret-i Hüseyin de 6 yaşlarındaydı. O mini mini masumlar ve cennet çiçekleri, böylece en büyük sevgi ve şefkat kaynağını da kaybetmiş bulunuyorlardı.

Kâinatın Efendisi, o nazlı çiçekleri nasıl bir muhabbetle sevmiş ve nasıl bir aşkla bağrına basmıştı...

Şimdi Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anhüm), hayal âlemlerinin billûr saraylarında hep o mutlu demlerini yaşıyorlardı... Nûr çocukların gözlerinden dökülen elmas damlaları gönülleri deliyordu... Ve Peygamber şehri Medine artık gözyaşlarıyla sulanıyordu...

Varlığın sebebi olan peygamberi son nefesini verdiği hücreye defnettiler. Mübarek kabirlerini, Ubeyde İbnül Cerrah ile Ebu Talha (radıyallahu anh) kazdılar. Kabre, Hazret-i Ali (kerremallahü vehce), Hazret-i Abbas ve Abbas'ın iki oğlu indi...

Bütün insanoğluna Allah müjdesini getiren Varlık Nûrunun mukaddes vücudunu toprağa koydular ve üzerini örtüp meydana çıkan toprak yığınına hayret ve dehşetle baktılar...

Aç kulağını ki ey toprak ana;
Allah'ın Resûlü gelmiştir sana...

Gözler ve gönüller kan ağlıyordu. Hicran oku ciğerleri delmişti; bütün sahabilerin gözleri ırmak olmuştu, sanki gökler,

güneşler, yıldızlar, dağlar, taşlar, pınarlar ve denizler, canlı cansız her varlık onlarla beraber gözyaşı döküyordu...

Çünkü bu hicran gecesinin gündüzü yoktu...

Kâinatın Efendisinin toprağa konulduğu an, evet, tam o an Peygamber kızı ve insanlık hurisi Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anha) oraya geldi...

Gözlerinden inci gibi yaşlar dökülüyordu. Allah Resûlünün mübarek kabrinden bir avuç toprak alıp yüzüne gözüne sürdü ve kendisine hayretler içinde bakan sahabilere şöyle dedi:

"Allah Resûlü'nün üzerine toprak atmaya gönülleriniz nasıl razı oldu?.."

Sahabiler büsbütün kederlenip içli içli ağladılar, gözlerinden akan kanlı yaşlarla Hz. Fâtıma-i Zehra'ya cevap vermiş oldular...

Seyyidetün Nisâ Hazret-i Fâtıma-i Zehra (radıyallahu anha), son derece saygıyla eğildi. Sonsuzluk Nebisinin mübarek kabrinden bir avuç toprak aldı. Mübarek kabrin toprağını doya doya kokladı, yüzüne ve gözüne sürdükten sonra şu beyitleri okudu:

مَاذَا عَلٰى مَنْ شَمَّ تُرْبَةَ اَحْمَدَا - اَنْ لاَ يَشُمَّ مَدٰى الزَّمَانِ غَوَالِيَا

صُبَّتْ عَلٰى مَصَائِبٌ لَوْ اَنَّهَا - صُبَّتْ عَلٰى الْاَيَّامِ صِرْنَ لَيَالِ

"Hazret-i Ahmed'in toprağını koklayanın hâli ne olur? Ömrünün sonuna kadar güzel kokuları koklamamak... Benim üzerime birtakım belâlar döküldü ki, eğer gündüzlerin üzerine dökülseydi gece olurlardı."

İki nûr çocuk Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anhüm), boyunlarını bükmüşler mahzun mahzun bakıyorlar.

İlâhi kader perdesinde artık bütün hakikat ortadadır. Kâinatın yaratılış sebebi, Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi Cenâb-ı Ahmed (sallallahu aleyhi ve sellem) ilâhi visale ermiştir...

Mefkûre iklimi cennetin, mefkûre çapında nazik ve narin çiçeği Hazret-i Fâtıma (radıyallahu anha), iki kuzusuyla boynu bükük kalmıştır.

Ve dilinden hep inciler saçılmaktadır:

أَنَّا فَقَدْ كَانَ فَقَدَ الْأَرْضُ وَابِلَهَا - وَغَابَ
مُذْغُبْتَ عَنَّا الْوَحْيُ وَالْكُتُبُ

فَلَيْتَ قَبْلَكَ كَانَ الْمَوْتُ صَادَفَنَا - لَمَّا نَعِيتَ
وَحَالَتْ دُونَكَ الْكُتُبُ

"Ey Sevgili Peygamber! Bol yağmurunu kaybetmiş ve bereketten mahrum kalmış toprak gibi biz de seni kaybettik. Seni kaybettiğimiz zamandan beri Cenâb-ı Hakk'ın, her âyeti, her suresi adeta ayrı ayrı birer kitap teşkil eden Kur'ân-ı Kerîm'in vahy yoluyla gelişini de kaybetmiş bulunuyoruz.

Ah keşke senden önce o ölüm bize uğrasaydı ve senin ölüm haberin size geldiğinde keşke bizim üzerimizde kumlar ve topraklar yığılıp aramıza engel olsaydı da bu hâli görmeseydik!"

YÂ RESÛLALLAH

Senin nûrun gönüllere,
Ciladır yâ Resûlallah.
İsmin âşık bülbüllere,
Salâdır yâ Resûlallah...

İnci dizer gözüm yaşı,
Medyum gönlüm sana karşı,
Senin makamın ki arşı,
Alâdır yâ Resûlallah...

Mutlu olur seni seven,
Her sevgiye lâyıksın sen.
Senin ahlâkını öven,
Huda'dır yâ Resûlallah...

Senden başka kimin kimsen,
Yoktur, yetiş, bitsin çilem,
Senin aşkın bana her dem,
Şifâdır yâ Resûlallah...

Kim canını vermez sana?
Âşıklar aşkınla yana,
Miskin Necati yoluna,
Fedadır yâ Resûlallah...

HZ. FÂTIMA-İ ZEHRA'NIN ÖLÜMÜ

Hayal âleminin billûr sarayında, bütün sevdiklerini ve yakınlarını bir anda kaybetmiş, derinlik ve hassasiyetin timsali bir insan düşünelim...

Cenâb-ı Fâtıma-i Zehra'dan tüten ızdırap asaletini ifadede her söz ve her kelime acizdir.

İsmet ve iffet sadefi Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anha), yanına mini mini yavrularını alıp bazen, Allah Resûlü'nün kabrine gidip orada saatlerce kalıyor, Peygamber kabrindeki ıtırlı toprağı dakikalarca koklayıp yüzüne ve gözüne sürüp dönüyor.

Hasret ateşi ciğerlerini dağlıyor. Gözleri pınar pınar akıyor ve günlerini böylece geçiriyor...

Bir türlü sevemediği bu fâni dünya şimdi ona büsbütün zindan kesilmiştir... Aradan altı ay kadar bir zaman geçti. Hicretin on birinci yılı Ramazan ayının başları, Hazret-i Fâtıma'nın ölüm hengâmesi...

İnsanlık Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahu anha), mukaddes babasının hasretiyle eriye eriye bitti ve son damla hâlinde siliniverdi...

Peygamber kızı Hz. Fâtıma (radıyallahu anha), can çekişmeye benzer hiçbir hâl göstermeden ve en küçük bir ses çıkarmadan uykuya dalan bir kuş gibi ebediyet âlemine göçtü... Kâinatın Efendisi ona, "Kızım, Fâtıma," demişti; "Ehl-i Beytimden ilkin bana kavuşacak olan sensin!.."

Aynen Allah Resûlü'nün dediği gibi oldu. Cihan kadınlarının sultanı Hz. Fâtıma (radıyallahu anha) hasret tüten bir gönülle cihanda ancak 6 ay kalabildi...

Gecenin ilk saatlerinde ruhunu teslim edeceğine yakın, odasına bir güğüm su getirtti, inceden inceye yıkandı, gusül abdesti aldı ve yine elbiselerini giydi. O ötelerin, ötelerdeki manaların geliniydi. Gelin gibi gidiyordu...

Ümmü Selmâ şöyle rivayet ediyor:

"Hazret-i Fâtıma (radıyallahu anha) ölümünden önceki hastalığında yıkanıp temiz elbiseler giydi ve sağ elini yanağının altına koyup yan tarafına yattı. Sonra kıbleye karşı dönüp, 'Ben şimdi ruhumu teslim edeceğim, beni kimse açınasın!' deyip Allah'ın sonsuz rahmetine kavuştu. O sırada Hazret-i Ali (radıyallahu anh) geldi. Durum kendisine haber verilince pek çok üzüldü ve gözyaşlarını tutamadı..."

Nûr çocuklar Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) o anda boynu bükük kaldılar. Hem dededen, hem anneden ayrıldılar. Bu amansız acı onların elmas kalbini yaraladı. Hicran oku gönüllerine öylesine battı ki, âlemde gülmeyi unuttular...

İrfan denizine gark olmuş din büyüğü Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce) Fâtıma-i Zehra'nın (radıyallahu anha) ölümünü, en yakın akrabasından başka kimseye haber vermedi: Ne halifeler halifesi Hazret-i Ebu Bekir'in, ne Ehl-i Beyt dışı sahabilerden birinin haberi oldu...

En büyük şecaat hikmet ve ulviyet madeni Hazret-i Ali (radıyallahu anh) gece vakti, başında Kâinatın Efendisine mahsus tacdan bir akis taşıyan Hazret-i Fâtıma'nın aziz vücudunu Bâkî Mezarlığına götürdü, onu çukura uzattı, üzerine elleriyle toprak yığdı... Cennet kadınlarının efendisi ve insanlık hurisi Cenâb-ı Fâtıma'yı yutan toprağa daldı, kaldı.

Karıştı toprağa o narin çiçek,
Dünyaya güvenmek beyhude emek...

Ölüm, öyle bir değirmen ki, nice başları öğütüp un etti. Gaye, ölüm geçidinde ölümsüzlüğe ermek...

Ömür ırmaklarını kevserleştirip cennet gölüne akıtabilenlere ne mutlu...

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali (radıyallahu anh), iki mini mini yavrusu ile baş başa kaldı. Hazret-i Fâtıma'nın ebediyete intikali onu pek üzüyordu. Her gün gidip mübarek eşinin kabrini ziyaret ederek avunuyordu. Kabrin başında şu mısraları okudu:

حَبِيبٌ لَيْسَ يَعْدِلُهُ حَبِيبٌ - وَ مٰالِسِوَاهُ فِى قَلْبِى نَصِيبٌ
حَبِيبٌ غَابَ عَنْ عَيْنِى وَجِسْمِى - وَ عَنْ قَلْبِى حَبِيبِى لاَ يَغِيبُ

"Dost, öyle bir dosttur ki, ona başka bir denk ve kalbimde ondan başkası için zevk ve nasib yoktur. Gerçi kendisi şahsımdan ve gözümden kayıptır ama, içimden ve gönlümden asla ayrılmamıştır!.."

Hazret-i Ali'den tüten ızdırap böyle noktalanıyordu...

Nûr neslinin iki erkek kutbu Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh), muhterem pederleriyle ayrılığın acılığını ta derinden duydular... Hilm âlemi yüce Sıddîk'ın devrinde çocukluk çağlarının en renkli günlerini yaşadılar... Kerâmetler sarayının eşsiz sultanı Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce), bu eşsiz incilere bütün gönül kapılarını açmış ve onları hiçbir şeyden mahrum etmemişti.

Dede, anne, sevgili acısı bakımından bu âlemde hiçbir insanın yükselemediği ızdırap irtifaına çıkan nûr çocuklar.

Her hâl ve tavırlarından iman ve asalet tüten bu eşsiz inciler, ilim ve hikmette de en ileri dereceyi buldular...

AKIP GİDEN YILLAR

Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anhüm) çocukluk çağlarının en renkli deminde dededen ve anneden ayrı kaldılar. Sıddîk-ı Ekber'in devrinde de çocukluk günlerini geçirdiler... Onun peşinden hak ve adalet güneşi Hz. Ömer (radıyallahu anh) geldi... İşte bu devir, Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'in gençlik çağıydı...

İrfan denizine gark olmuş din büyüğü Cenâb-ı Ömer (radıyallahu anh) bir nefes olsun durmadı ve ordular donatıp cihanın dört bir yanına saldı, İslâm ordusu her gittiği yere nûr götürüyor, insanlığı dalâletten hidâyete erdiriyordu...

İslâm mücahidleri İran'ı fethetmişlerdi. Şahın bütün hazineleri Medine'ye gönderilmişti...

Hak ve adalet güneşi Hazret-i Ömer (radıyallahu anh) Peygamber mescidinde... Mescidin içi sahabilerle dolu... Hazret-i Ali (kerremallahü vehce), oğulları Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin de orada...

Mü'minler Emîri Cenâb-ı Ömer minberde, buraların ve ötelerin en ince hikmetleri üzerinde konuşuyor:

"Ey insanlar!

Dünyaya ve onu sevenlerin başına gelene bakın da ibret alın!..

Görülmüyor mu ki, onun verdiğinden ve başınıza getirdiğinden neler hâsıl oluyor?.. İşte Kisrâ!.. Sağlığında durmadan,

mallarıyla, paralarıyla askerlerinin çoğunluğuna güvenir övünürdü. Allah indinde kendine yarayacak hiçbir şey takdim etmedi...

Bir ömür boyu, boşa boşuna yalan dolan atıp savurdu da; şimdi (Aziz ve Celil olan) Allah yakasından tutuverdi. Güvendiği, dayandığı her şey elinden gitti. Din ve dünyası için ne işledi başladıysa onunla kalakaldı...

Ey insanlar! İşte Medâin Meliki... Onun da mülkü parçalandı, paylaşıldı, kendi dostlarından ayrı düştü. Nerede şimdi o haşmet, o saltanat? Nerede kaldı o askerler, nerede kaldı tâc-ü taht?! Nerede kaldı filler, nerede asker? Dostları nerede!.. Arkadaşları nerede gezer?..

Rahmân ve Rahîm olan yüce Allah Kitabında Habibine buyurdu ki:

– De ki: Habibim! Dünya malı azdır, çabuk biter!..”

Muhteşem büyük hutbesini bitirdikten sonra dedi ki:

“İnsanlar!.. Kimin övünülecek, takdir edilecek bir işi varsa söylesin...”

Evvela hilm âlemi yüce Sıddîk’ın oğlu ayağa kalktı ve babasının faziletlerini sayıp döktü...

Hazret-i Ömer (radıyallahu anh) ona on bin dirhem ve bir de hil’at verilmesini emretti.

Sonra Hazret-i Osman ayağa kalktı, kendi faziletlerini sayıp döktü.

Cennet ehlinin aydın ışığı Cenâb-ı Ömer (radıyallahu anh) ona da:

“Doğru söyledin, yâ Osman,” dedi.

Ve on bin dirhem verilmesini emreyledi...

Sonra ela gözlerini cemaat üzerine gezdirdi. Sahabilerin içinde Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'i gördü. Sesine tatlılık ve sadelik vererek:

"Ey benim sevdiklerim," dedi; "Ne şey sizi, herkesin kendi işlerini saydığı bu toplantıda kendi işlerinizi saymaktan geri bıraktı?.. Siz âlemlerin Efendisi, iki cihanın Sultanı Hazret-i Muhammed'in aziz torunları değil misiniz? Valideniz Hazret-i Fâtıma-i Zehra (radıyallahu anha) değil mi? Babanız Allah'ın Arslanı, kınından sıyrılmış İslâm'ın kılıcı Hazret-i Ali (kerremallahü vehce) değil mi? Sizin evinizde Kur'ân-ı Kerîm nazil olmadı mı? Altıncısı Hazret-i Cibril olan Ehl-i Aba sizin evinizde değil mi? Allah sizi kerîm kitabında övmedi mi?

Ey Allah Resûlü'nün kokladığı solmaz çiçekler! Şimdi bütün saydıklarım sizde varken övünseniz yeridir ve gerektir."

Gönlü billûrlardan daha duru olan yüce Faruk (radıyallahu anh), bu sözlerinden sonra Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'e yirmişer bin dirhem verilmesini emir buyurdu. Bu ulvî manzara orada bulunan sahabilerin gözünü yaşarttı...

Şecaat, ilim, hikmet ve ulviyet madeni Hazret-i Ali (radıyallahu anh) ayağa kalktı:

"Yâ Ömer, dedi; Ehl-i Beyti senin gibi kim övebilir?"

İslâm ordusunun başbuğu Hazret-i Sa'd bin Ebi Vakkas (radıyallahu anh), muharebeyi kazandı ve dilinde bir âyet, Kisrâ'nın sarayına girdi, orada 8 rekât fetih namazı kıldı...

O sırada İran prensesini kaçırmışlardı. Bir İslâm mücahidi, cins küheylanlar üstünde, onları yakaladı, hepsini kılıçtan geçirdi, kızı da esir alıp bir sürü malla beraber İslâm ordusunun başkumandanına teslim etti... Muazzez sahabi ve cennetle müjdelenen saadet kadrosundan biri olan Sa'd hazretleri de, Kisrâ'nın kızını, ganimetlerin beşte biriyle, nûr şehri Medine'ye Hazret-i Ömer'e gönderdi...

Gönlü elmas renkli incilerle dolu olan muhteşem büyük Cenâb-ı Ömer (radıyallahu anh), prensesi göz kamaştırıcı güzelliğinden ve soyluluğundan ötürü, ancak Peygamber torunu Hazret-i Hüseyin'e lâyık buldu ve ona takdim etti. Nûr neslini Hazret-i Hüseyin'den alıp yürüten Ali Zeynelâbidin işte bu prensesten doğdu...

İnsanlığı nesil nesil nûrlandırmaya memur Peygamber torunları... Ve onlara karşı Hazret-i Ömer'in gösterdiği saygı, sevgi, muhabbet ve hürmet...

Kâinatın Efendisinin mukaddes sırtlarında taşıdığı bu Cennet güllerini kim koklamaz ki...

Onların sevgisinden mahrum olanlar ebediyen perişandır...

EDEP VE TERBİYENİN BÖYLESİ

Saadet devrinin pırıltılı günlerinden bir gün... Peygamber şehri Medine mü'minlerle cıvıl cıvıl kaynıyor... İç gözlerine ilâhi nûrun sürmesi çekilen hak kulları sonsuz bir şevk ve heyecanla ömür ipliğine iman incileri diziyorlar. Ömür nefesleri Allah'ı zikretmekle tükeniyor... Ve Peygamber mescidine doğru bir mü'minler seli akıyor; çünkü ezan okunmak üzere...

Bir ihtiyar adam çeşme başında abdest almaya çalışıyor... Fakat abdestin nasıl alınacağını bilemediği için uğraşıp duruyor... Bu ihtiyar mü'mini Peygamber kuzuları Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (radıyallahu anh) görüyorlar. Onu nasıl ikaz edip de hakikati söylesinler... Bu ihtiyarın gönlünü kırmamak için çareler düşünüyorlar...

Allah Resûlünün ilâhi bakışlarının aydınlığı altında yetişen bu Peygamber çiçekleri aralarında hemen anlaştılar... Hz. Hasan (radıyallahu anh) kardeşi Hz. Hüseyin (radıyallahu anh)'e dedi ki:

"Canımın içi kardeş! Dikkat et, ben bir abdest alayım da noksanım varsa sen düzelt..."

"Peki aziz ağabeyciğim!.."

Peygamber çiçeği Hz. Hasan (radıyallahu anh) en ince teferruatıyla abdest almaya başladı. İhtiyar mü'min, ona kemâl-i edeple ve dikkatle baktı.

Sonra Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) kollarını sıvadı ve:

"İki gözüm ağabeyciğim," dedi; "bir abdest de ben alayım, eğer noksanım varsa sen düzelt..."

"Olur kardeşim!"

İhtiyar adam onu da dikkatle süzdü... Gönül ocağında bir aşk ateşi yandı ve en taşkın bir vecd ile haykırdı:

"Ey Peygamber kuzuları! Allah sizden razı olsun. Bu güzel ve ince hareketinizle beni irşad ettiniz. Asıl abdest almayı bilmeyen benim. Bana güzel bir ders verdiniz... Bu ulvî hareketinizi gönlümde solmaz bir çiçek olarak ölünceye kadar yaşatacağım..."

İşte nûr çocuklar. İşte Peygamber kızı Cenâb-ı Fâtıma ile Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Cenâb-ı Ali'nin yetiştirdiği güller... İşte Müslümanlığın altınla doldurduğu kalplerdeki saffet ve ulviyet...

İşte nûr asrının insanı... O bahtiyar insanlar gönüllerini hakikat elmaslarıyla doldurmuştu, İslâm'ı nokta nokta yaşıyordu. Kur'ân'ın "koş!" dediği yerde koşuyor, "dur!" dediği yerde duruyordu. Bütün insanlığa İslâm çeşmesinden ebediyet iksiri sunuyordu.

Bu metotla kısa bir zamanda bütün cihan İslâm hâkimiyeti altına girdi. Çünkü İslâm, Allah'ın nizamıydı. Allah'ın nizamı elbette bütün nizamların üstünde olacaktı...

Gerçek manada Müslüman olanlar ve imanını kemâle erdirenler dünyaya mutluluk getirmişlerdi.

Bir mislini ne tarihin bildiği, ne de insanoğlunun hayal edebildiği bu saffet, ulviyet ve hakikat ruhunu nasıl kaybediverdik? Yazık ki hâlâ nûr asrının gönüller aydınlatan âhengine bakmayı akıl edemiyoruz. Şu şöyle, bu böyle olursa kurtulacağız diye çırpınıp duruyoruz. Kurtuluş sadece İslâm'dadır...

Beşerin çırpınması hep saadet içindir,
Lâkin onun menbâı sadece yüce "DİN"dir!..

ORDU KUMANDANLIĞI

Edep ve hayâ incisi Hazret-i Osman (radıyallahu anh)'ın devrinde Cenâb-ı Hasan ve Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), Kuzey Afrika'nın fethi için hazırlanan orduya kumandan olarak tayin edildiler...

25. Hicret senesinde Kuzey Afrika'nın fethi için hazırlık başladı. Abdullah b. Sa'd b. Sarh Mü'minler Emîri Hazret-i Osman'dan Mısır'a yeni birlikler göndermesini istedi. Din erlerinin ulusu Cenâb-ı Osman (radıyallahu anh) nûr yatağı Medine'de 10 bin kişilik bir ordu hazırladı...

İslâm'ın nûr serpen ordusu Medine'den yola çıktı. Dağlar, dereler, çöller, vadiler aşıldı... Ve iman ordusu nûrdan bir ırmak gibi Mısır istikametinde akıp gitti. Küfür kanserini kökünden kazımak için harekete geçen Müslümanlar hiçbir engel tanımıyorlardı... Afrika'nın en kuvvetli kalesi olan Trablus önlerine kadar vardılar. Burada iki ordu karşı karşıya geldi...

Küfür ordusu 120 bin kişiydi. Müslümanlarsa sayıca çok azdı. Fakat gönüllerinde öyle bir iman vardı ki, bu imana ne dayanabilirdi?..

Kale önünde amansız bir cenk başladı... Müslüman mücahitlerden biri atını oynata oynata cenk sahnesine süzüldü ve ortalığı çınlattı:

"İmana gelin, Müslüman olur, kurtuluşa erin!.."

Bir kâfir böğüre böğüre ileri atıldı:

"Hayır! Asla Müslüman olmayız..."

Ve kılıçlar havada pırıltılı kavisler çizdi. İki cengâver birbirine girdi, atlar şaha kalktı, gürzler şangırdadı. Ve kâfirin feryadı gökleri tuttu: "Öldüm!.."

İslâm ordusu "Allah Allah" nidalarıyla hücuma geçti... Yerler bir kan havuzu hâlini aldı. 120 bin kişilik bir ordu kesmekle bitmiyordu ki.

Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) tıpkı babaları gibi düşmanı yara yara ilerliyorlardı. İman kılıcı küfrün beynine şimşek şimşek iniyordu. 120 bin kişilik dev gibi ordu bir avuç Müslümanın önünde eridi, perişan oldu...

İmandan mahrumiyet, işte kapkara durum,
Bu felâketli yolun sonu korkunç uçurum!..

Peygamberler Peygamberinin kokladığı bu solmaz çiçekler bütün ömürleri boyunca cihana ışıklar saçtılar. Hak ve adaletten asla ayrılmadılar. Müslümanlara en ideal ve en doğru yolu gösterdiler. Zira onların iç gözlerine ilâhi nûrun sürmesi çekilmişti. Onlar insanlığı nesil nesil nûrlandırmaya memurdu...

Masum, efendi, hayâ ve edep incisi Hazret-i Osman asiler tarafından kuşatılmış, evi muhasara edilmişti. Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh), kılıçlarını sıyırıp ileri atıldılar ve onu asilere karşı müdafaa ettiler. Ne çare ki olanlar oldu, o şanlı halife Kur'ân okurken şehit edildi...

Bembeyaz sakalından akan kanlar Kur'ân sahifelerinin üzerine döküldü ve bu dökülen kan hiçbir zaman kurumadı...

İlâhi kader gölgesi İslâm topluluğunun üzerinden böylece gelip geçti...

Sonra hilâfet makamına Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Cenâb-ı Ali (kerremallahü veche) getirildi...

Bilgi güneşi, ilim ve hikmet kutbu Hazret-i Ali (radıyallahu anh), Hicretin 35. Zilhicce ayının 19. cumartesi günü, asiler tarafından şehit edilen Hazret-i Osman'ın cenazesi henüz evde yatarken halife seçildi.

Cennetle müjdeli on büyüklerden biri, Allah Resûlü'nün damadı, nûr neslinin babası, dört üstün halifenin sonuncusu, şecaat, ulviyyet ve hikmet madeni Hazret-i Ali (radıyallahu anh), şimdi devlet reisi...

Hazret-i Ali (radıyallahu anh)'nin halifeliği hep iç mücadelelerle geçti. Çünkü bir defa fitne alevi her tarafı sarmıştı. Münafıkların üfürdüğü zehirli hava gönülleri bulandırmıştı... Müslümanların içine düşen ayrılık genişledi durdu... Bütün bunların düzeltilmesi için ne lâzımsa yapıldı... Ne çare ki bir kere heyelan başlamıştı ve sonuna kadar gidecekti... Şeytanların meydanlarda zıplamaya başladığı görüldü. Artık fitne başlar üzerinde kanat çırpıyordu...

Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh), muazzez babalarının emrinde ve hizmetinde... Hazret-i Ali (kerremallahü vehce) çok çalıştı ise de bu bulanık suyu durultamadı... Nihayet Peygamber şehri Medine'den ayrılıp Basra üzerine doğru yürüdü...

Abdullah b. Selâm (radıyallahu anh) Cenâb-ı Ali'nin atının dizginlerini tuttu ve haykırdı:

"Ey Mü'minlerin Emîri, Medine'den çıkma!.. Eğer çıkar isen, ebedî olarak, bir daha buraya İslâm Emîri giremez..."

Evet, bu sahabinin söylediği söz doğru idi. Hazret-i Murtazâ bir daha Medine'ye dönemedi...

Peygamber şehri Medine'den hareket eden ordu Rebeze Köyünde konakladı. Hz. Ali Kûfe Valisi Ebu Musa el-Eş'ari Hazretlerine bir nâme gönderdi:

"Yâ Ebâ Musa, Allah'ın dinine yardımcı olunuz; kalkınız yanıma geliniz. Biz ancak ve ancak durumu düzeltmek isteriz. Evvelce olduğu gibi Müslümanların kardeş olmalarını ve birlikte bulunmalarını dileriz..."

Mü'minler ulusu Cenâb-ı Ali (radıyallahu anh), daha sonra oğlu Hazret-i Hasan'ı, sahabilerin büyüklerinden Ammar İbn-i Yâsir'le birlikte Ebu Musa Hazretlerine gönderdi...

Onlar şehre vardılar ve doğruca mescide gittiler. Ebu Musa (radıyallahu anh) Peygamber torunu Hazret-i Hasan'ın mescitte olduğunu duyunca koşup geldi ve sevgilerin en coşkunu ile onu bağrına bastı: "İki gözümün aydın ışığı," dedi; "Beni bahtiyar ettin..."

Bu içten sevgiyi gören muazzez sahabi Ammar İbn-i Yasir sitem etti: "Ey Ebâ Musa! Mü'minlerin Emîri Hazret-i Ali'yi neden terk ettin de ayaklananlara katıldın?"

"Ben öyle bir şey yapmadım!"

Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) atıldı:

"Yâ Ebâ Musa! Öyleyse neden Kûfelileri bize yardıma bırakmıyorsun? Biz Müslümanlar arasındaki soğukluğu kaldırmak ve bütün Müslümanları kardeşçe birleştirmekten başka bir gaye gütmüyoruz..."

Muazzez sahabi Ebu Musa Hazretleri çaresiz inledi:

"Anam babam sana feda olsun... Buyurduğunuz doğrudur. Lâkin Allah'ın Resûlünden işittim ki: Yakında Müslümanlar arasında fitne çıkacaktır. Onda oturan ayakta durandan, ayakta duran yürüyenden, yürüyen hayvan sırtında gidenden hayırlıdır. Müslümanlar hep kardeştir. Kanları malları birbirlerine haramdır..."

Ammar İbn-i Yâsir öfkeyle haykırdı:

"Görülüyor ki Ebu Musa tarafsız kalmayı içtihad etmiş; içtihadında hatalı olsa da mazurdur. Lâkin Kûfe valiliğinden çekilmesi lâzımdır..."

Ebu Musa Hazretleri fikirlere ışık verecek ve gönülleri aydınlatacak bir nutuk irâd etti:

"Ey insanlar! Bana itaat ediniz. Tarafsız toplum olunuz, fitne ve fesat ortaya çıktıktan sonra insanı hayret ve şaşkınlığa düşürür, gerçekleri bilemez bir hâle getirir. Kılıçlarınızı kınına koyunuz. Kargılarınızı kırınız. Oklarınızı parça parça ediniz. Dünya ve âhirette selâmet bulursunuz!.."

Hazret-i Hasan (radıyallahu anh) da tesirli bir nutuk söyledi... Fitne alevi İslâm sarayını sarmıştı. Hazret-i Osman'ın şehit edilmesi herkesi perişan bir hâle getirmişti.

Birçok fikirler söylenip görüşüldükten sonra artık iş Hazret-i Ali'nin yanına dönmeye gelmişti.

İrfan denizine gark olmuş yüce din eri Hazret-i Hasan son olarak halka şöyle dedi:

"Ey ahali! Ben yarın hareket edeceğim. Gelecekler benimle gelsinler..."

Ertesi gün Hazret-i Hasan'a Kûfe'den 9 bin gönüllü katıldı... Ve bu 9 bin gönüllüyü alıp babasının karşısına dikildi:

"Aziz babacığım," dedi; "İşte size 9 bin gönüllü asker getirdim!.."

"Sağol, gözümün nûru oğlum!.."

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali (radıyallahu anh) onlara hitap etti:

"Ey Kûfeliler! Acem ile savaştınız, onların devletini yıktınız. Mirası size kaldı. Bu defa sizi çağırdım. Hep birlikte Basra'daki kardeşlerimize gidelim, onları hakka davet edelim..."

9 bin insanın sesi uğultular hâlinde göklere çıktı:

"Gidelim, ey Allah Resûlünün Halifesi!.."

Hazret-i Şah-ı Merdan sabahleyin Zikar'dan Basra'ya doğru yola çıktı...

İşte bundan sonra "Cemel Vak'ası" ve "Sıffîn" dediğimiz müessif hâdiseler meydana geldi... Bu cenklerde birçok sahabi şehit oldu. İçtihadi meselelerden dolayı yapılan bu cenkler ümmeti Muhammed üzerinden bir kader gölgesi hâlinde geçti...

ŞEHADET

Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce), 4 sene, 8 ay, 23 gün hilâfet makamında kaldıktan sonra, Hicretin 40. senesi Ramazan'ın 17. cuma günü mescide giderken Haricî taifesinden İbn-i Mülcem isimli lânetlinin eliyle şehit edildi.

Şecaat, ulviyet, hikmet ve dirayet madeni Hazret-i Ali (radıyallahu anh), o gece bir rüya görmüştü. Rüyasında Kâinatın Efendisini gördüler. Ona ümmetinden şikâyet ettiler:

"Ey Allah'ın Resûlü! Ümmetinin ettiklerini görüyor musun?"

"Yâ Ali! Onlar aleyhine dua et..." Hazret-i Ali de dua etti...

Uykudan uyandıktan sonra sabah namazı için hazırlandı. Müezzini kapıya gelip seslendi. Kalktı ve dışarı süzüldü. Evin avlusundan geçerken ördekler çığlık çığlık öttüler... Ördekleri kovmak ve susturmak isteyenlere mâni oldular ve dediler:

"Onlara dokunmayınız, onlar ölü üzerine ağlayıcıdırlar!.."

Sonra şu mısraları okudular:

أُشْدُدْ حَيَازِيمَكَ لِلْمَوْتِ - فَإِنَّ الْمَوْتَ لاَ قِيكَ

وَلاَ تَجْزَعْ مِنَ الْمَوْتِ - إِذَا حَلَّ بِوَادِيكَ

Ölüm için hazır ol ve sıkı dur,

Zira mutlak surette ölüm seni yakalayacaktır,

Ölüm kapıyı çaldıktan sonra, feryâd ü figan etme,

Çünkü fayda vermez...

Bu sırada hâin suikastçı ve arkadaşları pusuda bekliyorlardı... Üçü birden Emirül Mü'minîn ve Halife-i Seyyidil Mürselin'e hücum ettiler, İbn-i Mülcem hâini haykırdı:

"Yâ Ali! Hüküm ancak Allah'ındır."

Ve zehirli kılıcını olanca kuvvetiyle İmam-ı Ali'ye havale etti. İmanın billûrlaşmış nûrdan âbidesi Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce) ağır şekilde yaralandı... Bunu duyan Hazret-i Ali'nin derin ve ince Fâtıma (radıyallahu anha)'dan doğma kızı ve Hz. Ömer'in zevcesi olan Ümmü Gülsüm, gözyaşlarını tutamadı ve şöyle dedi:

"Bu sabah namazının benimle işi ne?[38] Daha önce kocam Ömer sabah namazında suikasta uğradı. Şimdi de babam aynı vakitte aynı durum ile karşılaştı..."

Allah Resûlünün Halifesi Cenâb-ı Ali (radıyallahu anh) bundan sonra ölüm hazırlığına başladı. Artık şu fâni hayatın zehirli dişleri arasında ezilmekten kurtulup ebediyetin çiçek bayramına ermenin zamanı gelmişti...

Şeytanların zıplamaya başladığı hengâmeden başlayarak tâ ölümüne kadar devam eden çile devri son bulmuştu...

Cündüb b. Abdullah Hazret-i Ali'ye sokuldu:

"Ey Mü'minlerin Emîri," dedi; "şânı pek yüce olan Allah bize senin eksikliğini göstermesin, ama şayet size bir hâl olursa biz oğlunuz Hasan'a biat edelim mi?"

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı gözlerini açtı, derin derin baktıktan sonra:

"Bu hususta size ne emredebilirim, ne de nehyedebilirim. Siz işinizi daha iyi bilirsiniz," dedi.

38 Hem kocasının hem de babasının sabah namazı vaktinde şehit edilmesi ile başına gelen musibetlerin hep sabah namazı vaktinde geldiğini ifade etmek istiyor.

Son dakikasına yakın oğulları Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'i başucuna çağırıp şöyle öğüt verdi:

"Benim iki gözümün nûrları! Allah'a kulluktan ayrılmayınız! Dünya size gelse bile siz ondan kaçın! Dünyadan herhangi bir şey elde edemediğiniz için kasvet çekmeyiniz! Daima hakkı söyleyiniz! Yetimlere acıyınız, zavallılara imdat ediniz! Her işiniz Allah için olsun... Zalime düşmanlığınız ve mazluma sevginiz hep Allah için... Allah'ın emrini yerine getirirken işlerine gelmeyenlerin hiçbir sözünü dinlemeyiniz!.."

O iki solmaz çiçek, muazzez babalarının bu sözlerini gözyaşları içinde dinlediler. Artık dünyadaki tek dayanakları da gidiyordu, ilk defa mukaddes dedeleri Allah'ın Resûlü topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi onları öksüz bırakmıştı. Sonra anneleri ebediyetin kucağına gitmişti. Şimdi de babaları. Bu hicran gecesinin bir gündüzü yok mudur? İhtiyar dünyanın zehirli dişleri o güne kadar canlarını acıtacaktı... Demek ki dünya acılar ve dertlerle süslü bir gelindi... Bunun gelmesi sahte, dostluğu yalandı...

Ey bütün Nebileri, dostları alan dünya;
Kimseye yâr olmazsın her şeyin yalan dünya!..

İlim ve hikmet madeni Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce), muazzez oğullarının iman aynası berrak yüzlerine tatlı tatlı bakıyordu. Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anhüm) iplik iplik yaşlar döküyordu... İlmin dalgaları gönüllerini sarmış, hicran oku sinelerine saplanmıştı...

Hazret-i Ali (radıyallahu anh) en küçük oğlu Muhammed Hanefi'ye nazar etti ve dedi:

"Oğlum! Kardeşlerine ettiğim öğütleri duydun mu?"

"Evet, aziz babacığım!"

"Sana da bunları vasiyet ediyorum. Bir de sana vasiyetim kardeşlerine hürmetli ol! Onların düşüncelerine uygun hareket et..."

"Peki babacığım!.."

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce), Hz. Hasan (radıyallahu anh)'a ayrıca şu vasiyeti yaptı:

Gözümün Nûru Oğlum!

Sen benim hayırlı halefim, timsali şerefimsin. Şu vasiyetimi can kulağıyla dinle ve ona göre amel eyle ki, bu sana, çok hayırlı bir baba nasihatidir.

Dünya, çok acaib bir tanıdıktır. Yâr olmaz. Visali, aceleci ve korkak adamların visaline benzer. Telaşlıdır.

Ayrılığı da sevimsiz kimselerin ayrılığına benzer; gönül kırıcıdır...

Hülâsa; hayrı az, dirliği kısa; güler yüzü gösteriş, yüz çevirmesi facia; lezzet ve visali geçici, nimet ve ihsanı fâni, günah ve vebali ise bâkîdir dünyanın...

Şu hâlde; müddet bitmeden, kudret elden gitmeden, perde-i gaflet açılmadan, zamanın müsaadesini, imkânın fırsatını ganimet bil de âhiretin için erzak tedarikine bak!..

Kişi, dünyada âhireti için ne harcetti ise, yarın onu bulacaktır.

Dünya, âhiretin tarlasıdır; tabiidir ki ne ekilirse o biçilir...

Bu vefasız dünyanın hilesi çok; bir hâl üzere kaldığı yoktur. Bir tarafı ıslah ederse, diğer tarafı ifsad; birini sevindirirse, diğerini mecruh eder. Öteden beri onun âdeti, meşrebi ve gidişi budur...

Dünyaya candan meyl ve bağlılık, sonunda iç acısı ve hüsran olur. Bu dâr-ı fenâda bekâ muhaldir... Öyle ise ona bel bağlamak açık bir sapıklıktır...

Gözümün Nûru Oğlum!

Sen dünyanın emin hâkimi, asrın muhterem seyyidisin... Kadir ve haysiyetini, şeref ve meziyetini iyi muhafaza et. Ömrünü boş şeylerle geçirme... Ömür nefesini beyhude yerlerde tüketme... Malını da günah yolunda sarf etme ki, dünyadan amelsiz çıkıp da bârigâh-ı izzete amelsiz varmış olmayasın... Güzel sözünü güzel işinle birleştir ki, güzel beyanın meziyetini, lütuf ve ihsanın semeresini zatında cem etmiş olasın...

Bir de yapamayacağın bir şeyden dem vurma; söz ehli olmaktan daha çok iş ehli olmalısın!..

Şurasını da dikkat nazarından uzak tutma ki, her fenalığın başı para sevgisi, hırs ve tamahtır. Bu iki kötü haslet, senin kalb-i selimine yol bulmasın... Muttekî ol ki, perhizkârlardan olasın...

Oğlum!

İyi düşün, ihtiyatlı bulun ki, hevây-i nefsânî ve geçim alâyişi seni aldatmasın. Dünyada her şey iğretidir; iğreti alınır. Her şey fânidir; tabiidir ki, biter tükenir. İnsanoğlunda ise, yalnız kazanmış olduğu güzel ahlâk kalır...

Dünya, kâbuslu bir rüya gibidir ki, sahibini ruhanî azab ile bîzar eder ve huzursuz kılar. Zahirde bal gibi tatlı görünür, fakat içinde öldürücü zehir gizlidir. Zevk-u safâsı varsa da üzüntü ve keder ile karışıktır...

Hülâsa: Dünya; sonu, nimetleri giderip, mihnetleri celbeden ve gıdası insan ömrü olan bir dâr-ı fenâdır. Verir; fakat

verdiğini geri alır. İtaat eder; fakat itaatinde bile bin hile gizler. Zahirdeki ziynetine aldanan hüsranda kalır...

Oğlum!

Sen başkalarına benzemezsin. Sen, hanedan-ı nübüvvetsin, sen ümmetin gözbebeğisin. Seyyidlik şerefine haiz olduğun gibi, hâl ve gidişinle de örnek ve mümtaz olmalısın. Bunun için, hükümlerini yerine getirdiğin takdirde, kadrini bir kat daha yükseltecek olan şu vasiyetimi daima hatırında tut, ona itibar et ve hükümleriyle âmil ol!.."

İrfan denizine gark olmuş din büyüğü Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce), bu fâni âlemin iğreti hayatından, ebediyet yurdunun gerçek hayatına geçti... İmam-ı Ali (kerremallahü vehce)'yi oğulları Cenâb-ı Hasan ve Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anhüm) ile Abdullah bin Cafer gasletti... Namazını Hz. Hasan (radıyallahu anh) kıldırdı. Ve onu seher vaktinde Kûfe mescidinin yakınında gömdüler. Dört büyük halifenin sonuncusu olan Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce)'nin kutlu başı toprak altında kayboldu. Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (radıyallahu anh) gözyaşları arasında bu Toprak Babası lâkaplı büyük insanın toprak altında nasıl yattığına hayretle baktılar... İşte dünyanın sonu ve işte âhiretin ilk konağı: kabir... Şu kabir taşlarına bakıp da ölümden ibret almayanların vay hâline!..

HZ. HASAN (RADIYALLAHU ANH) HALİFE SEÇİLİYOR

Peygamber halifesi Hz. Ali (kerremallahü vehce) şehiden vefat ettikleri zaman kendisine 40 bin kişi bey'at etmiş bulunuyordu. Cenâb-ı İmam bütün reisliği boyunca mukaddes dinin selâmeti için çalıştı... İslâm'ı saran fitne ve fesat ateşine karşı elinden geleni yaptı... Onun vefatı üzerine oğlu Hz. Hasan (radıyallahu anh) hilâfet makamına geçti. Hz. Ali (kerremallahü vehce)'ye bey'at etmiş olan 40 bin kişi Hz. Hasan (radıyallahu anh)'a da aynen bey'at ettiler. Kendisine ilk bey'at eden Kays İbn-i Sa'di'l-Ensarî (radıyallahu anh) idi...

Gönüller aydınlatan Cenâb-ı Hasan'a (radıyallahu anh) geldi ve dedi ki:

"Yâ Hasan! Elini uzat... Allah'ın Kitabı ve Resûlünün Sünneti üzerine dinsizler gürûhu ile mukatele etmek üzere sana bey'at eyleyeyim!

Peygamber incisi Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), kitab ve sünnet üzerine bey'at aldı:

"Bu ikisi her şartı câmi'dir."

Ve arkasından binlerce insan ona bey'at etti. Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) şöyle dedi:

"Bana itaat eylemek ve anlaşma yaptığım kimse ile anlaşan ve savaşmak istediğim kimse ile savaşan olmak üzere bey'atinizi kabul ettim!.."

Böylece nûr neslini yürüten iki kolbaşıdan ilki olan Hz. Hasan (radıyallahu anh) Peygamber ümmetinin imamı oldu...

40. Hicret yılı Ramazan ayının 9. günü halife seçildi... Halifeliği 6 ay, 6 gün sürdü... 41. yıl Rebiülevvelinin 25. günü, makamını Şam Valisi Hz. Muaviye (radıyallahu anh) teslim etti ve şu dertli dünyadan kendi iç âlemine çekildi...

Bir gün Allah'ın Resûlü Mescidi Nebevi'de minber üzerinde bulunuyordu. Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) da yanında idi... Âlemin Fahri bir kere cemaate bir kere de cemaate bir kere de Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh)'a bakarak buyurdular ki:

اِبْنِى حَسَنٌ هٰذَا سَيِّدٌ سَيُصْلِحُ اللّٰهُ بِهِ بَيْنَ فِئَتَيْنِ عَظِيمَتَيْنِ

"Bu benim oğlumdur ve seyyiddir. Yakında Hak Teâlâ bunun vasıtasıyla iki Müslüman cemaatin arasını düzeltir..."

Peygamberler Peygamberinin dediği şimdi aynen çıkmıştı... Ve Hz. Hasan (radıyallahu anh) mukaddes dedesinin dediği gibi yaptı... Çünkü Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) takva sahibi bir insandı... Gönlü billûrlardan daha duruydu. Ümmet-i Muhammed'e karşı sonsuz bir şefkati vardı... Bu sebeple kan dökülmesini istemedi. Sırf savaş ve kin ateşi sönsün diye taca ve hâkimiyet yüzüğüne tekme vurdu... O eşsiz inci, Kâbe'nin kandili, ümmetlerin en hayırlısı olan İslâm cemiyetinin koruyucusuydu... Peygamber fermanı muhafazadan başka bir şeyle mukayyed değildi. Gece sabahlara kadar aşk derdiyle ciğerini dağlıyordu... Namazdayken ayağının dibine inciler dökülüyordu. Yüce melekler, onun gözyaşlarını yerden toplayıp çiy tanesi gibi yüksek arşın üzerine serpiyordu. Cihanın en iyi insanlarının Efendisi bunun için dünya mülkünü bırakmış, Allah katındaki sonsuz nimetlere koşmuştu... Uğrunda canlarını feda etmek üzere kendisine 40 bin kişi bey'at etmişken 6 ay

kadar, hidâyete ermiş ümmetin işlerini mukaddes dedesi gibi düzenledi ve ondan sonra hâkimiyet yüzüğüne tekme vurdu. Şam Valisi Hz. Muaviye (radıyallahu anh) ile anlaşarak kendi iç âlemine çekildi... Hutbeye çıkıp durumu halka şöyle anlattı:

"Ey Müslümanlar! Ben hiçbir zaman fitneyi sevmem. Bugün Muaviye ile anlaştım. Bu işi kendi rızam ile ona bıraktım. Eğer hakkı ise hakkı ona erişti. Eğer benim hakkım ise bu ümmetin salâhı için hakkımı ona bağışladım..."

Sonra Hz. Muaviye'ye (radıyallahu anh) şunları söyledi:

"Ey Muaviye! Hak Teâlâ bildiği bir hayr için veya gördüğü bir şer için seni vali yapmıştır..."

Büyük bir vakar içinde minberden aşağı indi. Hz. Muaviye (radıyallahu anh) yerinden kalktı ve şöyle dedi:

"Yâ Hasan! Halifeliği bana bırakmakla hiç kimsenin yapamayacağı civanmertliği yaptın."

Cemaat arasından bir adım ileri atılıp haykırdı:

"Yâ Hasan! Muaviye ile bey'at mı ettin, hakkını ona mı bıraktın?"

"Müslümanların selâmeti için öyle yaptım!"

"Demek öyle oldu ha!"

"Şânı pek yüce olan Allah, beni Ümeyyeoğullarının saltanatının Resûlüne gösterdi. Onların birbiri ardından kendi minberine çıktıklarını görünce, bu iş Allah'ın Resûlüne güç geldi... Bunun üzerine Cenâb-ı Hak: 'Ey Habibim! Biz sana kevser verdik,' buyurdu..."

Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), babası Cenâb-ı Ali'nin Cennet yolunu tutuşunda Halife seçilmişti. Az zamanda kendisine 40 bin kişi bey'at etti. Bey'at sahası da, Hicaz, Kûfe, Irak, Horasan ve Yemen'e kadar uzandı. Fakat Suriye ve Mısır bu sahanın dışında kaldı...

Şam Valisi Hz. Muaviye (radıyallahu anh)'nin 60 binlik bir orduyla Irak'ı zaptetmek üzere Şam'dan yola çıktığını duyunca

hemen kuvvetlerini toplayıp o tarafa yürüdü. Bir müddet yol aldıktan sonra bir yerde konakladı ve üç gün istirahat etti...

Düşündü, düşündü, en ince noktasına kadar düşündü.

İki taraf karşılaşınca birçok insan telef olacak, sel gibi kanlar akacak ve taraflardan biri ezilmedikçe dava hâlledilmeyecek... İşte buna gönlü razı olmadı... İki günlük dünya saltanatı için Müslümanların kanını nasıl akıtsındı.

"Sulhta hayır vardır" ölçüsüne uydu ve müzakereye girişti. Ve yukarıda belirttiğimiz gibi sulh yaptı...

Varlığın sebebi olan Peygamber nübüvvet nûruyla bilip:

اِنَّ الْخِلَافَةَ بَعْدِى ثَلٰثُونَ سَنَةً...

Hazret-i Hasan'ın altı ay hilâfetiyle; Cihar-ı Yâr-i Güzin'in zamanı hilâfetlerini ve onlardan sonra saltanat şekline girmesini, sonra o saltanattan ceberut ve fesad-ı ümmet olacağını haber vermişti. Haber verdiğinin yaşanma vaktiydi.

Allah Resûlünün aydın bakışlarının ışığı altında yetişen Hazret-i Hasan (radıyallahu anh) güzel yüzlü, melek huylu, başlarından göğüslerine kadar mukaddes dedesine tam olarak benzerlerdi. Gayet tatlı konuşurdu, herkes onun konuşmasına hayran kalırdı... Dilinden gayb incileri dökülürdü. Buraların ve ötelerin en ince hikmetleri üzerinde konuşurdu...

Temkin, vakar, cûd, inâyet, sehâ onun esaslı vasıflarındandı. Birkaç defa, mal ve mülkünü muhtaçlara tasadduk etmişti. Ve birkaç defa bineği olduğu hâlde, Medine'den Mekke'ye yaya olarak hacca gidip gelmişti... Gökte fıkırdayan güneş, yerde akrep gibi ısıran kum ve canavar dişli taşlar onu yıldıramamıştı... Sırf Allah için o uzun yolları yürüyerek katetmiştir.

Hazret-i Hasan'ın, devlet reisliğini teslim ettikten sonra yaşadığı dokuz buçuk yıl içinde vaziyeti, her türlü eza ve cefaya karşı bağrına ok üstüne ok saplanan bir hedef teşkil etmek...

GÜZEL BİR EFENDİ

Daha evvelce de beyan ettiğimiz gibi Allah'ın Resûlü, "Yâ Rabbi! Ben Hasan'ı seviyorum, sen de sev. Onu seveni de sev." diye dua buyurmuşlardı...

İrfan denizine gark olmuş yüce din eri Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), yumuşak huylu, güzel ahlaklı, gönül aydınlatıcı, etrafına ışıklar saçan bir efendiydi...

Muazzez sahabilerden Hazret-i Ebu Hüreyre (radıyallahu anh) anlatıyor:

"Bir gece Allah'ın Resûlü Hazret-i Hasan'ı seviyordu.

- Haydi annene git, buyurdular.

– Ey Allah'ın Resûlü, dedim; onu ben götüreyim!

– Hayır, gitme!

– Peki ey Allah'ın Resûlü!..

O sırada bir şimşek çaktı, her taraf ışıdı, onun aydınlığında Hazret-i Hasan (radıyallahu anh) evine annesinin yanına gitti."

Kâinatın Efendisi bu solmaz çiçeği ne kadar sevmişti. Ne kadar sırtında taşımış, başını okşamıştı...

İşte Sonsuzluk Nebisinin aydın bakışlarının ışığı altında büyüyen Hazret-i Hasan (radıyallahu anh), hilâfeti bırakıp kendi iç âlemine çekilmişti. O kadar zühd ve takva sahibi idi ki kaç defa yaya olarak hacca gitti...

Yine bir defasında yaya olarak Hacca gidiyordu. Gökyüzünde fıkırdayan güneş, yeryüzünde fokur fokur kaynayan

kumlar, çölün aman vermez sıcağı mübarek ayaklarını yaktı. O nermin ayaklar şişti, kan ve revan içinde kaldı. Kölesi hemen koştu:

"Anam babam sana feda olsun aziz efendim; ayağınızın şişi ininceye kadar hayvana binseniz olmaz mı?"

"Binmeyeceğim."

"Ama mübarek vücudunuza eziyet ediyorsunuz."

"Bırak da Allah yolunda biraz canımız acısın... İnsanoğlunu nesil nesil nûrlandırmaya memur Peygamber evlâdı ateş gibi yanan, akrep gibi ısıran kumlar üzerinde düşe kalka yürüyordu. Çünkü bu yolculuk Allah içinde Allah yolunda her acı tatlılık ve mutluluk veriyordu ona..."

Gönül gözleri hep ağlıyordu. İlâhi aşkın şurubunu yudum yudum içmişti. Dilinde zikrullah vardı... Hep Allah'ı zikrediyordu...

Bir müddet yol aldıktan sonra kölesine seslendi:

"Evlâdım! İleride konak yerinde bir Habeşli göreceksin, yanında biraz yağ olacaktır, o yağı ondan satın al..."

Kölenin hayretten gözleri açıldı:

"Yâ İmam! Şimdiye kadar olan konak yerlerinde böyle kimseler görmedik, burada nasıl olacaktır?"

"Sen dediğim gibi hareket et!"

"Olur, efendim..."

Hazret-i Hasan'ın dediği gibi bir konak yerine geldiler. Gerçekten de orada siyahi bir kimse vardı. Kölesine onu gösterdiler:

"İşte söylediğim siyahi kimse budur, git parasını verip ondan bir şeyler al..."

Köle koştu:

"Bana parasıyla biraz yağ ver," dedi.

Adam sordu:

"Kimin için alacaksın?"

"Efendim için."

"Efendin kim?"

"Allah Resûlü'nün torunu Hazret-i Hasan..."

"Öyleyse beni onun yanına götür, çünkü ben onun kölesiyim!"

"Pekâlâ, götüreyim..."

Siyahi adam Cenâb-ı Hasan'ın nûr bağışlayan huzuruna geldi:

"Yâ İmam, dedi; "Sana feda olayım. Ben senin kölen oluyorum. Yalnız bana dua etmeni rica ediyorum. Şu anda hanımım doğum sancısı çekmektedir... Rabbi Rahîmimin bana bir oğlan çocuk ihsan etmesini diliyorum..."

Hazret-i Hasan (radıyallahu anh)'ın dudaklarında hayal üstü bir gülümseyiş:

"Haydi, dedi; "Evine git. Cenâb-ı Hak sana istediğin gibi bir oğlan çocuk ihsan etti..."

Köle kara gözlü bir ceylan gibi koştu. Sevinç ve heyecan içinde kapıdan içeri daldı. Allah Teâlâ Hazretleri ona nûr topu gibi bir çocuk ihsan etmişti.

İşte Peygamber evlâdının kerâmeti...

PEYGAMBER EVLÂDININ DUASI

Gönüller aydınlatan yüce din eri ve mü'minlerin imamı Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) bir gün birkaç kişi ile sefere çıkmışlardı. Bir kurumuş hurma bahçesine girdiler... Hazret-i Hasan (radıyallahu anh) için bir hurma ağacının gölgesine yatak serildi. Zübeyr isimli arkadaşı için de bir başka ağacın dibine serdiler.

İçlerinden biri dedi ki:

"Şu hurma ağaçlarında hurma olsaydı da yeseydik..."

Hazret-i Hasan (radıyallahu anh) sordu:

"Nasıl hurma istesin?"

"Yaş hurma isterdim."

"Pekâlâ, istediğin olsun..."

Kâinatın Efendisinin kokladığı ulvî çiçek Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) hemen ellerini Allah'ın hacet kapısına açtı, gönlünün derinliklerinden gelen bir iştiyakla dua yaptı:

"İlâhi! Şu aciz kullarını sevindir!.."

O anda Aziz ve Celîl olan Allah'ın lütuf ve ihsan denizi dalgalandı. Hemen bir ağaç yeşerdi, yapraklandı ve yaş hurmalar verdi...

Bu hâli gören bir yolcunun aklı kamaştı. Hayret ve dehşetle ürperdi ve deli deli konuştu:

"Bu bir sihirdir!"

İrfan denizine gark olmuş din büyüğü Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), tatlı tatlı gülümsedi:

"Hayır, sihir değil; Peygamber oğlunun kabul olan duasıdır..."

Allah indinde makbuliyetin bu derecesi ve kerâmetin böylesi...

CÖMERTLİK

Bir gün adamın biri Hazret-i Hasan'ın nûr bağışlayan huzuruna geldi:

"Ey Resûlullah'ın sevdiği" dedi; "İhtiyaçlarımı karşıla!"

Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) sordu:

"İhtiyacın nedir?"

"Şu, şu ihtiyacım vardır!"

"İstediğin çok, benim buna gücüm yetmez. Allah'ı nisbetle çok da versem yine azdır. Senin ihtiyacını karşılayacak varlığım yok. Şayet arzu eder, bana fazla yük yüklemezsen, elimde olanı sana veririm..."

"Verdiğini memnuniyetle kabul eder, vermediğinde seni mazur görürüm, yâ İmam!"

Bunun üzerine Hazret-i Hasan adamlarından birini çağırdı, malını hesap ettirdi, nafakaları kıstı:

"Fazlasını getir," dedi. Adam 50 bin dirhem getirdi.

Hazret-i Hasan (radıyallahu anh) sordu:

"500 dinar ne oldu?"

"Duruyor."

"Öyleyse onu da getir!"

"Baş üstüne efendim."

"Altın, gümüş ne varsa bu adama devret!"

Hepsini getirip ortaya koydular... Hazret-i Hasan (radıyallahu anh) yabancı adama:

"Haydi hamallarını getir," dedi.

Adam iki hamal getirdi.

Gönlü billûrlardan daha duru olan peygamber evlâdı kira olarak hamallara sırtındaki cübbesini verdi...

Bu cömertlik ve gönül zenginliği karşısında adam aklını oynatacak gibi oldu, sevinç ve neşe içinde oradan uzaklaştı...

Cenâb-ı Hasan'ın kendi adamı boynunu büküp mırıldandı:

"Vallahi meteliğimiz kalmadı, yâ İmam!"

Hazret-i Hasan'ın iman aynası berrak yüzünde saadet gülleri vardı. Dilinden şu kelimeler döküldü:

"Bize Allah kâfidir! Umarım ki onun katında büyük mükâfat aldık..."

Ne tarihlerin bildiği, ne de insanoğlunun hayal edebildiği bu saffet, ulviyet ve hakikat onlardan başka kimde var?..

İşte nübüvvet ağacının dalında yetişen goncaların hâli. Ve işte bugünkü insaniyetin perişanlığı...

Ey dünya güzeline gönül verenler! Bu dünyanın vefası yoktur. Nefsinizi cânânın yolunda kurban etmedikçe saadet ülkesinin altın sabahına eremezsiniz...

Ecel tokmağı göç davulunu çalmadan uyanınız ve İslâm'ı nokta nokta yaşayınız...

Biz, İslâm'ı yaşasak, acılar son bulacak,
Bütün ülke bir anda, zilletten kurtulacak...

Bir gün bir adam Hazret-i Hasan'a bir mektup getirip verdi ve huzurunda boynunu büküp durdu. Hazret-i Hasan (radıyallahu anh) mektubu açmadan:

"Haydi git; isteğin yerine getirilecektir," dedi. Adam huzurdan çıkınca orada bulunanlar Hazret-i Hasan'a:

"Yâ İmam," dediler; "Mektubu bir kere okuyup baksan da sonra cevap versen olmaz mıydı?"

Yüce gönüllü din eri şu cevabı verdi:

"Mektubu okuyuncaya kadar onu karşımda tutsam, onun çekeceği zilletten Allah beni mes'ul tutar. Bundan dolayı onu bekletmedim..."

İmanda kemâli, Hazret-i Hasan'daki ince hâli görüyor musunuz? Ey nefsine zulmeden bîçareler ibret almayacak mısınız?..

MÜRÜVVET - KEREM - ULULUK NEDİR?

Bir gün Hazret-i Muaviye (radıyallahu anh), Peygamber evlâdı Cenâb-ı Hasan'a:

"Yâ Hasan," dedi; "Mürüvvet, kerem, ululuk nedir?"

Ondan şu cevabı aldı:

"Mürüvvet, kulun, dinini muhafaza edip nefsini korkutması, misafirini iyi karşılaması, münazaralarda güzel davranması... Ululuk ise komşuya eziyet etmemek ve zorluklara göğüs germek... Kerem de istemeden vermek, yerinde yemek yedirmek, sâile yumuşak davranmak ve bol vermek..."

Mus'ab b. Zübeyr anlatıyor:

"Muaviye (radıyallahu anh) hac dönüşü nûr şehri Medine'ye uğramıştı. Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) Hazret-i Hasan'a:

– Sakın onunla görüşme, dedi.

Hazret-i Muaviye Medine'den yola çıktığı zaman, Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), kardeşi Hazret-i Hüseyin'e:

– Yâ Hüseyin, dedi; bizim ona borcumuz var. Borcumuzu vermemiz lâzım...

Ve hemen bir bineğe atlayıp arkasından koştu, ona çölde kavuştu:

– Ya Muaviye, dedi; Allah'ın selâmı üzerine olsun.

– Sizin de üzerinize olsun.

– Sana olan borcumuzu getirdim.

– Ne borcu imiş o?

– 80 bin dinar...

Hazret-i Hasan (radıyallahu anh) 80 bin dinar olan borcunu zayıf, dişi bir deveye yüklemişti. Deve, yükünün ağırlığından yürüyemiyordu. Adamlar deveyi sürerek getirdiler... Hazret-i Muaviye:

– Yâ Hasan, dedi; bu parayı Ebu Muhammed'in borcuna ve ihtiyacına harcayın...

Hazret-i Muaviye cömertliği ile meşhurdu.

Ehl-i Beyt'e olan sevgi ve muhabbetini böylece izhar etmiş oluyordu. Zaten Allah Resûlünün sahabilerinin içinde Ehl-i Beyt'e karşı muhabbet etmeyen tek kişi yoktu...

MÜRÜVVETİN BÖYLESİ

Cihanın cennetlere döndüğü saadet asrı, ne asırdı!.. O günkü Müslümanlar imanın zevkine ermiş, Kur'ân havzında yıkanmış, şeriat caddesine ayak atmıştı...

İşte o günlerde bir gün Peygamber çiçekleri Hazret-i Hasan, Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) ve Abdullah b. Cafer hac için yola çıkmışlardı. Güneşin ateşten okları, kumların alev dişleri ortalığı alev alev yakıyordu. Yolda eşyalarını kaybettiler, acıktılar ve susadılar. Susuzluktan dudakları kurumuş, ciğerleri yanmıştı...

Çöl, cehennem vadisi gibi kavuruyordu. Ne yapsınlardı şimdi...

Çölün ortasında nokta kadar bir karaltı gördüler. Ona doğru yürüdüler. Orada bir siyah çadır, içinde de bir ihtiyar kadın... Seslendiler:

"İçecek bir şey var mı?"

"Var!"

"Bizi misafir olarak kabul ediyor musun?"

"Buyurunuz, evlâtlarım..."

Bunun üzerine çadıra girip oturdular... Kadının tek bir koyunu vardı. Başka ikram edecek bir şeyi yoktu:

"Koyunu sağın ve sütünü için," dedi.

Koyunu sağıp sütünü içtiler. Sonra kadına dediler ki:

"Yiyecek bir şeyin yok mu?"

"Sadece bir koyunum var. Bunu kesin de size pişireyim..."

Koyunu kestiler, iyi kalpli kadın pişirdi ve onlar da yiyip karınlarını doyurdular. Kendilerine biraz can, yüzlerine kan gelmişti. Yol yorgunluğunu giderdiler... Hava serinleyince de yola çıktılar. Çıkarken kadına:

"Sana çok teşekkür ederiz," dediler; "Biz Kureyş'teniz. Hacca gidiyoruz. Allah izin edip de Medine'ye dönersek bizi bul. Biz sana bir iyilik yapmak isteriz..."

"Güle güle gidiniz..."

Aradan biraz zaman geçince kadının kocası geldi. Koyunu göremeyince sordu:

"A hatun! Koyunu ne yaptın?"

"Misafirlerime ikram ettim."

"Fesübhanallah! Ondan başka bir şeyimizin olmadığını bilmiyor musun?"

"Bilmez olur muyum?"

"Madem biliyorsun da niçin böyle yaptın?"

"Ocağımıza düşenleri mahrum mu edeydim?"

"Onları tanıyor musun?"

"Kureyş'ten olduklarını söylediler..."

"Böyle de adres mi olur? Şimdi ne yapacağız?"

"Allah bize kâfidir..."

Kadın gönlündeki iman neşesinden mum gibi yanıp ışıklar saçıyordu. Nihayet gün geldi çölden şehire inmek mecburiyeti hâsıl oldu. Etraftan tezek parçaları toplar, götürüp satarak geçinirlerdi.

Günlerden birinde gönlü güzel Efendi Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), bu iyiliksever kadını kapının önünde gördü ve hemen tanıdı:

"Ey iyi kalpli Hatun," dedi; "Beni tanıdın mı?"

"Tanıyamadım, oğlum!"

"Ben çölde sana misafir olan kimse değil miyim?"

"Ha evet, öyle..."

"Şimdi sana olan borcumuzu ödemenin zamanı geldi..."

İmam-ı Hasan (radıyallahu anh) hemen harekete geçti ve kadına bir sürü koyun ile bin altın verdi. Sonra Hazret-i Hüseyin'e gönderdi. O dahi, kadını ihsanlara boğdu, eteğini altınlarla doldurdu. Sonra da Abdullah b. Cafer'e gönderdi. Abdullah her ikisinin verdiği kadar verdi...

Kadının bu cömertlik ve ihsan karşısında hayretten gözleri açılmış ne yapacağını şaşırmıştı. Hemen kocasına koştu ve çığlığı bastı:

"A efendi! Bize misafir olanların kim olduğunu bilmek ister misin?"

"Evet..."

"Onlara anam babam feda olsun ki, onlar Allah Resûlü'nün evlâtları imiş ve şimdi bizi ihsanlara boğdular..."

"Demek koyunumuz onlara nasip olmuş?"

"Allah'a hamd olsun. Bizi onlarla şereflendirdi... Ve birin yerine binlercesini verdi..."

Dağıtın bu müjdemi, dağıtın siz herkese.
Mahrum olur mu hiç, Allah diyen bir kimse?

TAŞKIN VECD

Kâinatın Efendisinin ilâhi bakışlarının aydın ışığı altında büyüyen ve insanlığı nesil nesil nûrlandırmaya memur edilen yüce gönüllü Hak sevdalısı Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) bir gün, nûr şehri Medine'de bir evin kapısı önünden geçiyordu. Evden hiçbir ses gelmiyordu. Öldürücü bir sessizlik her tarafa çökmüştü. Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) bu hâli görünce hayret etti ve:

"Bu evden niçin eskisi gibi ses gelmiyor?" dedi.

Kapının arkasından bir kadın şu karşılığı verdi:

"Ya İmam! Bu evin halkı yetim ve dul kalmıştır!"

Bu sözleri duyan Hz. Hasan (radıyallahu anh) son derece müteessir oldu. Gözlerinden elmas elmas yaşlar aktı. Mübarek sakalı ıslanıncaya kadar ağladı...

İlâhi vecdin bu derecesi...

CÖMERTLİĞİ

İmanın billûrlaşmış nûrdan âbidesi Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh)'ın güzel âdetlerinden biri de, hiçbir kimseyi kapısından boş döndürmemesiydi. Bir defasında adamın biri ona başvurdu:

"Yâ İmam," dedi; "Bana Allah rızası için bir şey ver!"

Din erlerinin ulusu Hz. Hasan (radıyallahu anh), ona on bin dinar verilmesini emrettiler. Adam hayret ve dehşetle ürperdi ve ortalığı çınlattı:

"Yâ İmam! Ben bunu yükleyecek bir şeye sahip değilim!"

Bunun üzerine Hz. Hasan (radıyallahu anh) başındaki sarığı adama verdi:

"Al," dedi; "işte sarığımı da sana veriyorum. Paralarını onun içinde muhafaza edersin..."

Cömertliğin bu derecesi... İnsanlık buna ne buyurur? İşte Peygamber kuzuları böyleydi. Onların bütün varlığı Allah içindi... Onlar fâni dünyanın birkaç fâni pırıltısına aldanmamışlar bütün ömürlerini Allah yolunda tüketmişlerdi... Allah onlardan razı olsun...

ZEHİR

Gönüller aydınlatan din büyüğü Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), halifeliği devredişinden sonra nûr yatağı Medine'ye geldi. Ömrünün kalan kısmını bu Peygamber diyarında geçirmek istiyordu. Tamamen iç âlemine çekilmiş, dünya ile alâkasını kesmişti... Evet, fâni dünyanın birkaç fâni pırıltısına gönül vermemişti... O, ebediyetin altın sabahına hazırlanıyordu... Böyle olduğu hâlde, onun varlığı düşmanlarınca çekilmez bir şeydi... Onu ne yapıp da ortadan kaldırsınlardı... Bu irfan denizine gark olmuş Peygamber evlâdının hemen etrafında bir fesat ve suikast çevresi halkalandı ve bunlar Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh)'a doğru yol almak üzere, birer bahaneyle onun en yakınlarından 30-40 kişiyi idam ettirdiler... Bu feci durumu gören Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), yanına akrabalarından birkaç kişiyi alıp, tehlikenin belki de merkezine, Şam'a gitti... Şam'da biraz kaldıktan ve alâkalı gördükleriyle görüştükten sonra Musul yolunu tuttu. O zamanki Şam Valisi Saad Musûlî yakın dostu idi... Musul'da Saad'ın has misafiri ve her türlü koruyuculuğuna mazhar olduğu hâlde yine de bazı uzaklara düşmekten kurtulamadı... Davetini kabul ettiği insanlardan biri tarafından zehirlendi... Bu zehir, Peygamber torununun bünyesini fena hâlde sarstıysa da gayesini elde edemedi... Allah'ın lütfu inâyetiyle ölümden kurtuldu...

Gönlü billûrlardan daha duru olan eşsiz inci hep tâat ve ibadetle meşgul oluyordu... Gözlerinden elmas elmas yaşlar akıyordu. Dünyaya ve ona gönül verenlere bakıp bakıp âh

ediyordu. İnsanlar yarın nedametle başlarına topraklar saçacaktı; fakat bugün onu düşünmüyorlardı. Dünyanın yalancı iltifatı, gönül avlayıcı hilesi onları uyutmuştu...

Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), böyle kendi iç âlemiyle çalkalanıp dursun... Düşmanlar rahat durur muydu? Rahat durmadılar, fesat merkezinden daha tesirli bir zehir istediler.

Zehiri bir adam getirdi... Cebinde onun nasıl kullanılacağına ait bir de mektup var. İlâhi hikmete bakınız ki; yolda yırtıcı vahşi hayvanların hücumuna uğradı ve parçalandı... Böylece hak ettiği cezayı Cenâb-ı Hak ona verdi...

Oradan geçen Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh)'ın yakın bir dostu zehir şişesiyle mektubu buldu.

Bir şahin gibi koşa koşa İmam-ı Hasan (radıyallahu anh)'ın huzuruna geldi:

"Yâ İmam," dedi; "Düşmanlarının yeni marifetini görüyor musun?"

O gönlü güzel Peygamber torunu ne yapsa iyi... Mektubun hitap ettiği adamı mahcup etmemek için suçunu yüzüne vurmadı, valiye de haber vermedi ve her şeyi içinde sakladı...

İşte insanlık ve işte kemâl!..

Fakat Vali Saad, bir münasebetle olanları öğrendi ve Peygamber evlâdına suikast etmek isteyen hâin adamı idam ettirdi.

İNCE MİZAÇ

Daha evvelce de belirttiğimiz gibi Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), kan dökülmesini ve fitne doğmasını gerektirecek hâllerden son derece çekinirdi. Mizacındaki bu inceliktir ki, ona halifeliği bıraktırmıştı...

Zühd ve takvada da zamanının en ulusuydu. İnsanların en iyisiydi. Her yaptığı iyi ve yerinde olan bir gönül padişahı idi... Âlemde öyle bir şaşılacak güzeldi ki, bütün iman ehli ona candan âşık olmuştu... Beraberinde sürü sürü deve ve at varken yirmi beş defa Kâbe'yi yaya olarak ziyaret etti.

Ona sordular:

"Ey bakış ve görüş sahibi! Bu kadar uzun mesafeyi bineksiz aşmaya niçin katlanıyorsun?"

Verdiği cevap harika olmuştu:

"Başka türlü Allah'ın huzuruna durmaktan hayâ ederim!"

O kadar da güzel ve içli konuşurdu ki, bu bahiste titizliğiyle meşhur birisi şöyle demiştir:

"Hiçbir insan görmedim ki, konuşmaya devam etmesini, susmamasını gönlüm dilesin... Yalnız Hasan bin Ali müstesna... O konuşurken aman susmasa diye içim titrerdi..."

Evet, o can gözü açık insan nûr neslinin kolbaşısıydı... Allah'ın Resûlü onu mukaddes omuzlarında taşımıştı... O eşsiz Peygamber incisi coşup köpüren deniz gibi kaynayıp duruyordu...

TEKRAR MEDİNE'YE DÖNÜYOR

Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), bu hâllerden pek üzgün ve kırgın olarak tekrar nûr yatağı Medine'ye döndü... Artık Musul'da kalması da imkânsız olmuştu.

Fakat Medine'de de kendisini bir tuzak bekliyordu. Hem de bu tuzak tâ evinin içine kadar uzanmıştı. Bizzat kendi zevcesi Câde, düşmanla birlik olmuştu... Düşmandan aldığı emirle iki defa Cenâb-ı Hasan'ı zehirlemeye teşebbüs etti...

Bu zehirler de tam tesir etmiyor ve her defasında mukaddes dedesinin mübarek ravzasında ettiği dualar kabul edilip kurtuluyor... Ne istiyorlar bu Peygamber evlâdından? İnsan bu kadar hiçbir şey yükselemez, yine insan kadar hiçbir şey alçalamaz... Demek ki insan bu kadar alçalabiliyormuş...

Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), nûr şehri Medine'de de emniyet bulamayınca tekrar Musul'a göç ediyor...

Düşmanlar Peygamber evlâdını öyle amansız bir çember içine almışlardır ki, kurtulabilmenin yolu yok... Bu defa da, körlük taklidi yapan biri elindeki zehirli asayı, güya görmediği Hz. Hasan (radıyallahu anh)'ın ayağına çarpıyor, yaralıyor ve oradan öldürücü maddeyi damara geçiriyor... Bu defa Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh)'ın acısı her zamankinden daha fazla... Tâ ciğerleri alev alev yanıyor...

Yine gözleri yaşlı, elleri Allah'ın hacet kapısında durmadan dua ediyor. Uzun zaman yatıp şifaya kavuşuyor...

Derken yine Medine...

Allah Sevgilisinin Ravzasında elmas elmas yaşlar dökü-yor... Artık zevcesinin evine uğramayacak ve kız kardeşi Ümmü Gülsüm'ün evinde kalacak.

Karar böyle... Fakat dişi kaplan her an hazır... Câ'de her an Peygamber torununu kollamakta.. Bir cuma gecesi Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh)'ın yattığı hücre penceresine bir gölge gibi sokulup oradaki su kâsesine, küçücük bir şişe içinde getir-diği elmas tozunu boşaltıyor ve yine bir gölge gibi sıvışıyor... Biraz sonra uykudan kalkan Hz. Hasan (radıyallahu anh)'ın eli sürahide... Müthiş bir susuzluk hissediyor ve sürahiyi kap-tığı gibi başına dikiyor ve ciğerini parçalarcasına bir acı his-siyle doğruluyor... Öyle müthiş bir acı ki, iman aynası berrak yüzünü yemyeşil etmiştir... Ciğerini yakan ve midesini delen bir ızdırap mengenesinde kıvranmaya başladı. Artık işin şa-kası yoktur, bu zehir kendisini ölümün eşiğine getirmiş bu-lunmaktadır.

Hemen, kardeşi Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'i çağırttı:

"İki gözümün nûru kardeşim, artık benim gitme zamanım geldi. Çocuklarımı sana emanet ediyorum! Allah'ın sevgilisi-nin ravzasının civarına gömülmem için Hz. Âişe'den izin iste!"

Hz. Hüseyin (radıyallahu anh) atıldı:

"Aziz ağabeyciğim! Her şeyden evvel bana şunu söyle: Seni bu hâle getiren kimdir?"

"Kardeşim, bana açık olan sana gizli değil!.."

"Olsun, sen bildiğini söyle!"

"Hiçbir şey demeye lüzum görmüyorum!"

"Neden?"

"Çünkü bize düşen sabır ve rıza!.."

"Demek başımıza bu da gelecekti!.."

İlâhi bir cilvedir bu! Allah'ın nice hikmetleri vardır ki, kulların buna aklı ermez... Kâh dostunu tutup ateşe attırır, kâh düşmanını bir sineğe boğdurur. Kâh denizler üstünde şoseler döşer, kâh ateşler içinde güller desteler... Hepsi onun takdiri, hepsi.

CAN VERİYOR

Gönüller aydınlatan din büyüğü ve Peygamber torunu Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh)'a son dakikalarında ölüm ürküntüsü geldi. Bu hâli gören Hz. Hüseyin (radıyallahu anh):

"Niçin ürküyorsun, a iki gözümün nûru kardeşim," dedi; "Sen yıllardır hasretini çektiğin büyük babamız, Allah'ın Resûlüyle babamız Ali'nin, annemiz Hatice ve Fâtıma-i Zehra'nın, dayılarımız Kasım ile Tahir'in ve amcalarımız Hz. Hamza ile Cafer'in yanına gidiyorsun. Artık senin için hicran gecesi bitiyor. Ebediyetin altın sabahına ereceksin..."

Gönlü billûrlardan daha duru olan din büyüğü Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) doğrulur gibi yaptı ve şu karşılığı verdi:

"Nasıl ürkmem a Hüseyin, nasıl ürkmem! Şimdiye kadar benzerine rastlamadığım birtakım mahlûklar görüyorum! Ve şu ana değin izini görmediğim ilâhi emir sırrına gidiyorum!.."

Bu sözlerinden sonra kendisini yatağa upuzun bıraktı ve şehadet getirerek, Peygamber soyundan gelen aziz ve temiz ruhunu teslim etti...

Öldüğü an, iman aynası berrak yüzünde cennetler gibi bir tebessümün belirdiğini müşahade ettiler...

O Peygamber çiçeği dalından koparılıp şehit edilmişti... Ölüp de ölmeyenlerin içine karışmıştı...

Nasıl kıydı bilmem, kıyanlar sana, bu kadar küçüklük gelmez insana...

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), mü'minlerin annesi Hz. Âişe (radıyallahu anha)'nin yanına koştu.

"Ey Mü'minlerin annesi," dedi; "Kardeşim mukaddes dedemizin nûr ravzasına gömülmesi için vasiyet etmişti. İzin veriyor musun?"

"Ah iki gözümün nûru evlâdım! İzin vermez olur muyum... Mübarek evlâdımı Allah Resûlü'nün civarına gömünüz..."

"Teşekkür ederim!"

Mü'minlerin temiz ve pak annesi Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh)'ın nûr ravzasına gömülmesine izin verdi, ama bazı sebeplerle o mübarek insanın oraya gömülmesine mâni oldular.

Hicretin 49. yılı 46 yaşlarında iken sonsuzluk diyarına göçtü...

Onu, Bâkî Mezarlığında, annesi kadınlığın tacı, incelik ve derinlik timsali Hz. Fâtıma'nın yanına gömdüler...

Haşiye: Bâkî Kabristanında binlerce sahibi medfun olduğu gibi, sahabi ulûları da medfundur. Meselâ: Mü'minler Emîri Hz. Osman, Hz. Abbas, Hz. Hasan, Hz. Zeynelâbidin, İmam Muhammed Bakır, İmam-ı Câfer-i Sâdık, Ebu Saîd el-Hudrî, Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce)'nin annesi Fâtıma binti Esed, Allah Resûlünün sütannesi Hâlime, yine Peygamberimizin oğlu İbrâhim, Kurrâ'dan İmam Nâfî, İmam Mâlik, Akîl b. Ebi Talib, Allah Resûlü'nün hanımları, kızları Zeyneb, Rukiyye, Ümmü Gülsüm gibi mübarek insanların kabri vardır. Allah hepsinden razı olsun...

RÜYA

Ezelden ebede kadar her gün, bir gün evvelki dünün ve bir gün sonraki yarını Peygamberinin kokladığı solmaz çiçek Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), zehir hâdisesinden birkaç gün evvel bir rüya gördü: Alnında İhlâs suresi yazılı... Rüyayı onun gıyabında yorumlayan Said isimli biri, "Eğer," dedi; "rüyası sadıksa yakında ölüm şerbetini içecek demektir."

Gerçekten de ecel rüzgârı geldi can kandilini söndürüverdi.

Ölümünden evvel kardeşi Hüseyin (radıyallahu anh)'e şunları söyledi:

"Benim anladığıma göre biz ki Ehl-i Beytiz, Allahü Teâlâ nübüvvet ile hilâfeti bizde cem etmeyecek... Lâkin korkarım ki, Kûfe sefihleri seni rahat bırakmayıp davaya kıyam ettirirler..."

İmam-ı Hasan (radıyallahu anh)'ın dediği aynen zuhur etti ve Kûfe halkı Hazret-i Hüseyin'e müthiş bir oyun oynadı...

O gönlü güzel efendi sık evlendi ve sık boşandı. Bir defasında adamlarından birisine, iki ailesi için iddet beklemelerini onlara söylemesini ve her birerlerine 10 biner dirhem verilmesini emretti. Adam, emredileni yapıp geldi Hazret-i Hasan sordu:

"Ne dediler?"

"Birisi boynunu büküp sukut etti. Öbürü yüksek sesle ağlayarak, 'Bir dosttan ayrılmak için bu çok az şey!' dedi..."

O anda Hazret-i Hasan'ın ince kalbi rikkate geldi, o da başını eğip bir müddet sessiz kaldı. Sonra şöyle buyurdu:

"Boşadığım kadınlara müracaat itiyadım olsaydı, ona müracaat ederdim..."

Hazret-i Hasan (radıyallahu anh), yine bir gün Abdurrahman isimli şöhretli bir fakihin yanına gitti... Abdurrahman, emsali bulunmayan Medine fakihlerinin reisi idi. İşte Peygamber çiçeği Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh), bu zatın evine gitti. Abdurrahman sevincinden uçacak gibi oldu. Hazret-i Hasan'ı sevgi ve muhabbetlerin en taşkını ile karşıladı ve şöyle dedi:

"A iki gözümün ışığı! Haber gönderseydin ben gelirdim; niye zahmet ettin?"

"Şahsî bir işim için geldim!"

"Söyle, emrin nedir?"

"Kızını istiyorum!"

"Vallahi, ya Hasan; kızıma senden daha iyi talip olamaz. Fakat bilirsin ki kızım, benden bir parçadır. Onu sevindiren beni sevindirmiş, ona kötülük eden bana kötülük etmiş olur. Sen ise çok alıp boşayan bir zatsın. Şayet benim kızımı da boşayacak olursan, sana karşı olan sevgimin kaybolmasından korkarım. Çünkü sen de Allah Resûlünün bir parçasısın. Kızımı boşamayacağına söz verirsen, feda olsun, vereyim."

Hazret-i Hasan (radıyallahu anh) suküt etti ve çıkıp gitti. Giderken, "Kızını boynuma halka yapacaktım" dedi.

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali (radıyallahu anh), Hazret-i Hasan (radıyallahu anh)'ın çok evlenip boşamasından üzülürdü. Bir gün hutbe esnasında halka şöyle demişti:

"Hasan'a kız vermeyiniz, zira boşar!"

Hemedân Kabilesinden biri ayağa fırladı ve gönül coşkunluğu içinde haykırdı:

"Ey Mü'minlerin Emîri! Yeter ki o bizden kız istesin. Biz, ona istediği kadar kız veririz. O isterse saklar, isterse boşar!.."

Adamın bu sevgi ve bağlılığına memnun kalan Hazret-i Ali (kerremallahü vehce) hemen şu mısraları okudu:

لَوْ كُنْتُ بَوَّابًا عَلٰى بَابِ جَنَّةٍ
لَقُلْتُ لِهَمَدَانَ ادْخُلِى بِسَلَامٍ

"Eğer cennetin kapıcısı olsaydım. Hemedân sülâlesine, selâmetle içeri girin, derdim!.."

İmanın billûrlaşmış nûrdan âbidesi Hazret Hasan (radıyallahu anh), zamanın Yusuf'uydu. Güzellik göğünün en yücesine varmış bir efendiydi...

Ebediyet âlemine göçtüğü vakit kendisinden 15 erkek ve 8 kız evlâdı kaldı...

Bunlardan da, babasıyla aynı adı taşıyan Hasan'dan başka hiçbirinin çocuk sahibi olmasına imkân doğmadı... Dördü Kerbelâ Çölünde, o müthiş günde, zalimler eliyle ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) ile şehit oldular... Geriye kalanları da çocuk sahibi olamadan vefat etti...

Hazret-i Hasan (radıyallahu anh), yalnız üç hadis rivayet etti. Çünkü Allah Resûlü'nün bekâ âlemine göçüşlerinde, yaşı ancak yediydi...

Hilm, edep, hayâ, ahlak ve yumuşaklık başlıca farikalarındandı. Ömründe kimseye sert muamele ettiği ve gazap yüzü gösterdiği görülmemişti.

Her mikyasın üstünde cömert... Birkaç kere, olanca malını ve mülkünü Allah için verdi... Her şeyini yüce Rabbin rızası

uğrunda sebil etti... Ve kendisinden yardım isteyenleri bütün mevcudiyetiyle lütuflandırdı. Onun kerem ve cömertliği dillere destan olmuştu... Hiç kimse kapısından boş dönmemişti... Hiç kimseyi mahrum bırakmamıştı...

Ömür nefeslerini Allah'ı zikrederek tüketmişti... Kâbe mumu gibi gece sabahlara kadar yanar, seccadesi üzerinde gözyaşları dökerdi...

O elest bahçesinde yetişen Peygamber çiçeği, bu dünyada bir çiçek gibi yaşadı ve kısacık bir ömürden sonra sonsuzluk diyarına göçtü... Allah ondan razı olsun... Bu günahkârı ve bütün mü'minleri şefaatine lâyık kılsın... Âmin...

SELÂM

Selâm sana ey ak nûrlar sahibi,
Seni candan sevmiş idi son Nebi...

Sen ki geldin, nûrlar saçtın cihana,
Benim gönlüm hasretinle hep yana...

Derd-i derûnuma derman eriştir,
Gecemin gündüzü yok, bu ne iştir?..

Şefaat eyle ey Kâbe'nin mumu,
Ben sana bağladım hep umudumu...

Sensin Son Nebi'nin kokladığı gül,
İşte ben de oldum, bir garip bülbül!..

HAZRETİ HÜSEYİN (RADIYALLAHU ANH)

Kâinatın Efendisinin mukaddes kucağında ve aydın bakışlarının ışığı altında yetişen Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) gayet halîm, selîm, kerîm, edip, zâhid, âbid, âlim, âkil, kâmil ve faziletliydi...

Din imamlarının başı, veliler silsilesinin ser tacıydı.

Künyesi Ebu Abdullah; lâkapları Ez-Zeki ve Es-Sapt.

Hayatta dört defa evlendiler: Leylâ, Ümmü Veled, Ümmü İshak, Er-Rübab isimli hanımları aldılar...

Bunlardan Ümmü Veled, İran Şahının kızıdır. İran'ın fethinde Müslümanların eline düştü. Ganimetlerin beşte biri ve esirlerle beraber Peygamber beldesi Medine'ye gönderildi...

Soyluluğu ve fevkalâde güzelliği sebebiyle, hak ve adalet güneşi Hazret-i Ömer (radıyallahu anh) tarafından, Peygamber torunu Cenâb-ı Hüseyin'e hediye edildi...

Cenâb-ı İmam-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in çocukları şunlardır:

Ali Ekber,

Ali Evsat -ki Zeynelâbidin diye meşhur olmuştur

Küçük Ali,

Muhammed,

Abdullah,

Cafer,

Zeyneb,

Fâtıma,

Sekine...

Ali Ekber, harikulade yakışıklı bir insan çehresi ve konuşmasıyla, Allah Resûlünün benzeri...

O güzel efendi ve taze çiçek de 28 yaşında, Kerbelâ'da şehit oldu. Zalimler, Peygamber soyundan gelen bu mübarek insanı öldürmekten titremediler...

ZEYNELÂBİDİN

Hz. Hüseyin'in İmam-ı Zeynelâbidin diye şöhret bulan oğlu Ali (radıyallahu anh), 38 tarihinde doğdu. Muazzez babası Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) şehit düştüğü zaman 23 yaşındaydı. Şu fâni âlemde 57 yıl yaşadı ve Hicretin 94. yılında ebediyetin gerçekler diyarına göçtü... Muazzez amcası Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh)'ın yanına gömüldü... İlâhi cilveye bakınız ki, Peygamber kızı, torunu ve torununun oğlu yan yana... Zeynelâbidin'in altısı erkek ve beşi kız, on bir evlâdı oldu...

İmam-ı Zeynelâbidin, babası gibi, ilimde, hilmde, ibadette, itikadda, bilgide, keremde, takva ve verâda pek yüksek...

Abdest alırken iman aynası berrak yüzü sapsarı kesilirdi.

Sebebini sordular:

"Ya İmam! Yüzünüz niçin böyle sararıyor?"

Cevap verdi:

"Kimin huzuruna durduğumu düşünürseniz niçin sarardığımı anlarsınız!.."

O gönüller aydınlatan din büyüğü iman zevkinden öyle bir hâle gelmişti ki, bir günde, gece ve gündüz, bin rekât namaz kılıyordu...

O kadar ahlak ve edep sahibi idi ki karıncayı bile incitmek istemezdi... İşte nûr neslinin insanlığı nesil nesil nûrlandırmaya memur edilmiş büyükleri...

Bir gün kendisine dil uzatan ve kinayeli lâf atan bir şahsı görmezlikten geldi... Fakat buna rağmen edepsiz adam haykırdı:

"Seni kastediyorum, seni! Nasıl görmemezlikten geliyorsun?"

O gönlü güzel din büyüğü de:

"İşte, bunun için görmezlikten geliyorum..." cevabını verdi.

Yine bir gün, kendini bilmezin biri İmam Zeynelâbidin'e sataşmıştı. Adam ileri geri bir hayli atıp tuttu. Nihayet yorulup sustu. Hz. İmam sadece sükûnetle dinledi. Adamın sustuğunu görünce, ellerini Allah'ın hacet kapısına açtı ve şöyle dua etti:

"İlâhi! Bu adamın bana isnat ettiği suç ve kusurlar bende varsa, beni ıslah eyle ve günahımı bağışla. Eğer bende yoksa, bu adam, büyük günah işlemiş oldu, ona mağfiret et..."

Bu ulviyet, bu âlicenaplık taş kalpli adamı rikkate getirdi. Hayret ve dehşetle ürperdi ve Cenâb-ı İmam'a koşup gözyaşları içinde özür diledi...

Ahlâk ve seciyenin böylesi...

Bu ahlâk ve üstün seciyenin kaynağına baktığımız zaman bu kaynağın Peygamberler Peygamberinden olduğunu ve nûr neslini çevrelediğini görüyoruz...

Din imamlarının başı, veliler silsilesini ser tacı Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) bir gün evinde misafirleriyle oturuyordu... Her taraf nûr ile pırıl pırıldı... Can bülbülü hak bahçesinde dem çekiyordu. Tatlı ve zevkli bir sohbete dalmışlardı...

Cenâb-ı Hüseyin'in kölesi misafirlere hizmet ediyordu. Bir ara kölenin ayağı dolaşarak elinde tuttuğu sıcak yemeği Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in üzerine döküverdi... Sıcak yemekten canı iyice yanan, Hz. İmam hiddetle kölenin gözlerinin içine baktı. Köle, büyük bir kusur işlediğini anladı ve efendisinin canını yaktığı bir cezaya çarpması gerekiyordu...

Köle, ama öyle yaman bir köle... Dilinden hikmet incileri dökülüyor ve hemen Kur'ân'dan Al-i İmran Suresi, 134.ayeti okudu:

وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ

"Öfkelerini yutanlar..."

Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh):

"Peki," dedi; "Öfkemi yendim!.."

Fakat yaman köle durmuyor, yine okuyor:

وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ

"İnsanların kusurlarından, afv ile, geçenlerdir."

Yüce din eri, veliler silsilesinin ser tacı Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh):

"Madem ki," diyor; "Allah'tan korkan takva sahipleri insanların suçlarını afvediyorlar. Öyleyse ben de senin suçunu bağışlıyorum. Çünkü ben de Allah'tan korkan bir kulum..."

Kölenin dudakları yine kıpırdıyor:

وَاللهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

"Allah iyilik edenleri sever!.."

Hazret-i Hüseyin'in iman aynası berrak yüzünde tatlı bir tebessüm ve dudaklarında köleyi saadetten uçuracak kelime:

"Seni malımdan da âzâd eyledim!.."

Köle sevinç gözyaşları içinde sesini yükseltti:

"Aziz Efendim! Allah size uzun ömürler ihsan etsin... İşte Peygamber evlâtlarındaki hak ve adalet duygusu..."

Onların iç gözlerine ilâhi nûrun sürmesi çekilmişti, onlar şanlı ve ebedî Peygamberimizin aydın bakışının ışığı altında büyümüşlerdi... Ve şimdi Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in evlâdı da aynen muazzez babası gibi âleme nûrlar saçıyordu... Ahlâk ve edebin en yücesine erişmiş bir din büyüğüydü...

GÖZYAŞIYLA SULANAN YERLER

Büyük İslâm âlimi İmam-ı Esmâî diyor ki:

"Bir gece Mekke'de Allah'ın evini ziyaret edeyim ve bu tenhalıktan istifade ederek yüce Rabbime ibadet edeyim diye geç vakit evden çıktım. Allah'ın evini tavaf ederken bir genç gördüm. Baktım ki yönü Beytullah'a karşı gözlerinde elmas elmas yaş, Aziz ve Celil olan Allah'a yalvarmakta:

– Ey Rabbi Rahîm'im! Herkes uyur sen her yerde hazır ve nazırsın, Hayy ve Kayyumsun. Bütün kapılar kapanmıştır, sadece senin rahmet kapın açıktır. Ben, âciz, günahkâr, rahmetine muhtaç olarak kapına geldim. Şu mukaddes evin hürmetine beni rahmetine mazhar kıl. Günahları ancak sen bağışlarsın. Beni de bağışla ey yaradanım Allah... Ey Allah'ım! Sen'in lütfunla sana ibadet ve itaat ediyorum. Sen bilirsin, isyanım varsa cehlimden isyan etmişimdir. Günahlarımı mağfiret eyle, mübarek cemâlini görmekten beni mahrum etme... Habibinin şefaatine nâil eyle... Ya Rabbi! Senin kapına geldim, beni ümitsiz etme... Benim bütün ümidim ancak sensin!..

Elleri Allah'ın hacet kapısında, gözlerinde billûr billûr yaş durmadan hıçkıran genç bu sözlerinden sonra kendinden geçmiş olarak yere yığıldı. Yanına sokulup baktım... Bir de ne göreyim: İmam-ı Zeynelâbidin değil mi?

Onu şevkle kucakladım. Onun içli duası ve ağıdı beni de ağlattı. Kucağımda baygın bir hâlde bir müddet yattıktan sonra gözlerini açtı ve:

– Beni Hâlikımın zikrinden alıkoyan kimdir? dedi.

– A benim aziz efendim! Sen Peygamber evlâdından olduğun hâlde bu ağlayış, bu inleyiş nedir?

O zaman mübarek başını kaldırıp bana baktı ve:

– Ey Esmâî, dedi; şânı yüce Rabbimizin şu ilâhi fermanını bilmiyor musun? Cenâb-ı Hak Kerîm Kitabı'nda şöyle buyurmadı mı:

فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ
يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ

'Sur üflendiği zaman, işte o gün aralarında nesep diye bir şey yoktur ve ondan sorulmayacaklar da...'[39]

Ey Esmâî! Bilmez misin ki, Cenâb-ı Hak, Cennetini kendisine itaat edenler için yaratmıştır."

Evet, o gönüller aydınlatan Peygamber evlâtları böyleydi... Başı kesilmiş mum gibi sabahlara kadar gözyaşı döküyorlardı...

Yine bir defasında Hişam bin Abdülmelik Allah'ın mukaddes evini ziyarete geldi. Kalabalıktan bir türlü, Hacer-i Esved'e yanaşamadı. O sırada Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) Efendimizin oğlu Zeynelâbidin göründü. Öyle bir an ki, iğne atılsa yere düşmeyecek kadar kesif bir kalabalık var... Mü'minler, mübarek taşın etrafını çevrelemişler, gönüllerinin ta içinden niyaz ediyorlar. İşte tam bu anda Zeynelâbidin beliriveriyor. Herkes ona hürmetin ve muhabbetin en güzelini gösteriyor ve yol veriyor...

Hişam'ın etrafındaki Şam büyüklerinde hayret ve dehşet... Efendilerine soruyorlar:

"Bu zat kimdir ki, halk kendisine saygıların en büyüğünü gösteriyor?"

39 Mu'minun, ayet:101

Ve şair Ferezdak meşhur kasidesini ortalığı çınlata çınlata okuyor:

Bilmiyorsan bil ki, bu, Fâtıma'nın oğludur;
Büyük babasıyla Allah'ın Nebilerine son verilmiştir.
Allah onu azametli ve şerefli yarattı;
Kudret kalemi onun bu şerefine levha yazdı.
Kendisi hayâ duygusundan gözünü saklar;
Başkaları da onun heybetinden önlerine bakar.
Konuşmaz, ancak güler yüzle söz söyler.
Onun iki eli birden cömertlik bulutudur ki,
Boyuna ihsan yağmuru yağdırır da suyu yine bitmez...
Ömrünce yok dememiştir; ancak şehadette...
Eğer şehadette yok kelimesi olmasaydı,
Oradaki yok da onca evet olurdu.
Kıtlık hüküm sürer ve arslanlar açlıktan kıvranırken.
Onlar lütuf saçmakta devam ederler...
Zorluk, onların ellerindeki açlığı daraltmaz.
Bu, zengin olsalar da, olmasalar da esas.
Allah'ın anılarından sonra gelen isim onlarındır.
Her söz onların anılışıyla mühürlenir.
Hangi mahlûkun boynunda onların iyiliği yoktur ki?
Allah'ı tanıyıp bilen, onların da ululuğunu bilir.
Ümmetler onların hanedanı sayesinde iyi ve hakikate erdi...

Şairin bu methiyesi üzerine Hişam gazaplanıp şairi hapsetti. Bunu haber alan din büyüğü Hz. Zeynelâbidin de Ferezdak'a on iki bin dirhem hediye etti ve şöyle haber gönderdi:

"Bundan ziyade paramız olsaydı onu da gönderirdik."

Şair, âlicenaplık göstererek parayı almak istemedi:

"Ben" dedi, "sizi Allah için methettim, para için değil!.."

Ve şu cevabı aldı:

"Biz Peygamber evlâdıyız. Hediyemizi geri alamayız..."

ÖĞÜT

Celest bahçesinde yetişen gül, bir gün Hasan Basri Hazretlerine şöyle öğüt verdi:

"Ya Hasan! Sana ihsan edene itaat et! İtaat etmezsen isyan etme... Eğer asi olacaksan ihsanını kabul etme ve yemeğini yeme! Bütün bunlara rağmen isyan edeceksen, cevabını hazırla! Ama dikkat et ki, cevabın doğru olsun!.."

Güzel de şiir söylerdi... Bu dalda da en usta:

Allah'ım! Hacetlerimi sana yönelttim;
Ve dileklerimle senin kapına geldim.
Ey sırlar ve gizlilikler âleminin âlimi;
Yüreklerin sakladığını ancak sen bilirsin.
İlâhi, benim hacetlerimi sen gör!
Zira senden başka hacet kapısı görmüyorum.
Ey rızıkları bölen Allah;
Fazlın ve kereminle benim rızkımı genişlet!
Bildiğin günahlarımdan beni suçlama!
Kereminle benim suçlarımı ört...
Seni belirtebilecek ne bir medh sıfatı
Ne de bütün kâinata bedel bir kudret...

İşte Peygamber çiçekleri âleme böyle güzelim miskler saçıyordu... İnsanlığı nesil nesil nûrlandırmaya memur nûr nesli böyleydi...

AHLÂK

Bir defasında vicdanı kara adamın biri Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'e karşı terbiyesizce bir söz söyledi... O güller aydınlatan din büyüğü iman aynası berrak yüzünü hayırsız adamdan tarafa döndürüp tatlılık ve yumuşaklık içinde şöyle dedi:

"Ey kardeş! Eğer sözünde doğruysen, Allah seni mükâfatlandıracaktır. Eğer yalancıysan, bil ki Yüce Allah'ın intikamı, benim senden alacağım intikamdan daha şiddetlidir!.."

Rivayet edildiğine göre Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) Efendimizin Ali isimli oğulları üçtür: Büyük, ortanca ve küçük Ali'ler...

Din ve şeriat ulusu Hz. Hüseyin (radıyallahu anh), kardeşi Hz. Hasan'ın göğsünden yukarı kısmıyla Sonsuzluk Nebisine benzemesine karşı, göğsünden aşağı kısmıyla Allah Resûlünü andırıyordu...

Âlemin Fahri bu dünyadan ebediyete intikal ettikleri zaman Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) altı yaşındaydı... Ancak sekiz hadis rivayet edebildi...

EN GÜZEL SIFAT

Cihan günlerinin saadet cennetlerine döndüğü nûr asrında bir gün, Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi sahabileriyle bir sokaktan geçiyorlardı. Mini mini Hüseyin de orada oyun oynuyordu.

Kâinatın Efendisi onu görür görmez koştular, yavruyu mukaddes kucaklarına aldılar, kokladılar, öptüler ve hayal üstü bir gülümseyişle şöyle buyurdular:

"Hüseyin, güzel sıfatlarda ve dış görünüşte bana yakındır; ben de ona yakınım. Hüseyin'i seven Allah'ı sever. Hasan'la Hüseyin benim torunlarımdır ve öyle iki kolbaşıdırlar ki, zürriyetleri dalga dalga her tarafı tutacaktır... İşte koca İslâm zemini üzerinde en ileri mana kahramanları o nesilden yetişti... Buhara'dan tutun da ta Endülüs'e kadar binlerce seyyid... Ve binlerce velî..."

Fâtıma-Ali ağacının kâinatı kuşatıcı iki temel dalı...

Rabbi Rahîmimiz Kerîm kitabında Ehl-i Beyt'e hitaben:

"Ey Ehl-i Beyt, Allah sizden ancak kiri gidermek ve sizi tertemiz yapmak ister!"

Buyuruyor...

İşte bu mübarek âyet Peygamber evinin has kadrosuna şâmildir. Onları her türlü tereddüt ve şüpheden münezzeh ve esasta tertemiz olarak vasıflandırıyor...

Yine Âlemin Fahrine salât ve teslimiyet emreden şu âyetin inişinde:

إِنَّ اللهَ وَ مَلٰٓئِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يٰٓا اَيُّهَاالَّذِينَ
اٰمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

"Şüphesiz ki Allah ve Melekleri Peygambere çok salat (ve tekrîm) **ederler. Ey iman edenler, siz de ona salât edin, tam bir teslimiyetle de selâm verin."**[40]

Muazzez sahabileri Allah'ın Resûlüne sordular:

"Ey Allah'ın Resûlü! Sana nasıl selâm vereceğimizi öğrendik; fakat nasıl salât getireceğiz; bunu da öğretir misin?"

Bunun üzerine Kâinatın Efendisi, aynıyla namazların son rekâtlarında okunan **"Allahümme Sallî"** ve **"Allahümme Bârik"**i tâlim buyurdular. Bunda salât, Muhammed'e ve onun âline -soyuna- ve İbrâhim'e ve onun âline şeklindedir...

İşte böylece âyet ve hadisle, "âl-i Muhammed'e ait toy"un mevkii gösterilmiş oluyor...

Fahr-i Râzî diyor ki:

"Peygamber evinin mensupları, Allah'ın Resûlü'yle beş şeyde ortaktırlar: Birincisi selâm... İkincisi son rekâtlerdeki salât... Üçüncüsü esasta tertemiz olmak... Dördüncüsü kendilerince sadaka kabulünün haram oluşu... Beşincisi muhabbet..."

İç gözlerine ilâhi nûrun sürmesi çekilen şanlı ve ebedî Peygamberimizin aydın bakışlarının ışığı altında büyüyen Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (radıyallahu anh) üstün ahlâk ve edepleriyle düşmanlarını bile hayrette bırakmışlardır...

Yine Âl-i İmrân sûresindeki bir âyet, Hz. Fâtıma-i Zehra (radıyallahu anha) ile soyunun üstünlüğüne şehadet ediyor...

40 Ahzab, ayet: 56

Kâinatın Tacı, kendilerini ve soylarını yalanlayanlara lânet okuyan bu âyet nazil olunca, kâfirleri meydan münakaşasına davet buyurdular... Kâfirler de hemen reislerine koştular:

"Yâ Âkib! Muhammed bize meydan okuyor; ne yapmamızı tavsiye edersin?"

Âkib şöyle dedi:

"Vallahi Muhammed'in peygamberliği sizce de muhakkak... Bunun inkârı muhaldir. Bir peygamberle çekişenlerin ise helâkleri muhakkaktır. Onun için, eğer dinine giremeyecekseniz onunla çekişmekten vazgeçip iyi geçinmek en güzel yoldur..."

Kâfirler Âkib'den ayrılıp dönerken yolda Sonsuzluk Nebisine tesadüf ediyorlar... Kâinatın Efendisinin mukaddes kucağında Hz. Hüseyin (radıyallahu anh) vardır. Hz. Hasan'ın da elinden tutup götürmektedir. İlim ve Hikmet Kutbu Cenâb-ı Ali (kerremallahü vehce) de arkadan geliyor...

Bu hâli gören kâfirlerden biri dayanamıyor ve arkadaşlarına şöyle diyor:

"Görüyor musunuz manzarayı?.. Bunlar öyle insanlar ki, Allah'tan, bir dağın silinip süpürülmesi ve yok edilmesini isteseler, Allah onların duasını kabul eder ve o dağı silip süpürür, yok eder... Onlarla sakın çekişmeyiniz ve hep iyi münasebet muhafaza ediniz."

Allah Resûlünün yakınlarına dostluk ve muhabbet emreden âyet-i kerîme nazil olunca sahabiler sordular:

"Ey Allah'ın Resûlü! Kendilerine dostluk ve muhabbet gösterilmesi bize vacib olan yakınların kimlerdir?"

Ebedî Hayat Müjdecisi buyurdular ki:

"Ali, Fâtıma ve onların iki oğludur!.."

Bir gün gönüller aydınlatan din büyüğü Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) verdiği bir hutbede şöyle dedi:

"Beni bilen bilir; bilmeyen de bilsin ki, Ben Allah Resûlü'nün torunuyum! Ve şu âyeti

يَاأَيُّهَاالنَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا

- Ey Peygamber, biz seni hakikaten bir şâhit, bir müjdeci ve bir korkutucu, ve Allah'a, onun emir (ve teysîri) **ile bir davetçi ve nûr saçan bir kandil olarak gönderdik.**[41]

Okuyarak, Ben müjdecinin, ben korkutucunun oğluyum. Ben Peygamber evinin o kadrosundanım ki, Allah onlara sevgi ve dostluğu farz kıldı ve Peygamberine indirdiği Kur'ân'ında bu sevgi ve dostluk borcunu bildirdi."

Allah'ın Sevgilisi buyuruyorlar:

"Benim soyumdan gelenlere sevgi, Nuh'un gemisi gibidir. Binenler kurtulur, binmeyenler de helâk olur!"

"Sırat üzerinde en sağlam adım atacak olanlar, soyumdan gelenlerle sahabilerime muhabbette en ileri olanlardır."

"Şu benim oğullarım. Hasan ile Hüseyin, Cennet gençlerinin efendileridir. Babaları da onlarda daha hayırlıdır..."

"Sizi nimetlendiren Allah'ı seviniz. O'nu sevdiğiniz için beni, beni sevdiğiniz için de Beyt Ehlimi seviniz!.."

"Benim nefsimi kendi nefsinden, zatımı zatından, ehlimi ehlinden ve soyumu öz soyundan üstün tutmayanda iman kâmil olmaz..."

"Soyumdan bana en sevgili olan, Hasan ile Hüseyin'dir."

"Benim esrar mahzenim ve güven hedefim, soyumdan gelenlerle yardımcılarımdır. Onlardan bir hata çıkacak olursa bağışlayınız ve muhsin olanları kabul ediniz!.."

41 Ahzab, ayet:45

Enbiyanın Ekmeli, Evliyanın Emeli, Kevn-ü Mekân Temeli Cenâb-ı Risâletpenah Efendimiz, Veda haccında yer gök arası, insanoğlunun vardığı son kelâm harikası olan muhteşem hutbelerinde şöyle buyurdular:

"Ey İnsanlar! Ben size kadir ve kıymeti azim iki varlık bırakıyorum: Biri, nûr ve hidâyet kaynağı Kur'ân; ötürü Beyt Ehlim..."

Ve üç kere tekrar ettiler:

"Beyt Ehlim hakkında size Allah'ı hatırlatırım! Beyt Ehlim hakkında size Allah'ı hatırlatırım! Beyt Ehlim hakkında size Allah'ı hatırlatırım!.."

Evet, o Beyt Ehli ki, hikmet cevherinin kaynağı, hidâyet gülistanının goncasıdır...

Din imamlarının başı, veliler silsilesinin ser tacı olan Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in hamaseti, yani cesareti ve kahramanlığı dünyaya misali olacak derecede yüksekti... Şanlı ve ebedî Peygamberimiz bir hadis-i şeriflerinde, **"Hasan bana benzer, Hüseyin Ali'ye benzer!"** buyurmuşlardır.

Hakikaten Cenâb-ı Hasan (radıyallahu anh) hilm ve teennî, afv ve idarede Sonsuz Nebisine benzediği gibi, göbekten yukarı kısımları da tamamen O'nu andırıyordu...

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) ise şiddet ve atılganlıkta, cesaret ve kahramanlıkta Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı olan pederi İmam-ı Ali'ye benziyordu... Ve göbekten aşağı kısımları mukaddes dedesini andırıyordu...

O kadar takva ve verâ sahibi idiler ki, 25 defa yaya olarak hacca gittiler... Hatta bir gün bir gecede bin rekât namaz kıldıkları bildiriliyor...

O bir cömertlik deniziydi ki herkes onun lütuf ve ihsanından istifade ediyordu...

Cihan günlerini Cennet sabahlarına döndüren Kâinatın Efendisi onları nûr ve hidayet menşuru olarak bırakmışlardır... Ne mutlu, o iki goncayı koklayabilen mü'minlere... Ne yazık, ne yazık, onların sevgisinden mahrum olan karanlık gönüllere...

EHL-İ ARZIN SEMAYA EN SEVGİLİSİ

Rivayet edildiğine göre; bir gün Peygamber mescidinde Allah Resûlü'nün sahabilerinden Ebu Saîd'il-Hudrî ve Abdullah İbn-i Amr İbn-il-Âs ve diğer bazı ileri gelenler bir halka olup oturuyorlardı. Tam o anda din ve şeriat ulusu Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) mescide geldi ve onlara selâm verdi. Hepsi de selâmı aldılar. Yalnız Abdullah suküt etti. Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), yanlarından uzaklaşınca da yüksek sesle:

"Ve aleykesselâm ve rahmetullahi ve berekâtühû" dedi.

Sonra arkadaşlarına dönüp:

"Ey arkadaşlar," dedi; "Size yer halkından gök ehline en sevgili kimdir, haber vereyim mi?"

"Pekâlâ haber ver!"

"İşte bu gidendir ki -Hasan Hüseyin- eyyamı Sıffîn'den sonra bana bir söz söylemedi. Benden razı olması indimde cihan değer!.."

Muazzez sahabi Ebu Saîd'il-Hudrî:

"Yâ Abdullah", dedi; "Özür dilesen olmaz mı?"

"Evet, olur!.."

Hemen ertesi sabah Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in huzuruna varmak için karar verdiler. Ve ertesi gün Peygamber torununun kapısına vardılar: *Tak tak!..*

"Kim o?"

"Biziz, yâ Hüseyin!"

"Buyurun!"

Hz. Ebu Saîd'il-Hudrî, Abdullah'ın Mescid-i Nebevi'de söylediği sözleri hediye etti...

İmanın billûrlaşmış nûrdan âbidesi Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) sordu:

"Yâ Abdullah! Ehl-i arzın semaya en sevgilisi ben olduğumu biliyor musun?"

"Kâbe'nin Rabbi olan Allah hakkı için öyledir!"

"Öyle ise niçin Sıffîn'de hem benimle, hem babamla muharebe ettin? Hâlbuki babam benden daha hayırlı idi!"

"Evet, öyledir! Lâkin babam Amr, bir gün beni Allah'ın Resûlü'ne şikâyet etti, 'Ey Allah'ın Resûlü! Abdullah bütün gece namaz kılar ve gündüzün oruç tutar...'

O zaman Kâinatın Efendisi şöyle buyurdular: 'Yâ Abdullah! Namaz kıl ve uyu. Oruç tut ve iftar et ve Amr'a -yani babana- itaat eyle!..'

İşte ben Sıffîn'de babama itaat eyleyerek cenk sahnesine çıktım. Amma vallahi kılıç çekmedim, süngü takmadım, ok atmadım..."

Abdullah, bu sözleriyle İmam-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'den özür diledi...

O gönlü billûrlardan daha duru olan Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), öyle gönül aydınlatan din büyüğüydü ki onunla cenk edenler bile onun yüksek kıymetini takdir ediyorlardı...

O, cihana bir cennet çiçeği olarak gelmişti ve âleme güzelim miskler saçarak ebediyet yurdunun kapısından içeri ayak attı...

Ey Allah Resûlünün kokladığı tek çiçek;
O güzel Cennetlere bizi de, bizi de, çek!..

HZ. MUAVİYE'NİN ÖLÜMÜ

Hicretin 60. senesi içerisinde Hazret-i Muaviye (radıyallahu anh), bir gün minbere çıktı. Hutbe okuduktan sonra:

"Ey insanlar," dedi; "Üzerinizde müddet-i emaretim uzadı. Sizi usandırdım. Ben de sizden usandım. Ve sizden ayrılmayı arzu eder oldum, siz de benim ayrılığımı arzu eder oldunuz. Lâkin benden sonra size benden hayırlısı gelmez. Nitekim evvel gelenler, benden hayırlı idiler. Denilmiştir ki, her kim Cenâb-ı Hakk'a kavuşmayı isterse Bârî Teâlâ dahi onun likasını ister... Yâ Rabbi... Ben senin mülâkatını istiyorum, sen de benim mülâkatımı irade buyur ve beni mübarek ve mes'ut kıl!.."

Minberden inip evine gitti ve arkasından hastalandı. Ölüm döşeğine yattığı vakit, "Beni oturtun" dedi. Kendisini oturttular. Allah'ı tesbih ederek andı ve gözlerinden yaşlar boşanarak ağladı ve kendi nefsine hitap etti:

"Ey Muaviye! İhtiyarlayıp çöktükten sonra Rabbinin hatırlayıp zikrediyorsun. Hâlbuki bu hâlin, gençlik dallarının bol su aldığı ve yapraklarının henüz yemyeşil olduğu zamanda olmalıydı!.."

Sonra ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp duaya başladı:

"Ey Rabbi Rahîmim! Kalbi katı ve günahkâr olan şu ihtiyara merhamet et. Allah'ım; kusurlarımı at, sürçmelerimi bağışla. Senden başkasında ümidi olmayan lütfunla muamele et..."

Artık ecel rüzgârı onun da can kandilini söndürmek üzereydi. Bu esnada ziyaretine gelenler oldu. Onlara şunları söyledi:

"Topyekûn dünya, görüp tecrübe ettiğimizden başka bir şey değildir. Vallahi, iyi biliniz ki, onun yeşilliklerini neşe içinde karşıladık, yaşayışımızdan zevk aldık. Dünya ise durmadan yavaş yavaş bu zevk ve neşelerimizi bozdu. Nihayet bir gün dünya bizi kocalttı ve terk etti. Bizi elem ve kederlendirdi. Vay bu dünyaya, vay bu dünyaya!"

Oğlunu başucuna çağırıp şu öğüdü verdi:

"Ey Yezid! Ben öldüğüm vakit beni aklı başında bir adam yıkasın. Zira akıllıların Allah indinde bir değeri vardır. Beni güzel yıkasın ve aşikâre tekbir alsın...

Oğulcağızım! Ben seni seferler ile dolaşmaktan müstağnî ve her işi sana âsân kıldım... Ben senin için kimseden korkmam, lâkin Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh), Abdullah İbn-i Ömer ve Abdullah İbn-i Zübeyr'den korkarım...

İbn-i Ömer, ibadet ve tâate düşkündür ve takva yoluna koyulmuştur. Herkes sana biat; edince o da eder. Amma Hazret-i Hüseyin, hafif bir zattır! Kûfe halkı onu, sana karşı çıkarabilirler. Ona karşı zafer kazandığında af ve bağışlama ile muamele et. Onun bize karabeti ve büyük hakkı vardır. Senin üzerine arslanlar gibi hücum edecek ancak Abdullah İbn-i Zübeyr'dir."

Son sözleri şu oldu:

"Allah'ın Resûlü bana bir elbise vermişti. Onu bugüne kadar sakladım. Mübarek saç ve tırnaklarından da bir miktar almıştım. Bunları, ağız, burun, kulak ve gözümün üzerine koyun. Allah Resûlü'nün giydiği bu elbiseyi de kefenimin altından bana giydirin. Allahü Teâlâ'nın ana baba hakkındaki emirlerine riayet edin. Beni böylece mezarıma koyduğunuz vakit, Allah'ın rahmeti ile baş başa bırakın... Ben öldükten sonra cömertlik ve ikram dahi benimle beraber ölür. Ve nice insanların devlet hazinesinden aldığı tahsisat kesilir, dilencilerin elleri boş kalır."

Ve gözlerinden akan yaşlar sakalına doğru inerken şunları ilâve etti:

"Keşke bir köyde kalaydım da devlet işlerini üzerime almayaydım..."

Evet, her fâni gibi Hazret-i Muaviye de (radıyallahu anh) bu dünyadan ebediyet âlemine göçtü... Kendisi cömertliğiyle meşhurdu. Peygamberimizin de kâtiplerindendi, aynı zamanda Nebiyyi Muhteremin kayınbiraderi oluyordu...

BÜYÜK FACİA

Hazret-i Muaviye'nin vefatından sonra, yerine geçen oğlu Yezid, makamını sağlamlaştırmak için, Medine Valisi Velid'e bir nâme gönderdi:

"Yazım sana geldiği zaman, Hüseyin b. Ali ve Abdullah bin Ömer ve Abdullah bin Zübeyr'i buldur. Onların, bana biatlarını sağla! Halkın da bey'atını al!"

Velid, Yezid'in mektubu gelince, bir fitne ve karışıklık çıkmasından korktu. Bazı yakınlarını çağırıp mektubu gösterdi ve "Nasıl hareket edeceğiz? "diye sordu.

Şu cevabı verdiler: "Yâ Velid! Hemen üçünü de davet et... Kendilerine bey'at teklif eyle!.. Kabul ederlerse ne âlâ!.. Zira bu iş, gayet hassas ve tehlikelidir!.."

Velid bir adam göndererek Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) ile Abdullah İbn-i Zübeyr'i davet etti. Adam, her ikisini de, mescidi saadette bularak davete bildirdi:

"Yâ Hüseyin! Velid sizinle görüşmek istiyor ve sizi makamında bekliyor..."

"Sen git, biz geliriz!.."

Abdullah İbn-i Zübeyr (radıyallahu anh), Hazret-i Hüseyin'e sordu:

"Sence, bu saatte adam gönderilip çağırılmamızın sebebi ne olabilir?"

"Sanırım ki, Muaviye (radıyallahu anh) ölmüştür. Bey'at için çağırılıyoruz!"

"Ben de aynı fikirdeyim! Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Adamlarımı toplayıp kalabalık hâlinde gider ve işin iç yüzünü öğrenirim!"

"Hayır hayır! Korkarım ki sana bir kötülük yaparlar..."

"Ben ancak Velid'in bana, bir zarar eriştiremeyeceği şekilde giderim!.."

"Öyle de olsa çok dikkatli davran..."

Ve mescidden ayrılıp evlerine gittiler...

Abdullah İbn-i Zübeyr (radıyallahu anh) evine gidip gizlendi ve etrafına bazı yakınlarını toplamayı da ihmal etmedi...

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), ev halkıyla kendisine bağlı dostlarını yanına alıp hükümet konağına gitti ve etrafındakilere, kapıda, şu emri verdi:

"Ben içeriden çıkmadıkça sakın buradan bir adım olsun ayrılmayınız! Bir ses işitirseniz hemen içeriye dalınız!.."

Kendisi erkek adımlarla küt küt yürüyerek hükümet konağına girip Velid'in karşısına geçti, "Esselâmü aleyküm" dedi ve oturdu...

Şimdi Peygamber torunu Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) ile Velid karşı karşıya.

Velid, Şam'dan gelen mektubu okudu. Hz. Muaviye'nin vefat ettiğini bildirdi. Hz. Hüseyin (radıyallahu anh):

"İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn - Muhakkak biz Allah'a aidiz ve yine O'na döneceğiz. Allah Muaviye'ye rahmet eylesin," dedi.

Velid sordu:

"Bey'at hususunda ne diyorsun?"

Cenâb-ı İmam (radıyallahu anh) şöyle konuştu:

"Benim mevkiimde insanlar gizli bey'at edemezler. Etseler bile makbul olmaz. Sen halk huzurunda bizi açıkça bey'ata davet et! Biz de o zaman vazifemizi yapalım!"

Velid, Peygamber torununa karşı sevgi ve muhabbetinden dolayı, "Yâ Hüseyin!" dedi; "İstediğin gibi olsun!.."

Mecliste bulunan biri hemen atıldı:

"Yâ Velid! Ne yapıyorsun sen? Eğer Hüseyin biat etmeden gidecek olursa nice kanlar dökülmedikçe yola gelmez. En iyisi hapset. Hazır ele geçmişken onu bey'ate zorla!"

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) bir arslan gibi yerinden sıçradı ve ortalığı çınlattı:

"Ey mor suratlı adamın oğlu yalan söyledin... Vallahi sen, alçaklaştın!"

Kâinatın Efendisinin en sevgili çiçeği böylece kükredikten sonra Velid'in yanından ayrıldı, adamlarını peşine takdığı gibi evinin yolunu tuttu...

Bazıları, "Yâ Velid! Hüseyin çıkıp gitti. Vallahi sen, böyle bir fırsatı hiçbir zaman eline geçiremezin!" dediler.

Velid, sulh sever bir insandı. Aynı zamanda Peygamber torununa karşı derin bir sevgisi vardı.

Velid, bu defa Abdullah İbn-i Zübeyr'e adam gönderip onu yine istedi.

İbn-i Zübeyr (radıyallahu anh) bir günlük mühlet isteyip ertesi gün geleceğini söyledi ve gece vakti, kardeşi Cafer'le beraber yükte hafif olarak nesi varsa alıp Mekke istikametinde yola çıktı. Velid, arkalarından asker gönderdiyse de onlara yetişemediler...

Velid ve adamları onlarla meşgul iken Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), yol hazırlıklarını yerine getirip ertesi günün

akşamı, kendi ev halkını, kardeşlerini ve kardeşlerinin çocuklarını yanına aldı ve dudaklarında mukaddes bir âyet, yola revan oldu... Biraderi Muhammed İbn-i Hanife, Peygamber şehri Medine'de kaldı... Ve Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'e şu sözleri söyledi:

"Aziz kardeşim! İnsanlar içinde en sevdiğim sensin ve indimde herkesten azizsin! Herkesten ziyade sana samimi ve hayır isteyenim. Yezid'e bey'atten ırak ol ve mümkün olduğu kadar şehirlerde eğlenme. İnsanlara memurlar gönder, kendine davet eyle. Bey'at ederlerse Allah'a teşekkür edersin. Başkasına bey'at etmek üzere ittifak ederlerse senin din ve akıl ve mürüvvetine noksan gelmez... Ben ondan korkarım ki, bir beldeye vardığında insanlar ihtilafa düşer. Bir kısmı seninle olur, bir kısmı aleyhinde bulunur... Senin gibi, şahsen, baba ve anne yönünden bu ümmetin en hayırlısı olan bir büyük adamın kanı boşa gider ve ehli zelil olur!"

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) sordu:

"Yâ nereye gideyim, aziz kardeş?"

"Mekke'ye git. Orada mutmain olursan ne âlâ ve illâ belde belde dolaşırsın ve işin sonunu beklersin!"

"Nasihatini kabul ettim!"

"Allah razı olsun ve yolunu açık etsin!"

"Âmin!.."

İki kardeş gözyaşları içinde vedalaştılar... Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) Mekke'ye doğru yola revan oldu.

Nebiyyi Muhterem (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimizin mukaddes torununu Medine'yi bırakışı halka pek giran geldi... Mü'min gönüller onun hasretiyle alev alev yandı...

Gözlerden iplik iplik yaşlar döküldü... Yine bir hicran gecesi başlamıştı. Bu gecenin bir gündüzü yok muydu?..

Yolda kendilerine rastlayan Abdullah bin Mutî, hayretler ve dehşetler içinde sordu.

"Yâ Hüseyin! Sana kurban olayım; nereye gidiyorsun?"

"Şimdiki hâlde niyetim Mekke'ye gitmek... Orada Allah'tan istihare ederim!.."

Abdullah ızdırap içinde sesini yükseltti:

"Sakın!" dedi; "Kûfe'ye gideyim deme! O diyar şeametlidir, halkı da vefasızdır... Babana gadrettiler. Kardeşine de etmedikleri zulüm bırakmadılar... Sen Mekke'den ayrılma! Arapların Efendisi sensin! Hicazlılar, Arab'ın efendisinden yüz çevirmezler... Sen Hicaz'dan başka bir yeri seçme!.."

İmanın billûrlaşmış nûrdan âbidesi Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) maiyetindekilerle beraber yol alıp Mekke'ye vardı. Ve yine dudaklarında bir âyet, Allah'ın beytine girdi...

Daha önce Abdullah İbn-i Zübeyr (radıyallahu anh) Mekke'ye varıp, "Beyt-i şerife iltica ettim!" diyerek arkadaşlarıyla beraber bir köşede ibadet ile meşgul olmaya başladı...

Beyt-i şerife girenlerin her türlü taarruzdan korundukları malum.

Arkasından Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) de gelip Beyt-i şerifte buluştular. Ve Mekke'nin ileri gelenleriyle görüşmeye başladılar...

Bu sırada Kûfe ahalisi, Yezid'in halifelik makamına geçtiğini, Hz. Hüseyin (radıyallahu anh) ile İbn-i Zübeyr ve İbn-i Ömer (radıyallahu anh)'in bey'atten kaçındıklarını, Hazret-i Hüseyin'in Medine'de tutunamayıp Mekke'ye geçtiğini haber aldılar ve hemen kendisine bir mektup yazdılar:

"Yâ Hüseyin! Hemen Kûfe'ye gel! Sana bey'at edelim...

Biz, kendimizi senin bey'atine bağladık. Senin yanında ölmeyi göze aldık!

Senin yüzünden cumada, cemaatte bulunamamaktayız! Hemen yanımıza gel![42]

Haydi, gel artık! Bütün halk, seni gözlüyor. Onların, senden başka imamları yok!

Acele, acele gel, vesselâm![43]

Her taraf yeşerdi. Meyveler yetişti. Kuyuların suyu çoğaldı. İstediğin zaman gel!

Senin için askerler ve yardımcılar hazırlanmıştır."[44]

Hâsılı Hazret-i Hüseyin'e gelen mektuplar bir heybe dolusu idi...

İki gün sonra bu mektubu, bazı Kûfe ileri gelenlerinin imzaları altında umumî efkârı çerçeveleyen bir tezkere takip etti...

İrfan denizine gark olmuş yüce din eri Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) Kûfelilere bir nâme yazdı:

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla...

Hüseyin b. Ali'den, Kûfe'den bu mektubun kendisine erişecek bana dost, taraftar ve bağlı olanlara!

Esselâmü aleyküm! Bundan sonra derim ki: Gönderdiğiniz mektuplarınız bana geldi. Sözlerinizden, yanınıza geldiğim zaman sevineceğinizi, bana saygı göstereceğinizi anladım.

Amcamın oğlu; kardeşim ve ailem halkından güvendiğim Müslim b. Akîl'i size gönderiyorum. Hâlinizi görsün, fikirlerinizi dinlesin, ileri gelenlerinizle görüşsün! Eğer vaziyet gerçekten bildirdiğiniz gibiyse bana yazar, ben de kalkar oraya gelirim!"

42 Taberî, Tarih, c. 6, s. 194.
43 Yâkubî, Tarih, c. 2, s. 241.
44 Taberî, Tarih, c. 6, s. 198.

Müslim, Hazret-i Hüseyin'in huzurunda. Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), sesine tatlılık ve yumuşaklık vererek Müslim'e hitap etti:

"Ey amcamın oğlu! Seni, Kûfe'ye göndereceğim! Kûfelilerin görüşlerinin hangi noktada toplandığına bak. Eğer onlar, bana gönderdikleri mektuplarında oldukları üzere iseler, bana acele bildir, hemen yanına geleyim. Eğer sözleriyle fiilleri birbirini tutmuyorsa, sen geri dönmekte acele et!"

Müslim, evvelâ Peygamber beldesi Medine'ye gidip Allah Resûlünün nûr ravzasını ziyaret ettikten ve yakınlarıyla vedalaştıktan sonra, soylu atının başını Kûfe istikametine çevirdi...

Dağlar, çöller, vadiler aşıp Kûfe'ye vardı. Kûfe'de, Muhtar b. Ubeyde'nin evine kondu. Başına birçok insanlar toplandı... Etrafını yüzlerce kişi sardı. Tez zamanda İmam-ı Hüseyin (radıyallahu anh) adına 30 bine yakın kişiden bey'at aldı.

İşler hiç de fena gitmiyordu...

Haber, Kûfe'de ufuk ufuk yayıldı... Yeni bir heyecan ve taze bir çağlayış başladı...

O sırada Kûfe valisi bulunan Numan b. Beşir, halim, selim, dindar ve kan dökmekten çekinen bir kimseydi... Toplantıların dağıtılması, alevin bacayı sarmadan söndürülmesi için epeyce uğraştı ise de muvaffak olamadı... İslâm'ın akıbeti bakımından birçok öğütler verdi, bunu dahi dinletemedi... Zira Kûfe denizi bir defa dalgalanmıştı, kolay kolay sakinleşeceğe benzemiyordu... Bakalım bu deniz, kaç günahsız insanı yutacaktı?..

Yezid'in casusları hemen harekete geçti ve Yezid'e kuşun kanadıyla haber uçurdu:

"Numan b. Beşir'i azlet, onun yerine acele başka bir Vali gönder. Zira onun gevşekliği yüzünden halk Hüseyin b. Ali'nin etrafında yumak yumak oluyor..."

Yezid, İmam-ı Hüseyin'in Kûfe'ye doğru yola çıktığını da haber almıştı... Kûfe Valisi Numan'ı azletti. Onun yerine Basra Valisi Ubeydullah İbn-i Ziyâd'ı getirdi. Ve yeni Vali'ye şu emri verdi.

"İki kanadın varsa, kanatlan, Kûfe'ye uç!

Onun hakkında yapılacak iş: Ele geçirilip azadlanmak yahut bir köle olarak geldiği yere geri çevrilmektir.[45]

Haber aldığıma göre Kûfe'liler, yanlarına gelmesi için Hüseyin'e yazmışlar, Hüseyin de Mekke'den ayrılıp onlara doğru hareket etmiştir.

Beldeler arasında senin belden, günler arasında senin günün onunla belâlanmıştır! Sen, ya onu öldürürsün; yahut, bize bağlanmış olan aile nesebin kesilerek kendi nesebine, köle babana döndürülürsün! Sen, yok edilmeden de sakın..."[46]

Yezid, yazısında, Müslim b. Akîl'i ele geçirinceye kadar define arar gibi arayıp bulduarak öldürülmesini yahut sürgün etmesini de İbn-i Ziyâd'a emretmişti...

45 Zehebî, Â'lâm, c. 3, s. 201.
46 Yâkubî, Tarih, c. 2, s. 242.

HZ. HÜSEYİN'İN BASRALILARA GÖNDERDİĞİ MEKTUP

Gönlü elmas renkli incilerle dolu Peygamber torunu, Selman adındaki azadlı kölesiyle Basralı taraftarlarına şu nâmeyi gönderdi:

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

Allah'ın selâmı üzerinize olsun! Bundan sonra derim ki: Ben, sizleri, hak ve gerçek yolun nişan ve alâmetlerini diriltmeye, bid'at ve dalâletleri yok etmeye davet ediyorum!.. Davetime icabet ederseniz, doğru yolu bulursunuz."

Mektup Basra'ya ulaştı. Herkes öpüp başına koydu. Ancak Münzir b. Cârud isimli bir hâin İbn-i Ziyâd'a giderek Hz. Hüseyin'in mektubunu ve içinde yazılı olanı haber verdi...

İbn-i Ziyâd, hemen işe el attı ve Cenâb-ı Hüseyin'in adamını buldurup boynunu vurdurdu... Ve böylece cinayetler serisi başlamış oluyordu...

İbn-i Ziyâd, Basra halkını şehrin en büyük camisinde toplattı. Minbere çıkıp haykırdı:

"Ey Basralılar! Mü'minler Emîri -Yezid- beni, Basra ile birlikte Kûfe'ye de vali tayin etti... Ben oraya gidiyorum. Kardeşim Osman'ı yerime bırakıyorum...

Herhangi birinizin ona muhalefet ettiğinizi veye yalan haber verdiğinizi işitirsem, kendisinden başka ilâh olmayan Allah'a hamdolsun ki, onu da, onun velisini de öldürür, sizi

yola getirinceye kadar, yakın uzak, sıhhatli, sıhhatsiz demeyip yakalar, hesaba çekerim!"

Ve minberden inip camiyi terk etti...

Bu tehdit karşısında Basralılar apışıp kaldı... Hayret, dehşet, ibret...

Tek kişi ayağa fırlayıp da "Biz zalimlerden korkmayız!" diyemedi...

Artık kader ağını örüyor ve Peygamber evlâdı Cenâb-ı Hüseyin'in çevresinde büyük fırtınalar kopmak üzere bulunuyordu...

İbn-i Ziyâd derhal Kûfe'ye hareket etti. Kûfe'ye gireceği sırada başını bir başörtüyle iyice sardı...

Kûfe halkı, Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh)'in geleceğini işitmişti. Dört gözle onu bekliyorlardı.

İbn-i Ziyâd'ın adamlarıyla birlikte yanlarından geçmekte olduğunu gördüler. O zalimi, Hazret-i Hüseyin sanarak ayağa kalktılar...

Sevinç çığlıkları atıyorlardı:

"Buyur, hoş geldin ey Resûlullah'ın oğlu! Allah'a şükür ki seni bize gönderdi."

Anlamadan dinlemeden Hazret-i Hüseyin sandıkları İbn-i Ziyâd'ın ellerini ayaklarını öpüyorlardı...

İbn-i Ziyâd, doğruca vali konağına vardı. Eski Vali Numan b. Beşir köşkün damına çıkmış şöyle sesleniyordu:

"Ey Allah'ın Resûlü'nün oğlu! Sen, benim yanıma ne diye geldin? Beldeler arasında benim beldemi seçmekteki maksadın nedir?"

İbn-i Ziyâd avaz avaz bağırdı:

"Uykun uzasın ey kör adam!"

Ve başını açtı. Numan b. Beşir, onu tanıdı ve kapıyı açtı.

Kûfe halkı da paniğe kapıldı. Deminden beri ellerini ayaklarını öptükleri bu adam demek ki felâketin ta kendisiydi.

"Mercane'nin oğlu, Mercane'nin oğlu!" diyerek çığlık kopardılar ve onu taşa tuttular...

İBNİ ZİYAD'IN TEHDİDİ

İbn-i Ziyâd işlere hemen el attı. Halkı Kûfe'nin Ulu Camiine topladı ve minbere çıkıp şu tehdidi savurdu:

"Ey Kûfeliler! Mü'minler Emîri, beni, sizin şehrinize vali tayin etti. Harp ganimetleri kendi aranızda bölüşülecektir.

Mü'minler Emîri, mazlumlarınıza insaf ve adaletle muamele etmemi, beni dinleyen ve bana itaat edenlerinize ihsanda bulunmamı, asi olanlara, şüphe ve tereddüt içinde bulunanlara karşı ise şiddetli ve sert davranmamı bana emretti. Ben, onun emrini sonuna kadar yerine getireceğim.

Ben, sizin itaatlerinize karşı şefkatli bir baba, aykırı hareket edenlerinize karşı da ıslatılmış zehir gibiyim!.. Kendisini esirgeyen, koruyandan başka hiçbiriniz sağ kalmaz!.."

Bu tehdit tesirini göstermekte gecikmedi. Vefasız insanlar bir bir dağıldı...

Kâinatın Efendisinin koklayıp bağrına bastığı biricik çiçeği Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'e "Gel, sana canımız feda!" diyenler şimdi susuyorlardı...

MÜSLİM'İN BAŞINA GELENLER

Müslim b. Akîl, İbn-i Ziyâd'ın Kûfe'ye geldiğini öğrendi. Yatsıdan sonra misafir kaldığı evden gizlice çıkıp Kûfe eşrafından Hâni b. Urve'nin evine gitti. Orada Kûfelilerin Hazret-i Hüseyin'e bey'atlerini almaya devam etti...

Hâni b. Urve, Basralı Şerik b. Aver'i de evinde, Müslim b. Akîl'in kaldığı odada misafir etti...

Şerik, Basra'daki Ehl-i Beyt taraftarlarının büyüklerindendi. Hâni'nin evinde bulunduğu sırada hastalandı. İbn-i Ziyâd, onu ziyarete geleceğini bildirdi...

Şerikin beyninde bir şimşek çaktı ve Müslim b. Akîl'e, "Ey Müslim," dedi; "Senin gayen de, sana taraftar olanların gayeleri de ancak bu İbn-i Ziyâd belâsının yok edilmesidir. Allah sana, onu yok etmen için imkân ve fırsat verdi. O beni ziyarete gelecektir. Kalk, mahzene gir. Yanımda oturup dinlendiği sırada hemen çık başını gövdesinden ayır... Bundan sonra, Vali Konağı'na git, orada otur. Halktan hiç kimse, onun hakkında seninle çekişmez, hiç kimse sana düşmanlık etmez..."

Ev sahibi itiraz etti:

"Ben, İbn-i Ziyâd'ın evimde öldürülmesini hoş bulma!"

Şerik atıldı:

"Niçin hoş bulmuyorsun? Vallahi, onu öldürmek Allah'a yakınlıktır!"

Ve Müslim'e de:

"Sen bu hususta kusur etme!" dedi.

Tam o an evin kapısı çalındı. *Tak, tak, tak!..*

"Kim o?"

"Vali İbn-i Ziyâd!"

Müslim hemen mahzene girdi ve vali içeri alındı...

İbn-i Ziyâd, selâm verdikten sonra Şerik'in hâl ve hatırını sordu. Şerik, Müslim'in mahzenden çıkıp Valinin işini bitirmesi için, sorunun cevabını uzattı durdu. Müslim'e duyurmak içinde yüksek sesle bir beyit okuyup:

"A Müslim! Daha ne duruyorsun?" demek istedi ve beyti tekrarladı... Fakat Müslim bir türlü çıkmıyordu. Nihayet vali kalkıp gitti...

Müslim mahzenden çıktı. Şerik öfkeyle haykırdı:

"Ey Müslim! Onu öldürmekten seni ancak korkaklık alıkoymuştur!.."

Müslim'in dudaklarında tatlı bir tebessüm, şu cevabı verdi:

"Onu öldürmekten beni iki şey alıkoydu. Onlardan birisi: Onu, Hâni'nin evinde öldürmeyi hoş bulmayışım. Öbürü de: Kâinatın Efendisinin şu mübarek sözüdür: 'İman, ansızın adam öldürmek için fırsat kollamaz!'"

Şerik, gerçekten Allah Resûlü'nün Ehl-i Beyti'ne muhabbet besleyenlerden biriydi. Bu hâle pek üzüldü ve şöyle dedi:

"Vallahi, sen onu öldürmüş olsaydın işin düzelir, kuvvet ve kudret sende derlenip toplanmış olurdu..."

" Öyle olurdu ama, biz ki, Peygamber soyundanız; hile ile adam öldürmek bize giran gelir..."

Şerik, birkaç gün sonra bu fâni âleme veda etti; ebediyet yurdunun kapısından içeri geçti. Müslim'in bulunduğu yer bir müddet İbn-i Ziyâd'a gizli kaldı. Fakat İbn-i Ziyâd durmuyordu.

Müslim'i bulmak için Mi'kal adındaki kölesini vazifelendirdi. Mi'kal, Müslim'in yerini öğrendi. Gidip onunla görüştü. Her şeyi öğrendikten sonra İbn-i Ziyâd'ın huzuruna gelip haber verdi.

İbn-i Ziyâd, bir bahane ile Müslim'i misafir eden Hâni'yi yanına getirtti. Sorguya çekti. Dövdü... Sonra da zavallı adamın boynunu vurdu...

İbn-i Ziyâd'ın elinde zulüm tırpanı, önüne geleni biçiyordu. Bu adam, zulüm mengenesini sıktıkça sıkıyordu...

Müslim b. Akîl, bunu haber alınca İmam-ı Hüseyin'e bey'at eden Kûfe halkına seslendi:

"Ey Kûfeliler! Siz çağırdınız, biz de geldik. Şimdi niçin gevşek davranıyorsunuz?"

Kûfeliler Müslim'in etrafında halka halka oldular, İbn-i Ziyâd'ın konağını akşama kadar kuşattılar...Akşam olunca, Müslim'in çevresinde ancak 30 kişi kaldı. Vefasız insanlar bir bir dağıldı... Bu hâli gören Müslim'in ızdırabı sonsuz... Yanındakilerle birlikte vali konağından geri döndü... Bir de ne görsün... Sokak ortasında tek başına kalmış mı? Artık kaderiyle baş başa idi ve sığınacak bir yer de bilmiyordu... Çaresizlik içinde bir müddet çırpınıp durdu... Şimdi ne yapsındı. İbn-i Ziyâd, pençesini attığını parçalıyordu... Güç belâ bir kadının evinin kapısını çaldı: *Tak, tak, tak!..*

"Ne istiyorsunuz?"

"Bir yudum su!.."

"Siz kimsiniz?"

"Hazret-i Hüseyin'in amcasının oğlu Müslim b. Akîl!"

"Peki burada ne arıyorsunuz?"

"Kûfe halkı Hazret-i Hüseyin'e mektup gönderdi. O da onlarla görüşmek üzere beni vazifelendirdi..."

"Sizi çağıranlarla görüşmedin mi?"

"Görüştüm, görüştüm ama, vefasız insanlar şimdi beni yüzüstü bırakıp gittiler... İbn-i Ziyâd da her yerde beni arıyor..."

"Vah vah! Pek acıklı bir durum!.." Ve kadın Müslim'i evine aldı... Oğluna da sıkı sıkı tenbihte bulundu: "Yavrucuğum! Sakın bu adamı valiye haber verme!.."

Çocuğun gözlerinde hainâne bir pırıltı. Hemen soluğu vali konağında aldı. Ve konak kapısından içeri bir yılan gibi süzüldü. İbn-i Ziyâd sordu:

"Ne istiyorsun?"

"Sana büyük bir müjdem var!"

"Öyleyse biz de seni mükâfatlandırırız."

"Müslim b. Âkil bizim evde gizleniyor!"

İbn-i Ziyâd sevinçle yerinden sıçradı ve adamlarına "Hazır ol!" emrini verdi...

Bir sürü asker Müslim'in bulunduğu evi kuşattı. Müslim artık kapana kısılmış kalmıştı... Fakat teslim de olmuyordu. Mertçe kılıcını çekmiş zalimlerin karşısına dikilmişti... Tek adam, bunca askere ne kadar dayanabilirdi ki?.. Nihayet Müslim'i esir ettiler ve İbn-i Ziyâd'ın köşküne götürdüler...

İbn-i Ziyâd, köşkün damına çıkmış avaz avaz bağırıyordu. Kendi adamlarından Bükeyr isimli birine şu emri verdi:

"Onun boynunu hemen vur!"

Fakat Müslim bir arslan gibi sıçradı ve kılıcını o caniye havale etti. Adam acı bir çığlık attı...

Vali büsbütün öfkelendi, karanlık ağzını açıp haykırdı:

"Müslim'in boynunu sen vur, öcünü al!.."

Bükeyr, Müslim'e saldırdı ve o mübarek insanı kanlar içinde yere serdi. Sonra soluğu Valinin huzurunda aldı. Valinin gözlerinde vahşi bir parıltı vardı:

"Müslim'i öldürdün mü?"

"Evet..."

"Siz onu öldürmek için hamle yaptığınızda ne söylüyordu?"

"Tekbir getiriyor, Allah'ı tesbih ve tevhid ediyor, istiğfar okuyordu. Boynunu vurmak için yaklaştığımız zaman dilinden şu kelimeler dökülüyordu: 'Allah'ım! Bizimle, bizi aldatan, bize yalan söyleyen, sonra da bizi bırakıp ölmemize sebep olan kavim arasında sen hükmünü ver!' Kendisine kılıçla bir darbe indirdim. Fakat bir şey yapamadım. Müslim bana, 'Ey kul! Dökülen kanına karşılık, beni kılıçla tırmalaman yetmiyor mu?' dedi."

İbn-i Ziyâd:

"Demek, ölürken de övünüyor," dedi.

"Evet..."

"Peki sonra ne oldu?"

"İkinci darbede onu öldürdüm..."

Müslim b. Akîl, 60. Hicret senesinin sekiz Zilhiccesinde şehit edildi. Kûfe halkının vefasızlığı yine bir insanın başının kopmasına sebep olmuştu...

Dünyanın birkaç fâni pırıltısına aldanıp Peygamber evlâtlarının boynunu vuran canilerin gözlerine kabir akşamları azap parmaklarını elbette sokacaktır...

MÜSLİM'İN KESİK BAŞI

Kûfe Valisi, Müslim b. Akîl ile Hâni b. Urve'nin başını Yezid'e gönderdi. Yezid, İbn-i Ziyâd'ı candan alkışladı ve şöyle dedi:

"Senin bu derece becerikli olduğunu sanmamıştım. Sen, vazifeni, becerikli ve cesaretlilere yaraşır bir şekilde yaptın. Gönderdiğin iki elçine bazı işlerden sordum. Onlar, öğütte, üstün görüşte, dediğin gibidirler. Bana erişen habere göre; Hüseyin b. Âli, Mekke'den ayrılmış, senin tarafına doğru gelmekte imiş. Ona hemen casuslar uçur. Yollar üzerine gözcüler dik. Bütün dikkat ve hassasiyetinle bunun üzerinde dur. Seninle çarpışmadıkça, sakın kimse ile çarpışma... Her gün, olan bitenlerin haberini bana yaz!"

Müslim b. Akîl şehadetinden önce Cenâb-ı Hüseyin'e şu mektubu göndermişti:

"Şüphe yok ki konak yeri tutmak için gönderilen kişi, kendi adamlarına yalan söylemez.

Kûfelilerden 18 bin kişi bana bey'at etmiş bulunmaktadır. Acele gel! Çünkü, bütün halk, seninle birliktedir. Onların, Ebu Süfyan hanedanına hiç meyilleri yoktur..."

Bu mektubu alan, fakat bu mektuptan sonra nelerin olup bittiğinden haberi olmayan İmam-ı Hüseyin (radıyallahu anh), Kûfe'ye gitmek için sefer hazırlığına başladı...

Tam yola çıkacağı sırada Hazret-i Ömer'in oğlu Abdullah (radıyallahu anh) yanına geldi:

"Ey kardeşçiğim Hüseyin, dedi; nereye gidiyorsun?"

"Irak'a!"

"Sakın onların yanına gitme!"

"Bu yüzlerce mektup onların bana bey'atlarıdır!"

"Şüphe yoktur ki Allah, Peygamberini dünya ile âhiret arasında serbest bıraktı. O da âhireti tercih etti. Siz de ondan bir parçasınızdır. Hiçbir zaman dünyaya nail olamazsınız...

Allah sizi, ancak sizin için en hayırlı olana çevirir. Geri dön, geri dön de, bizi firakınla yakma!.."

"Teşekkür ederim, yâ Abdullah; ilginiz dostça ve kardeşçe. Fakat bir defa niyet ettim."

Abdullah (radıyallahu anh) hüngür hüngür ağladı. Gözlerinden yaşlar boşanarak Hz. Hüseyin'in boynuna sarıldı. İki dostun ayrılışı cidden hazin oldu...

Bu defa Hazret-i Hüseyin'in karşısına Abdullah İbn-i Abbas (radıyallahu anh) dikildi:

"Ey amcamın oğlu! Ben senin için Kûfe'den korkarım! Kûfe'ye gitme! Oranın halkı gaddar ve dönek insanlardır. Sen Arap'ın efendisi bulunuyorsun! Hicaz halkı senin peşindedir. Mekke'de kal ve bey'at imkânını burada hazırla! Eğer Iraklılar vaadlerinde sadıksa, ne diye seni çağırıyorlar; yığınlar hâlinde buraya gelsinler!.. Eğer mutlaka hicazdan ayrılman gerekse, Kûfe gibi netâmetli bir yere gideceğine, Yemen'e git! Yemen'in kaleleri kuvvetli, arazisi dağlık ve her türlü korunmaya müsait, halkı da senin baba dostların... Gitme, yâ Hüseyin, Kûfe'ye gitme, bizi arkandan ağlatma!.."

İslâm bağında yetişen irfan incisi Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) şu cevabı verdi:

"Öğütleriniz babaca, ilginiz de kardeşçe.. Ama benim buradan çıkmam ve Kûfe yolunu tutmam, artık bir oldu bitti

hükmündedir. Bana selâmet dilemekten başka size vazife kalmamıştır!.."

Tekrar yalvardılar:

"Yâ Hüseyin! Hiç olmazsa ev halkını ve yakınlarını beraber götürme! Korkarım Osman gibi evlâdü iyâlinin gözleri önünde maktul olursun!"

Abdullah b. Cafer de mektup yazıp bu yoldan dönmesini istemişti. Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) ona da şu mukabelede bulundu:

"Ben, bir rüya gördüm. Allah'ın Resûlü'nü gördüm. Bana, bu işi, O emretti. Ben oraya gideceğim![47] Ben bana emrolunanı işleyeceğim!.."

Bu defa da Hazret-i Hüseyin'in yolunu sahabi ulularından Ebu Said'il-Hudrî Hazretleri kesti:

"Ey Ebu Abdullah," dedi; "Ben, senin için hayırlı bir öğütçüyüm ve sana çok şefkatliyim... İşittiğime göre: Sana taraftar olan kavim sana mektup yazmış. Sakın, sen onların yanına gitme... Kûfe'de babandan işitmiştim, diyordu ki, 'Vallahi, ben onlara küstüm. Onlar da bana küstüler. Ben onlara kızdım. Onlar da bana kızdılar. Ben onlardan bir hayır ve vefa görmedim. Onların ne sebatları, ne azimleri, ne de kılıca dayanmaları, göğüs germeleri var...[48]"

İrfan denizine gark olmuş yüce din eri İmam-ı Hüseyin (radıyallahu anh), bu tavsiyeleri de dinlemedi... Kader o türlü hükmünü yerine getirdi ki, Peygamber torununa hiçbir mantık, hiçbir söz, hiçbir akıl tesir etmedi...

Kaynağından taşıp ölüm denizine giden bir su misali Hazret-i Hüseyin de tehlikenin tam merkezine doğru gidiyordu...

47 Zehebî, Â'lâm, c. 3, s. 199.
48 Zehebî, Â'lâm, c. 3, s. 196-197.

Sonsuzluk Nebisinin mukaddes kucağında taşıdığı bu cennet çiçeği ebediyet iklimine adım adım yaklaşıyordu...

Çoluk çocuğunu, bütün yakınlarını topladı ve Irak istikametinde Mekke'den yola çıktı... Onun Mekke'den ayrılışı mü'min gönülleri alev alev yaktı. Gözlerden şebnem damlası gibi yaşlar aktı...

Gökyüzünde fıkırdayan güneş, yeryüzünde kaynayan kumlar ve uçsuz bucaksız kum denizi... Ve bu denizde ölüme giden bir kervan...

Yolculuğu sırasında meşhur şair Ferezdak'a rastladı ve sordu:

"Halk ne düşünüyor, hâlleri nasıl?"

Ünlü şair ve büyük hikmet adamı şu cevabı verdi:

"Yâ Hüseyin! Sana kurban olayım... Halkın kalbi seninle ama kılıçları düşmanlarınla... Kaza ve kader gökten iner ve Allah (celle celâlühü) dilediğini işler!"

"Dediğin doğrudur. Emir, yüce Allah'ındır. Dilediğini yapar. Kaza eğer istenilen şeye muvafık düşerse Allah'a hamd eylerim. Umulanın aksi zuhur ederse niyeti hak ve kalbi takva üzere olan kimse onu yadırgamaz..."

Şecaat, ulviyyet ve hikmet madeni veliler ser tacı Cenâb-ı Hüseyin yoluna devamda... Akabe vadisine vardığında bir Arap karşı geldi:

"Yâ İmam," dedi, "Allah için geri dön! Zira mızrakların ucuna ve kılıçların iki tarafı keskin ve sivri ucuna karşı gidiyorsun!"

Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh), tevekkül ve teslimiyetle mukabele etti:

"A kardeş! Dediğin bana gizli değildir... Lâkin Allah'ın emrine kimse galebe edemez!.."

Adamcağız boynunu büktü, gözlerinden sadece damla damla yaşlar akıtabildi...

Yolda bazı kimseler de Cenâb-ı Hüseyin'e katıldı. Yine yollarına devam ettiler... Rümme Vadisine erişince Kûfelilere şu nâmeyi gönderdi:

"Müslim b. Akîl'in, hakkımda söz birliği ettiğinize ve gelmemi arzuladığınıza dair mektubu bana erişti. Siz, gasbedilen hakkınızı talepte bize yardım hususunda toplanmışsınız.

Allah Azze ve Celle bize ve size iyi ameller işletsin. Bu yoldaki amelinizin karşılığını en üstün derecede ihsan buyursun...

Mektubum, size Rümme vadisinde gönderilmiştir. Ben de yanınıza acele geliyorum..."

Ve Kays b. Müshir'e emretti:

"Atına atla, yıldırım hızıyla git ve bu mektubumu Kûfelilere ulaştır!.."

Kays b. Müshir, kartopu alınlı atına atladı ve Kûfe istikametinde uçup gitti... Fakat her taraf düşman gözcüleriyle ve öncüleriyle doluydu. Kays b. Müshir'i kıskıvrak yakaladılar ve zalim Vali'ye gönderdiler.

İbn-i Ziyâd, onu vali konağının en yüksek burcuna çıkarttı ve oradan meydanlığa yüzüstü atılmasını emretti...

Kays, yüksek burçlardan atıldı. Ve yere düşer düşmez öldü...

ACI HABER

Peygamber çiçeği Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), yine hep yoluna devamda... Salebiye mevkii denilen yere vardıklarında Esadoğullarından bir adamla karşılaştılar ve sordular:

"Kûfe'de ne var, ne yok?"

"Ben Kûfe'den çıkmadan biraz önce, Müslim b. Akîl ile Hâni b. Urve öldürüldü. Çocukların, onları cesetlerini ayaklarından tutup sürüdüklerini de gördüm!"

"İnna lillâhî ve innâ ileyhi râciûn!.. Biz (dünyada) Allah'ın teslim olmuş kullarıyız ve biz âhirette de ona dönücüleriz!"

"Ey Allah Resûlü'nün oğlu! Allah aşkına kendine ve seninle birlikte bulunduklarını gördüğümüz şu ev halkına acı! Geldiğin yere dön... Kûfe'ye gitmeyi bırak! Vallahi, orada sana yardımcı yok!.."

Bütün kafile feryada başladı... Gözyaşları iplik iplik akıyordu. Hicran oku gelip sinelere batmıştı... Bu gecenin bir gündüzü olmayacak mıydı?

Bazı dostları tekrar rica ettiler: "Ya İmam! Ne olursun, dön geriye, dön!.."

Müslim'in kardeşleri çığlık çığlık atıldılar:

Kardeşimiz Müslim'den sonra, bize yaşamak gerekmez! Ya kardeşimizin intikamını alırız yahut biz de onun gibi şehitlik şerbetini içeriz! Başka türlüsü olamaz!..

Peygamber torunu bu dileği doğru buldu ve yola devam emrini verdi...

İlâhi kader nasıl tecelli ediyordu... Kimse bilmez ki? Bu gidiş nereyeydi ve nasıl oluyordu... Aklın eli kırılmış gibiydi...

Bütün insanlığı nesil nesil nûrlandırmaya memur Peygamber torunu Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in bahtı bir türlü gülmüyordu... Kara haberler birbirini kovalıyordu... Yine bir haber daha almıştı... Güzel gönlü alev alev yandı... Müslim'in arkasından gönderdiği süt kardeşi Abdullah'ın da Kûfe valisi tarafından şehit edildiği haberi geldi... Kafilede teessür ve ıstırap büsbütün arttı... Sırtlan yürekli insanlar Peygamber evlâtlarını öldürmekten hayâ etmiyorlardı...

Gönüller aydınlatan din büyüğü yine yoluna devam ediyor... Şeraf Nehri geçilmişti ki, karşıdan bir alay süvari kendilerine doğru gelmekte... Bunu görünce sağ tarafta bir dağa saptılar... Atlılar da onları takip etti ve karşılarına gelip kondu...

Süvari birliğinin başında Hür bin Yezid isimli bir adam... Namaz vakit gelince İmam-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in müezzini ezan okudu... Bir ilâhi nağme dalga dalga göklere doğru yükseldi... *Allahü Ekber* sesiyle her taraf inledi... Göklerden deste deste nûrlar yağdı... Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) cemaatin önüne geçip **"Allahü Ekber!"** diyerek tekbir aldı... Bütün kafile arkasında cemaat oldu... Süvari birliğinin kumandanı Hür bin Yezid de askerleriyle birlikte Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'e uydu ve namazı onunla birlikte edâ etti... Namaz bitince din ve şeriat ulusu Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) gün kadar aydınlık yüzünü cemaate döndürüp bir hutbe okudu ve dedi ki:

"Ben, buraya sizin davetiniz üzerine geldim. Eğer siz ahdinizden döndünüzse ben de geri dönüp geldiğim yere giderim!"

Hür cevap verdi:

"Benim öyle davetnâmelerden haberim yok! Ben sizi Kûfe'ye, Ubeydullah İbn-i Ziyâd'ın huzuruna götürünceye kadar yanınızdan ayrılmamaya memurum!.."

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh):

"Ölüm bundan ehvendir," dedi. Ve yanındaki ashabına, "Atlarınıza bininiz!" emrini verdi...

Fakat Hür bu emre mâni oldu:

"Ne Medine'ye gidebilirsiniz, ne de Kûfe'den başka bir yere!.."

Ne hazin bir tecellidir ki, artık tutuklanmış bulunuyorlardı. Atlarına bindiler ve sol tarafa doğru yol aldı. Hür ve atlıları, peşlerinde...

Biraz ilerleyince, karşılarına Kûfe ve civarından birkaç kişi çıktı, imamın billûrlaşmış nûrdan âbidesi Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) onlara sordu:

"Kûfe'den ne haber?"

Hür, bu adamlarla Cenâb-ı Hüseyin'in görüşmesine mâni olmak istedi. Fakat Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) ortalığı çınlattı:

"Ne yapıyorsun, be adam?"

Hür, bu sert çıkış karşısında biraz yumuşadı ve görüşmelerine müsaade etmek mecburiyetinde kaldı...

Gelenler, Kûfe'lilerin hâlini ve Müslim ile öbürlerinin nasıl gaddarca şehit edildiklerini anlattılar... İçlerinden biri şöyle dedi:

"Ya İmam! Senin dostun az, düşmanın da çok... Gel bizim oymağımızın bulunduğu dağa çekilelim!.. O dağda, düşman üzerimize derya misali asker gönderse yine bir şey yapamaz! On gün geçmeden civar kabileler de imdadımıza gelir... Efendileri olduğum yirmi bin Tâî'nin hemen emriniz altında toplanmasını taahhüt ediyorum!.."

Kâinatın Tacının torunu memnun oldu:

"Allah sana iyi akıbet ihsan etsin... Fakat şimdilik bizim yolumuzu değiştirmemiz pek güçtür!" dedi...

Tarnâh İbn-i Adiyy diretti:

"Aziz Efendimiz! Kûfe'den çıktığımda Kûfe dışında çok asker gördüm. Mümkün ise onlara bir karış yaklaşma!.."

"Çaresiz bu yola devam edeceğim!"

"Fakat sizin mübarek vücudunuza bir ziyan vereceklerinden korkuyorum!"

Hüküm Allah'ındır!..

BİR RÜYA

Bu yolculuk esnasında Hazret-i Hüseyin'i bir uyku bastırdı. Bir müddet uyuduktan sonra gözlerini açtı ve dilinden şu mübarek âyet döküldü:

"İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn. Velhamdü lillâhi Rabbil âlemin!.."

Bunu iki üç defa tekrar ettiler...

Oğlu Ali:

"Aziz babacığım," dedi; "Niçin böyle söyledin?"

"Oğulcuğum! Uyukladığım sırada bir atlı, ansızın önüme çıkıp; 'Şu cemaat gidiyor, ölümler de kendilerine doğru geliyor!' diyordu. Anladım ki cemaat biziz, ölüm haberi de herhâlde bize veriliyor!.."

"Babacığım! Allah sana kötü bir şey göstermez! Biz, hak ve gerçek dava üzerinde değil miyiz?"

"Kulların mercii olan Allah'a yemin ederim ki, evet, biz hak ve gerçek yoldayız!"

"O hâlde biz, ölüp kaybolup gitmemize hiç üzülmeyiz!.."

"Oğulcuğum! Allah seni, babasından dolayı mükâfatlandırılan hayırlı bir oğulun mükâfatıyla mükâfatlandırsın!"[49]

Muharrem ayının ikinci perşembe günüydü... Din ve şeriat ulusu Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) yanındakilerle beraber hareket eyledi. Sol tarafa doğru meyletti. Hür yolunu

49 Taberî, Tarih, c. 6, s. 231.

kesti Kûfe tarafına gitmesini istedi. Nihayet bir konak yerine varmışlardı ki, soylu bir at üzerinde, bir adamın karşıdan gelmekte olduğunu gördüler.

Adam gelip Hür'ün önünde durdu ve koynundan bir nâme çıkararak ona uzattı. Bu, Vali İbn-i Ziyâd'ın mektubuydu. Şöyle diyordu:

"Bundan sonra bilesin ki; mektubum sana erişince, hemen Hüseyin'i tevkif et ve onu susuz, ıssız, ağaçsız, otsuz ve bozkır olan bir yere kondur!"

Hür, bu zalimce yazılmış mektubu Hazret-i Hüseyin'e bildirdi:

"Sen hemen buracığa kon. Başka türlü hareket edip de Valiye karşı beni güç duruma düşürme!.."

Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) itiraz etti:

"Böyle şey olmaz! Sen bizi, az ilerideki bizden bir ok atımı kadar uzaktaki yere kondur!"

"Ya Hüseyin! Ben buna muktedir değilim. Bu mektubu getiren adam Valinin casusudur. Ben onun emrinden dışarı çıkamam..."

Böylece Peygamber torununu ıssız ve susuz bir yere konmaya mecbur etti...

VEFALI BİR DOST

Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh)'in vefakâr ve fedakâr adamlarından Zübeyr b. Kayn yalvardı:

"Anam babam sana feda olsun ey Allah Resûlü'nün oğlu! Vallahi, bize, şunlardan başka gelen olmazsa, biz onlara yeter ve hepsini kılıçtan geçiririz... Gel, sen bize müsaade buyur da şunlara karşı vazifemizi yerine getirelim. Çünkü, bunlarla çarpışmak, bunlardan başka gelecek olanlarla çarpışmaktan daha kolaydır!"

Peygamber çiçeği buna da yanaşmadı ve şöyle dedi:

"Cengi kendim başlatmayı hoş bulmuyorum. Eğer onlar başlatırlarsa ne âlâ..."

Zübeyr, gözyaşları içinde yine yalvarıyor:

"Aziz efendim! Bak işte şurada yakınımızda Fırat kıyısında bir köy daha var!"

"Nedir o köyün ismi?"

"El-Ark"[50]

"Ark'dan Allah'a sığınırız!"

Hür ve adamları Cenâb-ı Hüseyin'in etrafında fır fır dönüyorlardı. Hangi yöne gidecek olsa o yönü kesiyorlardı. Nihayet Kerbelâ'da durdular. Cenâb-ı Hüseyin'i de durdurdular...

Hür, "Yâ Hüseyin," dedi; "İn bu yere! Fırat nehri de yakınında..."

50 Medhuş olmak, yaralamak, boğazlamak.

Hazret-i Hüseyin sordu:

"Bu yerin ismi nedir?"

"Kerbelâ!"

"Demek Kerbelâ burası..."

"Evet!"

"Üzüntülü, tasalı, mihnetli ve belâlı bir yer! Öyle, yâ Hüseyin!.."

"Babam, Sıffîn'e giderken buraya uğramıştı. Ben de yanında idim. Durdu. Burasının neresi olduğunu sordu. İsim kendisine haber verilince; 'Onların hayvanlarından aşağı indirilecekleri yer, işte burasıdır! Kanlarının dökületeceği yer, işte burasıdır!' dedi. Bunun ne demek olduğu, kendisinden sorulunca da; 'Muhammed hanedanının yükleri, ağırlıkları işte burada indirilecek!' dedi."[51]

Allah'ın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali'nin hizmetinde bulunanlardan birinin rivayetine göre, Hazret-i Ali (kerremallahü vehce), Sıffîn'e giderken Ninovâ hizasına gelince, ona şu emri vermişti:

"Ebu Abdullah! Fırat kıyısında biraz dur."

"Niçin duracağız, ey Mü'minler Emîri?"

"Ben bir gün, Allah Resûlü'nün nûr bağışlayan huzuruna vardım. Mukaddes gözlerinden yaşlar dökülüyordu. *Ey Allah'ın Resûlü! Seni, gözlerinden yaşlar akıtacak dereceye bir getiren mi oldu?* dedim. Şöyle buyurdular:

– Evet! Biraz önce Cebrâil yanımdaydı. Hüseyin'in, Fırat kıyısında şehit edileceğini bana haber verdi. Onun toprağından sen de koklar mısın?

– Evet, ey Allah'ın Resûlü! Bunun üzerine Kâinatın Efendisi mübarek elini uzattı. Bir avuç toprak avuçlayıp bana verdi. Gözlerimin yaşını tutmaya kâdir olamadım!"[52]

51 Dînevî, Kitabü'l Ahbar, s. 251-253.

52 Ahmed b. Hanbel, Müsned, c. 1, s. 85.

KERBELÂ

Din erlerinin ulusu Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'ın Kerbelâ'ya inişinin ikinci günüydü. Ömer bin Saad, emrindeki 4000 kişilik kuvvetle Kerbelâ'ya geldi... Deylem Kabilesinin isyanı üzerine İbn-i Ziyâd onu Rey Emîri yapmış ve onu o tarafa gitmeye memur etmişti...

Cenâb-ı Hüseyin'in Kûfe'ye doğru gittiğini duyunca da onu çağırıp, "Yâ Ömer," demişti; "Emrindeki kuvvetle Hüseyin'in üzerine git... Onu zararsız hâle getirdikten sonra eski vazifene dönersin!"

Ömer İbn Saad, Vali'ye şu cevabı verdi: "Beni bu işten affet!"

"Öyle ise Rey için verdiğimiz emirnameyi geri ver!"

"Bana müsaade et de ertesi güne kadar düşüneyim!"

"İstediğin müsaadeyi veriyorum. Düşün sonra kararını bize bildir!"

Ömer Vali'nin yanından ayrılıp arkadaşlarının yanına geldi ve onlara sordu:

"İbn-i Ziyâd bizi Hz. Hüseyin'in üzerine sürmek ister, ne dersiniz?"

Ömer'in yeğeni hemen atıldı:

"Dayı! Allah için olsun Hüseyin'e karşı gitme. Günahkâr olursun. Vallahi yeryüzünün mülk ve saltanatından ayrılmak şöyle dursun, dünyadan çıkıp gitmek Hüseyin'in kanına girip de o hâlde Huzur-i Bârî'ye varmaktan hayırlıdır!"

"Pekâlâ! Ben de bu işe girmem!"

"Çok isabetli bir karar verdin..."

Ömer İbn-i Saad gece olunca derin bir düşünceye daldı ve kendi hâline taaccüp etti:

"Ne yapayım, Rey emirliğinden mi geçeyim, yoksa Hüseyin'in katliyle iki âlemde de rüsvay mı olayım? Hüseyin'in katlinde muhakkak ateş var... Rey mülküne emir olmak da tatlı bir şey!.."

Sabahlara kadar bu düşünceler içinde kıvrandı... Sabah olur olmaz İbn-i Ziyâd'ın huzuruna koştu, "Siz..." dedi, "Beni bu makama tayin ettiniz. Bütün insanlar da duydu. Beni memuriyetime gönderseniz de, benim yerime Hüseyin'in üzerine Kûfe'den başka birini bulup memur etseniz olmaz mı?"

İbn-i Ziyâd kaşlarını çattı:

"Ben seninle müşavere edecek değilim... Sen askerimizin başında başbuğ olarak gidersen ne güzel... Yoksa bizim emirnâmemizi geri ver!"

Ömer artık her şeyi unutmuştu... Dünya saltanatı ona âhiret saadetini bile ayaklar altına aldırtmıştı. Ömer fâni hayatın birkaç pırıltısına aldanmıştı:

"Giderim! Hüseyin'e karşı cenk ederim," dedi.

Vali'nin gözlerinin içi gülüyordu... Nihayet Peygamber torununa karşı kılıç çekecek bir taş kalpli bulmuştu...

Ömer İbn-i Saad 4000 kişilik kuvvetinin başına geçti ve Peygamber torunu Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'e derhal bir elçi gönderdi ve sordu:

"Niçin geldiniz?"

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) cevap verdi:

"Kûfeliler istedi, ben de geldim. İsteklerinden caydılarsa ben de döner, giderim!"

Ömer bu cevabı dört nala, Ubeydullah'a bildirdi... Gelen emir tüyler ürpertici:

"Hüseyin bizim pençemize düştükten sonra kurtulmak mı istiyor? Evvelâ Yezid'e bey'at teklif et! Kabul ederse ne âlâ!.. Etmezse sularını kes ve Hüseyin'i, diri veya ölü ele geçir!.."

Teklif edildi:

"Yezid'e bey'at et yâ Hüseyin!"

"Asla!.."

"Kat'i karar aldık, seni bu hususta zorlayacağız!"

"Hiçbir teklifinizi kabul etmeyeceğim!"

"Ama kendine yazık edersin!"

"Vallahi Yezid'e bey'at etmektense ölmek iyidir!.."

Bunun üzerine Ömer İbn-i Saad, su ile Peygamber torunu Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in arasına girmek üzere beş yüz atlı gönderdi... Atlılar suyu tuttu... Cenâb-ı Hüseyin, cephesi ve cenahından kuşatıldı; çöl ortasında susuz ve yardımsız, kalakaldı...

Suyu tutanlardan Abdullah İbn-i Ebi'l-Husayil Ezdî isimli adam, Hz. Hüseyin (radıyallahu anh)'e şöyle haykırdı:

"Ya Hüseyin! Uzaktan suya bakacaksın. Amma bir damlasını tadamadan öleceksin!.."

Gönüller aydınlatan din büyüğü Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) ellerini Allah'ın hacet kapısına açtı ve içli içli dua etti:

"Ey Rabbi Rahîmim! Sen bu adamı susuzlukla helâk et!.."

O adam birden bire hastalandı. Hastalığı suya doymamak. Kırbalarla su içtiği hâlde susuzluktan kıvrana kıvrana can verdi. Böylece Peygamber torununun duası yerini buldu...

İrfan denizine gark olmuş Peygamber torunu Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), Ömer İbn-i Saad'a haber gönderdi ve o gece Ömer'le tenhada görüştü:

"Bırakın beni, ya Medine'ye döneyim yahut kâfirlerle çarpışmak üzere Türkistan taraflarına gideyim! Yahut doğru Şam'a yollanayım!.."

Ömer, Hz. Hüseyin (radıyallahu anh)'in bu tekliflerini beğendi ve hemen Ubeydullah'a yazdı. Ubeydullah da mektubu okuyunca hoşlandı ve:

"Ne güzel, ne hoş teklifler!.. Kabul ettim!.. Birinden birini seçelim!" dedi.

Fakat huzurunda bulunan Şemir isimli korkunç nasipsiz, hemen ayağa fırladı:

"Yâ Ubeydullah, dedi; Sen ne yapıyorsun? Hüseyin senin eline geçmişken onun bu teklifini kabul mu edeceksin? Vallahi o bu veçhile savuşup giderse kuvvetlenir. Bilmiyor musun, bu adam, nereye gitse taraftar toplar ve senin başına belâ kesilir... Hususiyle, gece, Ömer'i bir kenara çekip yalnızca konuşmuş... Şüpheli! Sen Ömer'e yaz etrafındakilerle beraber buraya gelmesini Hüseyin'e teklif etsin!.. Gelecek olursa hakkında kararı sen verirsin... Dilersen cezalandır, dilersen affedersin!.."

Ubeydullah bu zehirli telkinlerin ağına düştü ve Ömer'e şu emri yazdı:

"Hüseyin'e, yanındakilerle beraber bana gelmelerini teklif et! Kabul ederse, hepsini al, getir! Kabul etmezse onunla cenkleş, hepsini yere ser, hepsini kılıçtan geçir ve atlara çiğnet!"

Emri de, zehir kusan Şemir'e verdi ve dedi:

"Şayet Ömer emrime karşı koyacak olursa başını kes ve bana gönder! Sana yetki veriyorum!"

Hain adam artık muradına ermişti. Kumandayı eline almaya kadar muvaffak olan Şemir, cebinde mektup ve yetki kâğıdı, yola çıktı ve Muharremin 9. günü Kerbelâ'ya vardı...

Şemir, Ömer'in karşısına dikildi ve şöyle dedi:

"Al işte sana Ubeydullah'tan getirdiğim nâme!"

Ömer, getirdiği nâmeleri gözden geçirdikten sonra Şemir'in suratına baktı ve nefretinden bu surata tüküreceği geldi. Aynı zamanda köpürüp taştı:

"Vay Allah cezanı versin! Ne çirkin haberle geldin... Benim bütün muradım ıslah idi... Hüseyin vallahi teslim olmaz. **(El-veledü sirru ebîhi)** Çocuk babasının esrarındandır!"

Karanlık ruhlu adam hiç aldırmadı ve sordu:

"Yâ Ömer! Şimdi ne yapacaksın?"

Ne yazık ki Ömer de hilekâr Şemir'in telkinlerine kapılmakta gecikmedi. Kendisini yüksek rütbelerin cazibesiyle avlayan Şemir'in emrine baş eğdi, "Ne yapayım, çaresiz hükmünü infaz edeceğim" dedi.

Ve akşama doğru askerine Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'i her yandan kuşatmak üzere ileri emrini verdi...

Sonsuzluk Nebisinin torunu Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), çadırının önünde başını iki dizleri üzerine koyup dalmıştı... Hemşiresi Zeyneb yanına gelip, "Yâ Hüseyin, yâ Hüseyin!" diyerek onu uyandırdı...

Hazret-i İmam iman aynası berrak yüzünü kardeşine döndürdü... Bu yüzde ebediyet nûrları parlıyordu... Bir ilâhi güzellik vardı ki, insanı mest ediyordu... Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) dudaklarında çiçek çiçek bir tebessüm olduğu hâlde konuşmaya başladı:

"Şimdi rüyada mukaddes dedemi, Allah'ın Resûlü'nü gördüm... *Bize geleceksin,* diye buyurdu..."

Zeyneb çığlığı bastı ve ellerini yüzüne vurdu:

"Vah bizlere yazık!"

"Kız kardeşçiğim size ne var? Allahü Teâlâ size lütuf ve inayet eyler."

Artık Hz. Zeyneb'in gözlerinden elmas elmas yaşlar dökülüyordu. Kerbelâ çölleri bu gözyaşlarıyla ıslanacaktı... Peygamber bahçesinde yetişen bu hakikat goncası dalından koparılacaktı... Buna hangi yürek dayanabilirdi... Dağlar, taşlar, çöller, güller ve bülbüller hep çığlık çığlıktı...

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), böyle geç vakit yapılan kuşatma hareketinin sebebini sormak için kardeşi Abbas'ı gönderdi. Abbas, koşa koşa Ömer'in yanına gitti:

"Yâ Ömer," dedi, "Bu askeri harekâtın sebebi nedir?"

Ömer cevap verdi:

"Artık sizinle cenk hâlinde bulunuyoruz!"

"Öyleyse durumu Hz. Hüseyin'e bildireyim!"

"İyi edersin..."

Abbas, soluk soluğa Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in yanına gelip haykırdı:

"Ey aziz ağabeyciğim! Bu asker senin üzerine geliyor!"

"Hemen geri dön, cengi yarın sabaha kadar ertelemelerini iste..."

"Peki!"

Abbas durumu Ömer'e bildirdi. Ömer bu dileğe müspet cevap verdi.

Gönüller aydınlatan Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in maksadı kendi ev halkına ve yakınlarına gereken öğütleri vermek ve o geceyi ibadet ve istiğfarla geçirmekti... Etrafındakileri topladı ve onlara hitap etti:

"Allah'ım! Sana hamd ederim ki, bize nübüvvetle ikram ettin. Bizde, hakkı işitir kulaklar, hakkı görür gözler, hakkı benimser kalpler yarattın... Bize Kur'ân'ı bildirdin ve din ilmini öğrettin... Bizi, sana şükredici kullarından eyle!.. Bundan sonrası şu ki, ben yakınlarımdan daha vefalı ve hayırlı dost, ev halkımda daha şefkatli ve bağlı akraba görmedim... Allah hepinize, benden ötürü hayırlı ihsanlarda bulunsun... Ancak, sanırım ki şu karşımızdaki düşmanla hesaplaşmanın vadesi bu akşam dolmaktadır... Son meydan yarındır... Bu bakımdan hepinize izin veriyorum. Üzerinizde bana ait bir borç kalmış olarak, yani serbestçe ve rahatça bu gece gidebilirsiniz! Bu geceyi deve diye kullanınız, fırsatı kaçırmayınız ve gecenin karanlığına bürünüp uzaklaşınız. Her biriniz ev halkımdan birinin elinden tutup gitsin... Hepiniz Allah'ın sonsuz lütuflarına eriniz. Köylere, kasabalara yayılın ki, Allah üzerinizden mihnet ve meşakkati kaldırsın... Düşmanlar, benimle boğuşmak, beni yok etme azminde... Beni elde ederlerse başka bir şey istemezler..."

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in gönüller dağlayan bu hitabesinden sonra yakınları gözyaşlarını tutamadılar... Oğulları, kardeşleri ve kardeşlerinin oğulları, hep beraber çığlık çığlık atıldılar:

"Seni bırakarak gitmeyi ve senden sonra yaşamayı Allah bize göstermesin!"

Peygamber çiçeği Hz. Hüseyin (radıyallahu anh), bu fedakâr ve çilekeş yakınlarına yine öğüt verdi:

"Oğullarım, kardeşlerim, yeğenlerim! Müslim'in şehit düşmesi yeter! Size ben izin veriyorum! Gidiniz!"

"Ya insanlara ne diyelim? Büyüğümüzü, efendimizi, babamızı, kardeşimizi, en hayırlı amcamızı, ok atmadan, tek yara almadan bıraktık mı diyelim? Vallahi bu durumu ebedî olarak

kabul etmeyiz!.. Hepimiz, nefislerimizi, mallarımızı, yakınlarımızı sana feda eder, ölünceye dek senin yanında ve senin uğrunda dövüşürüz!..

Din erlerinin ulusu bu fokur fokur iman kaynayan muazzez insanlara tatlı tatlı baktı... Allah için can feda etmeye hazır olan bu iman kahramanları gönlünü fethetmişti... Gözyaşları iplik iplik bir zaman akıp durdu. Bir zaman olduğu yerde sessiz sessiz etrafı süzdü...

Bu sırada Müslim bin Evsece-tül Esedî ayağa kalkıp haykırdı:

"Seni yalnız mı bırakmak? Öyleyse senin hakkını koruma bahsinde Huzûr-i Bârî'de Allah'a hangi mazereti gösterelim? Vallahi mızrağımı düşman göğsünde kırıncaya ve kılıcımı kabzasına kadar parçalayıncaya dek senden bir nefes olsun ayrılmam! Silâhım olmasa bile senin uğrunda ölünceye kadar taşlarla dövüşürüm!.."

Daha nice nice sadakat ve bağlılık sözü... Bunun üzerine Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp dua etti:

"Ey Rabbi Rahîmim! Bunları en güzel mükâfat ile mükâfatlandır."

Büyük aşk ve vecd adamı, Resûller Serverinin muazzez sahabisi Hz. Ebu Zer (radıyallahu anh)'in kölesi kılıcını silerken öyle içten, öyle dokunaklı mısralar okudu ki, onları işiten Hz. Hüseyin (radıyallahu anh)'in kız kardeşi Hz. Zeyneb, çığlık koparark bayıldı.

Hz. Zeyneb ayılınca başucunda Cenâb-ı Hüseyin'i buldu. Hz. Hüseyin'in gönül dudakları kıpırdadı:

"Kardeşim, Allah'a sığın! Bil ki, bütün dünya ehli ölü. Sema ehli de bâkî kalmaz... Yüce Allah'ın zatından başka bir şey helâktedir. Annem, babam ve kardeşim benden daha hayırlıydılar, öldüler..."

"Evet, aziz kardeşim hep öldüler!"

"Öyleyse sen de Yüce Allah'a dayan ve sabır bineğine bin!.."

"İnşaallah öyle yaparım!"

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), adamlarına şu emri verdi:

"Çadırlarınızı sıklaştırınız ve iplerini birbirine dolaştırınız. Arkanızı sağ ve solunuzu çadırlar ile mahfuz kılıp düşmana karşı durunuz!.."

Bundan sonra gönüller aydınlatan din büyüğü sabaha kadar ibadet ve istiğrakla meşgul oldu...

Sessiz ve ıssız bir gece... Tam şafak vakti. Kerbelâ Çölü, gerine gerine uyanmakta... Bütün gece boyunca tek saniye uyumamış olan Peygamber torunu İmam-ı Hüseyin (radıyallahu anh) yakınlarına sabah namazı kıldırıyor. Alev alev yanan kalplerin kandilinde pırıldayan yüce Allah ismi ve dillerde kelime-i tevhid... Ufukta gittikçe koyulaşan kızıllıklar...

İmanın billûrlaşmış nûrdan âbidesi Hz. Hüseyin (radıyallahu anh) atlı ve yaya, 70-80 kişilik maiyetini safa dizdi, sağ ve sol yanlarına, maiyetindekilerden en güvendiklerini koydu, bayrağı da bir eminine verdi... Ve merkeze geçti. Aynı anda Ömer 6 bin kişilik askerine ileri emrini verdi.

Binlerce askere karşı yalnız 70-80 inanmış adam...

İnsanlığı nesil nesil nûrlandırmaya memur olan nûr neslinin iki kolbaşısından biri şimdi devesinin üzerine binmiş meydana doğru sürüyordu.

Heybet ve vakar dolu bir duruşla ilerledi ve karşısında; Müslümanlık iddiasındaki askerlere haykırdı:

"Ey insanlar! Benim kim olduğumu düşününüz, sonra da vicdanınıza rücû ediniz! Sözüme iyice kulak veriniz! Aceleye kapılmayınız! Ben size vacip olan şeyi söyleyeyim! Gelişimden

ötürü özrümü bildiriyorum. Özrümü kabul ve sözümü doğrularsanız, saadet kazananlardan olursunuz!

Özrümü kabul etmez ve sözümü dinlemezseniz, istediğinizi yapmakta hürsünüz!.."

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) bu noktada durdu. Zira kız kardeşler içler yakıcı, gönüller dağlayıcı şekilde ağlamaya başlamıştı. Hz. Hüseyin (radıyallahu anh) onlara döndü ve kendilerini sükûnete getirinceye kadar uğraştı... Sonra tekrar askerlere hitap etti:

"Ey insanlar!.. Beni herkese nisbet edin ve düşünün; ben kimim? Bu hususta vicdanınıza başvurun, nefislerinizi suçlandırın, bakalım benim kanım size helâl midir, öldürülmem caiz midir? Ben âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamberin nesiyim? Ben Peygamber kızıyla yeğeninin oğlu değil miyim? Şehitlerin efendisi Hz. Hamza (radıyallahu anh), babamın amcası, cennette uçan Cafer (radıyallahu anh) benim amcam değil midir? Allah'ın Resûlü, kardeşimle benim için, *siz cennet gençlerinin efendileri ve sünnet ehlinin gözbebeklerisiniz,* dememiş midir? Şüphe yok ki, bu dediğim şeyde beni doğrularsınız. Eğer yalanlıyorsanız, içinizde Câbir bin Abdullah'a yahut Ebu Said veya Setti bin Saad'a yahut da Zeyd bin Erkan'a veya Enes'e sorun! Haber verirler; yok mu, içinizde bir yasaklayıcı ki, benim kanımın akıtılmasına engel olsun?"

Kays bin Eş'as atıldı:

"Siz," dedi; "İbn-i Ziyâd'ın hükmü üzerine teslim olsanız olmaz mı?"

"Hayır, vallahi olmaz. Size zül ve meskenet ile kendimi teslim edemem!"

Cenâb-ı İmam'ın sağ kol komutanı bir at üzerine binip ileri doğru sürdü ve ortalığı çınlattı:

"Ey insanlar! Biz sizi Cebbar oğlu Cebbar olan Ubeydullah'ın aleyhine davet ediyoruz!"

Bir karanlık adam cevap verdi:

"Biz senin sahibini ve yakınlarını katl yahut tutup Ubeydullah'a teslim etmedikçe buradan ayrılmayız!"

Züheyr avaz avaz bağırdı:

"Ey Allah'ın kulları! Hz. Fâtıma'nın oğlu yardıma Sümeyye'nin oğlundan daha lâyıktır... Onun yolunu açınız, onu öldürmekten sakınınız... Şam'a gitmesine müsaade ediniz... Şüphe etmem ki emmizâdesi Yezid İbn-i Muaviye bundan hoşnut olur!.."

Saltanat hırsıyla gözü dönmüş adam Şemir, Züheyr'e bir ok attı. Züheyr büsbütün köpürdü:

"Be adam! Ben sana hitap etmiyorum... Senin hayvanlardan ne farkın var? Allah'ın kitabından iki âyeti dürüst okuyabilesin. Seni azab-ı elîm ile tebşir ederim!.."

Şemir karanlık ağzını açıp yine homurdandı:

"Allah seni de sahibini de helâk etsin!"

Züheyr'in cevabı şiddetli oldu:

"Sen beni ölüm ile mi korkutuyorsun? Vallahi seninle ebedî kalmaktansa ölümü tercih ederim!.."

Sonra sesini bir kat daha yükseltip Ömer'in askerine hitap etti:

"Ey Allah'ın kulları. Bu alçak ve cani herif sizi aldatmasın. Vallahi Allah Resûlü'nün zürriyetinin kanını dökenler, O'nun şefaatine nail olamazlar..."

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) Züheyr'e geri çekilmesini emretti. Züheyr de onun emriyle geri döndü...

İMAM-I HÜSEYİN'İN KÛFELİLERE SON HİTABI

Kâinatın Yaradılış Sebebi, Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberinin kokladığı ulvî çiçek en son şöyle dedi:

"Ey insanlar! Bırakınız beni, geri döneyim!"

Vicdanı kara adamlar çığlığı bastı:

"Hayır, hayır!"

"Bırakınız, Yezid'in yanına gideyim!"

"Bu asla olmaz..."

"Peki nedir zorunuz?"

İçlerinden sırtları yürekli birisi, kılıcını sıyırdı ve öküz gibi böğürdü:

"Seni cehennemle müjdelerim!.."[53]

Hazret-i Hüseyin'in iman aynası berrak yüzünde kahredici, öldürücü, yakıcı bir gülüş. Şu cevabı verdi:

"Hayır! Belki, inşaallah, Rabbimin rahmeti ve Peygamberimin şefaatiyle müjdelenirim!"

Hz. Hüseyin, gözleri yaşlı, elleri ulvîlik âlemlerinde. Allah'a niyaz etmeye başladı:

"Allah'ım! Her üzüntü ve sıkıntıda güvencim, dayancım sensin! Her nimetin velisi, her iyiliğin sahibi sensin!"

53 Zehebî, Â'lâm, c. 3, s. 209.

Ve başını kaldırıp Ömer'e:

"Ey Ömer," dedi. "Acele etmeyiniz! Vallahi, sizin en iyi ve en hayırlı olanlarınızın bana mektupları gelmedikçe, ben, buraya gelmiş değilim...

Mektuplarınızda. 'Sünnet, öldürüldü, nifak doğdu. Hudut ve şeriat muattal oldu. Hemen gel! Umulur ki: Allah, ümmeti seninle düzeltir!' dediniz. Geldim... Eğer, bu gelişimden hoşlanmadınızsa, geldiğim yere dönerim.

Siz, biraz kendinize geliniz, aklınızı başınıza devşiriniz. Benim kanım, size helâl olur mu? Ben, sizin ve bütün insanlığın Peygamberinin oğlu değil miyim? O iki cihan güneşi, Allah'ın Sevgilisi benim ve kardeşim hakkında, *'Bunlar, cennetlik gençlerin iki seyididir,* buyurmadı mı?"

Şemir isimli lânetli homurdandı:

"O, ancak Kureyş lehçesiyle Kur'ân okuyarak Allah'a ibadet etmesini bilir. Keşke ne söylediğini de bilseydi."

Ömer b. Saad Hazret-i Hüseyin'e şu cevabı verdi:

"Eğer senin işin bana ait olsaydı, dilediğini kabul ederdim."

Hazret-i Hüseyin'in iman dudakları kıpırdadı:

"Ey Ömer işleyeceğin günahın sana ait olacağını ve ondan dolayı bir gün sorguya çekileceğini hiç düşünmüyor musun?

Allah'ım! Iraklılar beni aldattılar. Bana hile ettiler. Kardeşime yaptıklarını, bana da yaptılar.

Allah'ım! Onların işlerini boz, dağıt; hepsini birer birer topla ve yok et!"[54]

Kûfelilerden 30 kişi ileri atıldı ve avaz avaz bağırdı:

54 Zehebî, Â'lâm, c. 3, s. 202-203.

"Allah'ın Resûlünün kızının oğlu size üç teklifte bulundu. Onlardan hiçbirini kabul etmediniz! Biz şimdi onun safına geçiyor ve ölünceye dek çarpışmaya ahdediyoruz!.."

Gerçekten Hazret-i Hüseyin safına geçtiler ve ölünceye dek arslanlar gibi çarpıştılar.

Ömer, askerlerine ileri emrini verdi. Altı bin asker sadece 70-80 kişilik Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) kafilesine karşı at sürdü. Bu hâli gören Hür'ün gönlünde iman şahlandı, yüzünde pırıltılar belirdi, gözleri çakmak çakma yandı, Ömer'in önüne dikilip haykırdı:

"Allah seni ıslah etsin! Allah Resûlünün torunu ile cenk mi edeceksin?"

"Evet!"

"Hüseyin'in teklif ettiği şartlardan birini kabul etsen olmaz mı?"

"Evet, vallahi bence olur, ama ne yapayım ki senin Emîrin kabul etmiyor!"

"Yani, Allah'ın emrini tutmuyorsun da İbn-i Ziyâd'ın emrine mi baş eğiyorsun?.. Yazık sana!"

Hür yavaş yavaş Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh)'e yaklaşıyordu. Ona yaklaştıkça kendisini bir titreme aldı. Bunu gören biri dayanamayıp sordu:

"Vallahi senin hâlin gariptir. Bu titreyiş nedir böyle? Hiçbir zaman sende bu hâli görmemiştim... Kûfe halkının en cesaretlisi kim dense, seni gösterirdim... Şimdi beni şaşırtıyorsun..."

Hür'ün imanı fokurdamakta:

"Vallahi," dedi; "Nefsimi cennet ile cehennem arasında muhayyer kılıyorum ve cennetin üzerine bir şey tercih edemiyorum!.."

Artık Hür yaptığı hatayı anlamış ve sonunda işin hakikatına ermişti. Bundan sonra yapılacak tek şey kalıyordu. O da onu yaptı. Atının başını Cenâb-ı Hüseyin'den tarafa çevirip mahmuzladı, at bir sıçrayışta şahin gibi uçtu...

Hür'ün gözlerinde nedamet yaşları şöyle dedi:

"Allah beni sana feda kılsın, ey Allah Resûlünün evlâdı! Senin avdetine mâni oldum ve seni burada tevkif eden benim. Vallahi kavmime arzettiğim sureti kabul etmeyeceklerini ve işin bu dereceye geleceğini bilemedim!.. Ben şimdi sana günahlarımdan tövbe ederek geldim, önünde ölünceye dek cenk edeceğim. Bu dönüşüm acaba kabul edilir mi?"

Hazret-i Hüseyin'in iman aynası berrak yüzünde tatlı bir tebessüm:

"Evet" dedi; "Bu gelişin, senin için bir tövbedir. Tebrik ve tebşir ederim ki, sen, inşaallah dünyada da hürsün, âhirette de hürsün!.."

Hür, saadetinden uçacak gibi oldu ve Kûfelilere seslendi:

"Ey insanlar! Hz. Hüseyin'in tekliflerinden birini kabul etmez misiniz ki, Allahü Teâlâ da sizi affetsin!"

Ömer yumuşar gibi oldu:

"Buna bir yol bulsam ben de sevinirdim!"

Hür'ün sesi yine ufuk ufuk çınladı:

"Ey vefasız Kûfeliler! Siz Hüseyin'i (radıyallahu anh) davet ettiniz! Uğrunda can feda ederiz diye söylediniz... Sonra da sözünüzden dönüp onu muhasara altına aldınız... Şimdi de öldürmek istiyorsunuz... Bu ne tüyler ürpertici bir vahşet ki, onu Hristiyan, Yahudi ve ateşperestlerin içtiği Fırat suyundan mahrum bıraktınız. Bütün yakınlarıyla beraber susuzluktan mecalsiz bir hâle geldi. Gökte fıkırdayan güneş, yerde kavuran kum ve bir tarafta siz... Buna can mı dayanır?

Allah Resûlünün zürriyeti hakkında ne fena muamele ediyorsunuz... Eğer tövbe ve mağfiret isteyip de bu hâlden geçmezseniz yarın rûzi mahşerde ne cevap vereceksiniz?"

Gözü dönmüş caniler onu ok yağmuruna tuttular. Artık hiçbir söz kâr etmiyordu. İbn-i Ziyâd'ın emrini, Allah'ın emrinden üstün tutuyorlardı... Hançer hançer gözlerle Hür bakıyorlardı. Hür çaresiz kaldı ve Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in yanına döndü...

SON NASİHAT

Şanlı ve ebedî Peygamberimizin aydın bakışlarının ışığı altında büyüyen ve Cenâb-ı Fâtıma'nın kucağında yetişen Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh), son bir defa daha şansını denemek istedi ve ilerleyip bu gözü dönmüş çılgınlar güruhuna seslendi:

"Sözümü dinleyiniz! Eğer söylediklerimde bir şüpheniz varsa yahut Allah Resûlünün torunu olduğum üzerinde tereddüt geçiriyorsanız, biliniz ki, bugün doğudan batıya dek Allah Resûlünün torunu olduğum üzerinde tereddüt geçiriyorsanız, biliniz ki, bugün doğudan batıya dek Allah Resûlünün benden başka torunu yoktur! Söyleyin, öldürdüğüm bir mazlumun kanını mı, üstüne oturduğum bir malın ziyanını mı, yoksa bir yaralamanın kısasını mı istiyorsunuz benden? Ne istiyorsunuz?

Ey Şit b. Reb'â, ey Haccar b. Ebcar, ey Kayb b. Eşi'at ve ey Yezûl b. Hars!.. Kûfe'ye gelmem için bana mektup yazmadınız mı?"

Gönlü elmas renkli incilerle dolu olan din büyüğü bir an için durup cevap bekledi; isimlerini saydığı adamlar:

"Hayır, hayır! Biz böyle bir şey yapmadık!" diye bağırdılar...

İmanın billûrlaşmış nûrdan âbidesi Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) cevap verdi:

"Yaptınız," dedi; "Yaptınız! Fakat şimdi inkâr ediyorsunuz! Madem ki artık beni istemiyorsunuz, bırakın, dönüp gideyim yerime!"

Vicdanı kara adamın biri atılıp bağırdı:

"Yâ Hüseyin! İbn-i Ziyâd'ın hükmüne baş eğip bey'ati kabul etmiyor musun?"

İmam-ı Hüseyin (radıyallahu anh), büyük bir celâdetle ortalığı çınlattı:

"İşte bu dediğin, hiçbir zaman olamaz!.."

Ve artık sahnelerin en çirkini, hainliğin en çetini meydana geldi. Ömer ilerleyerek okunu Peygamber evlâdına karşı attı ve homurdandı:

"İşte cengi açıyorum! Davranın!.."

Ok yağmuru... Kime, niçin, neden? Düşünen bile yoktu... Binlerce ok çekirge gibi havada uçuyor ve saplandığı hedefi arıyordu...

Ziyâd'ın kölesi Yesâr ile Ubeydullah'ın kölesi Salim, meydana çıktılar ve deli deli bağırdılar:

"Var mı boyunun ölçüsünü almak isteyen?"

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), Abdullah bin Umeyr'ül Kelbî'ye emretti:

"Şunların hesabını gör!"

Abdullah bir arslan heybetiyle cenk sahnesine süzüldü ve şanlı kılıcını çektiği gibi ikisinin de kafasını kopardı. Fakat kendi eli de yaralandı...

Ve o anda sahnelerin en ulvîsi meydana geldi. Abdullah'ın zevcesi Ümmü Vehb eline bir direk alıp bir kaplan gibi kocasının yanına vardı ve iman coşkunluğu ile haykırdı:

"Anam babam sana feda olsun! Hz. Fâtıma'nın evlâdı uğrunda işte böyle cenk eyle!.."

Abdullah gülümsedi:

"Sen geri dön!"

Sinesinde fokur fokur iman kaynayan kahraman kadın en büyük celâdeti gösterdi:

"Ya Abdullah! Seninle beraber ölmedikçe dönmem!.."

Bu sahne Abdullah'ın gözlerini yaşartmıştı...

Fakat Hz. Hüseyin (radıyallahu anh), kadının cenk etmesine müsaade etmedi...

Cenk bütün şiddetiyle başladı. Bütün dehşetiyle oklar yağmur gibi yağdı. Hz. Hüseyin (radıyallahu anh)'in 70-80 kişiden ibaret yakınlarına karşı binlerce asker, kılıç, mızrak, balta, ok ve gürz ile saldırıyordu.

Hainlerin içinden cahil adamın biri deli deli bağırdı:

"Yâ Hüseyin! Seni cehennem ile tebşir ederim!"

Resûller servetinin muazzez evlâdı ona şöyle dedi:

"Sen yalancısın! Senin dediğin gibi değil... Belki ben Rahîm, Şefî ve itaat edilen Rabbimin huzuruna giderim!.."

Hemen o anda ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp Allah'a dua etti:

"Yâ Rabbi! Şu adamı cehenneme sevket!.."

Allah Azze ve Celle, Cenâb-ı Hüseyin'in duasını kabul buyurdu. O gözü dönmüş hain adam şiddet ve hiddetle atını sürmeye başladı. At ürküp düştü... Lânetli herifin ayağı üzengide kaldı... At şaha kalkıp Kerbelâ Çölüne doğru şimşek gibi uçtu... Zalim adamın başı taştan taşa çarparak parçalandı ve lâyık olduğu cezayı buldu...

Yine düşman safında bir adam başını iki elinin arasına almış düşünüyordu:

"Acaba Hüseyin'in başını ele geçirip Ubeydullah'a götürsem bir rütbeye nail olabilir miyim?"

Hz. Hüseyin (radıyallahu anh)'in duası üzerine İbn-i Havze'nin nasıl dehşetli bir ölüm ile canını cehenneme ısmarlayıp gittiğini görünce:

"Tövbe, tövbe!" dedi. "Ben bundan sonra Ehl-i Beyt ile savaşmam!"

Ve atına atladığı gibi cenk sahnesinden savuşup gitti...

ALİYYÜL-EKBER'İN KAHRAMANLIĞI

Cenk sahnesinde ilk çıkanlardan biri de Hazret-i Hüseyin'in oğlu Aliyyül-Ekber'di...

Iraklılardan bir adam önüne dikildi ve şöyle dedi:

"Sen, Mü'minler Emîri Yezid b. Muaviye'nin akrabası olduğun için bu akrabalığı gözetmek istiyoruz! İstersen sana emân verelim, seni öldürmeyelim!"

Aliyyül-Ekber heybetle haykırdı:

"Allah'ın Resûlü ile olan akrabalık, gözetilmeye daha lâyıktır!"

Ve şanlı kılıcını çekip adamın üzerine saldırdı. Saldırırken de şöyle kükredi:

"Ben, Ali b. Hüseyin b. Ali'yim! Kâbe'nin Rabbime andolsun ki: Biz, Peygamberce, Şemir'den, Şebes'den daha yakın ve daha önceyizdir!.."

Fakat arkadan gözü dönmüşün biri saldırdı. Mızrağını Aliyyül-Ekber'e saplayıp yere düşürdü.

Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh) hemen koştu ve oğlunu bağrına bastı. Ne çare ki, Aliyyül-Ekber, son nefesini veriyordu. Peygamber soyundan gelen muazzez ruhu ebediyetin cennetlerine uçtu...

İrfan denizine gark olmuş yüce din eri Cenâb-ı Hüseyin:

" Oğulcuğum! Senden sonra, bana dünya yoktur!" dedi.

Ve gözlerinden damla damla yaşlar döküldü...

Adamların beyninde cinniler mi horon tepiyordu, yoksa gönüllerinde şeytanlar mı zıplıyordu... Bu vahşet neydi? Yerler, gökler, dağlar, taşlar böyle bir vahşet görmüş müydü?

Bir tarafta Peygamber evlâdı, insanlığı nesil nesil nûrlandırmaya memur mübarek insan... Diğer tarafta 6 bin silâhlı ve gözü dönmüş şaşkınlar sürüsü...

Yezid b. Ma'kıl isimli biri ilerledi... Ağzından burnundan köpükler saçılıyordu. Cenâb-ı Hüseyin'in adamlarından Berîr İbn-i Hudayr'a seslendi:

"Yâ Berîr! Görüyor musun Rabbin sana ne yaptı?"

Berîr ortalığı çınlattı:

"Rabbim hakkımda hayır ve senin akkında şer halketti!"

"Yalan söylüyorsun, yâ Berîr!"

"Vallahi doğru söyüyorum!"

"Sana inanmıyorum!"

"O hâlde gel seninle bahse girelim!"

"Nasıl?"

"Allah yalancıya lânet ve bâtılda olanı helâk etsin?"

"Etsin!"

"Haydi davran kılıcına..."

"İşte kılıcım!.."

Ve yıldırım hızıyla birbirlerine girdiler. Kılıçlar havada pırıltılı kavisler çizdi. Atlar şaha kalktı... Ortalık toz duman oldu... Berîr, *yâ Allah* deyip kılıcını yıldırımdan bir gülle gibi hain adamın başına indirdi, adamın beyni parça parça yere döküldü ve feryadı gökleri tuttu:

"Öldüm!.."

Böylece bâtılda olduğu meydana çıktı ve azap diyarını boyladı...

Bu defa Berîr'in üzerine başka biri hücum etti. Kucak kucağa geldiler. Berîr onu da yere serdi, göğsünün üstüne oturdu, kılıcını gırtlağına dayadı... Evet, tam o an, arkadan başka biri gelip Berîr'i mızrak ile vurdu... Berîr'in vücudundan fışkıran kanlar yerleri ıslatırken ruhu da cennetlere uçtu...

Ve yine sahnelerin en ulvîsi meydana geldi:

Berîr'i şehit eden adam geri döndüğünde zevcesi karşısına çıktı ve en taşkın bir iman ile haykırdı:

"Yâ Ka'b! Sana yazıklar olsun! Sen Cenâb-ı Fâtıma'nın evlâtlarının düşmanlarına yardım ettin ve Kur'ân okuyanların efendisi olan Berîr'i şehit eyledin... Bundan sonra ebedî seninle konuşmayacağım!.."

İŞTE İMAN, İŞTE KAHRAMANLIK

Kerbelâ Çölü kahramanlar yatağı oldu. Binlerce askere karşı sadece 70-80 kişilik iman arslanları... Ve bu arslanlar içinde öyle yüce yaradılışlı insanlar da vardı ki, kahramanlıklarının zirvesine çıktılar. İşte şanlı kahramanlardan biri de Abis. Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh)'in önünde boynunu büktü ve gözlerinden elmas elmas yaşlar akıtarak şöyle dedi:

"Ey Ebu Abdullah! Vallahi, yeryüzünde yakın veya uzak, bana senden daha üstün, daha sevgili bir varlık yoktur.

Eğer senden zulüm ve ölümü kaldırmak için, kendimi ve kanımı feda etmekten daha üstün bir şey malik ve kadir olsaydım, sana onu da feda ederdim."

"Selâm olsun sana ey Ebu Abdullah! Ben şehadet ederim ki, sen de doğru yoldasındır, baban da doğru yolda idi..."

Ve kılıcını çekip cenk sahnesine doğru bir arslan gibi yürüdü Kûfe askerlerini devire devire ilerledi...

Rebi' b. Temim çığlığı bastı:

"Ey insanlar! Kaçın... Bu, arslanlar arslanı İbn-i Şebib'dir! Sakın hiçbiriniz ona karşı varmasın..."

İman arslanı yine kükrüyordu:

"Yok mu içinizde bir er?"

Kûfelilerin başbuğu Ömer avaz avaz bağırdı:

"Onu taşa tutunuz!.."

Abis her taraftan taşa tutuldu. Taşlar her taraftan kurşun gibi yağıyor, yüzlerce asker bir kişiye karşı cenk ediyordu...

Abis, bununla da kalmadı. Zırhını sırtından, miğferini de başından çıkarıp attı. Bir arslan heybetiyle ordu saflarına doğru yürüdü. İki yüzden fazla kişiyi önüne katıp kovaladı...

Kûfe'lilerde hayret, dehşet, ibret!..

Abis'in şanlı kılıcı Kûfelileri ot biçer gibi biliyordu. Feryatler, iniltiler, şakırtılar arasında öyle cenk ediyordu ki, nihayet topyekûn saldırıya geçtiler ve onu çember içine aldılar. Yine de teslim olmadı. Çarpışa çarpışa ruhunu teslim etti ve en büyük nimete, şehitlik nimetine erdi (radıyallahu anh).

Gönüller aydınlatan din büyüğü Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in kahraman erleri öylesine şevkle cenk ediyorlardı ki, kendileri 70-80 kişi oldukları hâlde altı bin kişilik koca orduyu ürkütmüşlerdi... Bu Allah ve Peygamber sevdalıları can-ı gönülden ölüme gidiyorlardı... Peygamber evlâdı uğrunda kanlarını oluk oluk akıtıyorlardı... Cihan böyle kahramanlık görmemişti... Ne tarihlerin bildiği, ne de insanoğlunun hayal edebildiği bir fedakârlık nümûnesi... Kanlar sebil sebil akıyor, kollar, bacaklar, kafalar kopuyor yine de bir adım gerileyen olmuyordu...

Amr İbn-i Karzatil Ensarî öyle celâdetle kılıç sallıyordu ki, görenlerin hayretten donup kaldığı oluyordu... O kahraman mü'min şehit oluncaya kadar bir nefes durmadan düşmanları ot biçer gibi biçti ve sonunda en büyük rütbeye erdi... Onun kardeşi düşman tarafındaydı. Biraderinin şehit olduğunu görünce karanlık ağzını açıp Cenâb-ı Hüseyin'e (radıyallahu anh) karşı haykırdı:

"Yâ Hüseyin! Kardeşimi kandırdın, katline sebep oldun!.."

İrfan denizine gark olmuş yüce er cevap verdi:

"Allahü Teâlâ senin kardeşine hidayet verdi seni de dalâlette bıraktı!.."

Şaşkın adam deli deli bağırdı:

"Seni katletmezsem Allah beni helâk etsin!"

Ve Peygamber torununa sırtlanlar gibi hücum etti... Nâfi yetişip bu gözü dönmüş zehirli adamı bir kılıç darbesiyle yere düşürdü...

Adam, "Öldüm!" diye feryadı kopardı...

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in kahramanları Kûfelilerin gözünü iyice yıldırmıştı... Ne yapsalar bir başarı elde edemiyorlardı... Hele Hür öyle bir arslan kesilmişti ki, kılıcı hep ölüm kusuyordu... Her kim karşısına çıksa cehennemi boyluyordu... Kûfelilerin geriliklerini gören sağ kol kumadanı Amr, ordusunun şevkini artırmak için avaz avaz bağırıyordu:

"Ey insanlar! Biliyor musunuz, kimlerle savaşıyorsunuz? Çok az bir toplulukla... Eğer birer taş atsanız onları mahvedersiniz. Ey Kûfeliler! İnzibat ve itaat altında bulununuz. Dinden ayrılıp da imama asi olanların katlinde şüpheye düşmeyiniz!.."

Ordunun başbuğu Ömer İbn-i Saad da, "Rey budur!" diyerek kütle hâlinde hücum etmek için emir verdi... Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) bu hâli görünce şöyle dedi:

"Ey Amr! Sen insanları benim aleyhime mi tahrik ve teşvik ediyorsun? Vallahi ruhlarınız kabzolunurken dinden ayrılıp çıkanın kimler olduğunu göreceksiniz!.."

Amr nasihat kabul edecek yerde hemen ileri emrini verdi ve Fırat tarafına hücuma geçti... Müslim ona karşı durdu fakat gözü dönmüş adam Müslim'i yaralayıp yere düşürdü ve dönüp gitti...

Müslim henüz aziz ruhunu teslim etmemişti... Hz. Hüseyin (radıyallahu anh)'in sol kol komutanı Habîb onun yanına vardı ve:

"Yâ Müslim," dedi, "Senin yaralanman bana pek tesir etti. Seni Cennetle müjdelerim!.. Eğer arkandan sana kavuşacağımı bilmesem isterdim ki, bana bir öğütte bulunasın da ben de senin öğüdünü yerine getireyim!"

Müslim elâ gözlerini araladı, bu iman kahramanına tatlı tatlı baktı ve elini kaldırıp Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'i işaret ederek:

"İşte," dedi; "bu aziz varlığın uğrunda can veresin!.."

Ve muazzez ruhunu teslim etti...

VAH MÜSLİM VAH

Müslim gönül dudaklarıyla şehadet şerbetini içip ruhunu teslim edince, cariyesi gözyaşları içinde şöyle haykırdı:

"Vah, Müslim vah!.. Sana kılıç çekenleri Allah affetmesin!.."

Düşmanlar ise deli deli bağırdılar:

"Müslim'i katlettik, Müslim'i katlettik!"

Düşmanın piyade kumandanı Şît İbn-i Rebî bunu duyunca köpürdü:

"Allah belânızı versin! Siz kendi ellerinizle kendinizi yok ediyorsunuz; Müslim gibi bir iman kahramanının ölümüyle mi memnun oluyorsunuz? Vallahi ben Azerbaycan savaşında onun altı kâfirin kafasını kopardığını gördüm. Öyle bir bahadırın ölümüyle iftihar edilir mi?"

Şît, her ne kadar kendi makamını muhafaza etmek için düşman safında yer almış ise de, Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'e karşı girişilen bu iğrenç saldırıyı lânetleniyordu... Konuşmasına şöyle devam etti:

"Allahü Teâlâ bu belde halkına asla hayır vermez! Taaccüp etmez misiniz ki; bizler, Ali İbn-i Ebi Talib (radıyallahu anh)'e oğulları ile birlikte beş sene muharebe ettik... Ne şaşılacak ve utanılacak şey ki, sonra tutup onun bu oğlunun aleyhine geçtik... Hâlbuki o şimdi yeryüzündeki insanların en hayırlısıdır... Biz şimdi düşmanla birlik olarak ona kılıç çekiyoruz. Bu ne büyük dalâlettir, bu ne çetin cinayettir..."

Beyninde cinlerin horon teptiği zehirli adam Şemir, yine bir kuduz sırtlana dönmüştü... Peygamber torununa karşı amansız bir hücuma geçti... Buna karşı iman safındaki yiğitler arslanlar gibi göğüs gerdiler ve geri püskürttüler... Otuz iki kişiden ibaret olan Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in süvarileri Kûfe'lileri ot biçer gibi biçiyorlardı... Böyle cenk, böyle fedakârlık, böyle saldırı hiç görülmüş şey değildi... Bir avuç inanmış adam altı bin kişilik koca orduyu perişan etmişti. *Allah Allah* sesleri Kerbelâ çöllerinde yankılar yapıyordu... Kerbelâ Çölü dövünüyordu... Dağlar, taşlar, çayırlar, çimenler, güller, bülbüller hep için için ağlıyordu... Bu sırada Cenâb-ı İmam'ın fedailerinden Abdullah İbn-i Umeyr ırmak ırmak çağlamıştı... Öyle bir heybetle kılıç sallıyordu ki, değdiği yeri yakıp geçiyordu... Düşmanın ileri gelenlerinden iki nasipsizi cansız yere sermişti... Kendisi de muazzez ruhunu Allah'a teslim etti...

KÛFELİ'LERDE HAYRET, DEHŞET, İBRET

Din ve şeriat ulusu Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in askerlerinin bu derece celâdet göstermeleri karşısında hayrette olan Kûfe ordusunun süvari birliği komutanı başbuğları olan Ömer'e haber gönderdi:

"Görmüyor musun? Şu küçücük süvariden süvarimiz neler çekiyor?"

Ömer, Şît'e emretti:

"Birliğini peşine tak ve hücuma geç!"

Şît avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Be gözü dönmüş adam! Benden başkasını bulamıyor musun?"

Ömer şaşırdı... Sonra da ondan vazgeçip 500 okçu ile başka birini gönderdi...

Bu 500 okçu Peygamber torununun kahraman süvarilerini ok yağmuruna tuttular... Ok vızıltısından, at kişnemesinden çöller inledi... O iman kahramanları da atlarından inmeye mecbur oldular... Ve yalın kılıç saldırıya geçtiler...

Düşman yine bir üstünlük elde edememişti. Artık tamamen gözü dönmüş bulunuyordu. Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in çadırlarını ateşe verdiler... Sağdan ve soldan yanmaya başlayan ateşler bir hisar hâlini aldı... Düşman bu ateşleri yarıp da merkeze gelemedi!.. Çadırlarda bulunan masum çocuklar ve kadınlar açıkta kaldı...

Biraz evvel şehadet şerbetini içen Abdullah İbn-i Umeyr'in cesedi hâlâ meydanda yatıyordu... Dudaklarında ebediyet tebessümleri vardı. Zevcesi Ümmü Vehb çadırdan çıktı, bir şahin gibi mübarek şehidin yanına uçtu... Ölüp de ölmeyenlerin mertebesine erişen Abdullah sanki gülüyordu... Onun yüzünden tozları sildi ve şöyle dedi:

"Afiyet olsun, ey Abdullah! Cennetin sonsuz nimetlerine eriştin!.."

Şemir, o iman kadınını orada görüverince adeta kudurdu, kölesine emretti:

"Koş şu kadının işini bitir!"

Köle koşup biçare kadını şehit etti... O da tıpkı kocası gibi bu uğurda canını sebil edenlerden oldu... Allah ikisine de rahmet etsin...

VAHŞET

Savaş anında dahi masum çocuk ve kadınların öldürülmesi dinen ve aklen yasak iken ve müşriklere bile böyle muamele yapılmazken Şemir'in yaptığı vahşet tüyler ürperticiydi... Adamın idrak gözü vahşet zindanında körleşmişti... Artık tek gayesi Peygamber evlâdını öldürmekti... Nitekim ettiği bu vahşiliğe kanaat edemeyip peşindeki adamlarla Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in çadırına yaklaştı ve karanlık ağzını açıp böğürdü:

"Ateş getiriniz, bu çadırı içindekilerle beraber yakayım!"

İçerideki masum çocuk ve kadınlar feryat ederek dışarı fırladılar, irfan denizine gark olmuş din büyüğü Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), bu sesleri duyunca Şemir'e:

"Allah seni ateş ile yaksın!" dedi.

Ve etrafında halkalanan masumları teskin etmeye çalıştı... Artık gözler ve gönüller ırmak ırmak yaş döküyordu... Susuzluktan kavrulan dudaklar şerha şerha olmuştu... Kerbelâ Çölü cehennem gibi kaynıyordu... Düşman ise aman vermiyordu...

SADAKAT VE BAĞLILIĞIN BÖYLESİ

Bütün bu vahşetler sürüp giderken saatler de ilerliyordu... Öğle vakti gelmişti... Güneş beyinleri kavuruyordu... Cihan, en kara günlerinden birini yaşıyordu... Kâinat sarayı temelinden sarsılıyordu. Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) ve yakınları yapayalnız kalmışlardı... İçlerinden Ebu Semametis Sâidî ileri atıldı:

"Yâ Hüseyin" dedi; "Canım sana feda olsun!.. Gözü dönmüş düşman sana yaklaştı... Vallahi ben senin uğrunda ölmedikçe seni kimse katledemez... İstiyorum ki, bu öğle namazını da senin arkanda kılıp Rabbime öyle kavuşayım!.."

Gönüller aydınlatan yüce din eri gün kadar aydınlık yüzünü ona döndürdü ve tatlı tatlı konuştu:

"Namazı hatırlattın! Allah seni zikreden namaz kılıcılardan etsin... Evet, namaz zamanı olmuş, onlardan sorunuz, namaz kılıncaya kadar sulh kabul ederler mi?"

Vicdanı kara adamlara sordular:

"Namaz kılıncaya kadar sulha razı mısınız?"

Bir edepsiz bağırdı:

"Sizin namazınız kabul olmaz!"

Ona cevap verdiler:

"Ey beyinsiz! Peygamber evlâdının namazı makbul olmaz da senin namazın mı makbul olur!"

Lânetli adam büsbütün delirdi ve Habîb'in üzerine hücum etti... Habîb şanlı kılıcını şimşek gibi çekti ve bir hamlede adamı attan düşürdü... Arkadaştan gelip onu kurtardılar...

Habîb, yıldırımdan bir gülle gibi ortalığı allak bullak etmişti. Öyle şevk ve celâdetle cenk ediyordu ki herkes apışıp kaldı... Sonra hep birden kitle hâlinde Habîb'e hücum ettiler ve onu da şehit eylediler...

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh), Habîb'in şehadetine pek müteessir oldu ve gözlerinden elmas elmas yaşlar aktı...

Savaşın bu en şiddetli anında Hz. Hüseyin (radıyallahu anh) namazını eda etti...

Artık Kerbelâ çölleri kana bulanmıştı... Masum insanların kanı oluk oluk akıyordu...

VAHŞET Kİ NE VAHŞET...

Üç yaşındaki çocuğun şehit edilmesi...

Hazret-i Hüseyin'in nûr yumağı hâlindeki çadırı ok yağmuruna tutulmuştu. Cenâb-ı İmam'ın sağına, soluna, önüne ve arkasına yüzlerce ok düşüyordu. Bir ok da kucağındaki üç yaşında bulunan masum yavruya isabet etti...

Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh), vurulan küçük yavrunun boğazından oku çıkarıp attıktan sonra eliyle kanını siliyor ve gözleri pınar pınar akıyordu. Küçük yavrunun altın renkli saçlarını okşuyor ve ona şöyle diyordu:

"Vallahi, sen, Allah katında, Salih peygamberin devesinden daha şerefli ve kıymetlisin! Muhammed aleyhisselâm da Allah katında Salih peygamberden daha üstün ve kıymetlidir![55] Allah'ım! Bunlarla ve kavmimizden olanlarla aramızda sen hükmünü ver! Yardım etmek için çağırdılar. Sonra da tutup öldürüyorlar!.."

Bu kanı da bir gün yine kan temizleyecekti... Zaman gelecek bu zalimler cezalarını kanlarıyla ödeyeceklerdi... Zira hiçbir zaman zulüm cezasız kalmaz, kanı daima kan temizler...

Varlığın sebebi olan Peygamberin, mukaddes kucağında taşıdığı ve dizlerinde beslediği o aziz, nazenin-i saadet torununa ihanet ellerini uzatanların avuçlarında değil vefanın, insanlığın bile tozlarını aramak abestir...

55 Yakubî, Tarih, c. 2, s. 245.

İnsanlıktan bir damlacık nasibi olmayan korkunç adamlar durmadan saldırıyorlardı... Tek gayeleri Allah Resûlünün nazla büyüttüğü o cennet çiçeğini öldürmekti... Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh)'in safında bulunan Nâfi isimli yüce bahadır zehirli okların üstüne ismini yazıp sırtlanlar gibi İmam-ı Hüseyin'e saldıran Kûfelilere *Ya Allah!* deyip atıyordu. Havada bir iman füzesi gibi giden oklar ölüm kusuyordu. Nice nasipsiz bu oklara hedef olmuş ve tam 12 kişi yere serilip ebedî azap diyarını boylamıştı...

Bu hâli gören korkunç adam Şemir avaz avaz bağırıyordu:

"Onun üstüne kütle hâlinde saldırın!"

Yüzlerce asker bir tek kişiye hücum ediyordu. Nihayet o şanlı arslanı tuttular, iki kolunu kırdılar ve esir edip Ömer'in yanına götürdüler.

Nâfi'nin ay gibi parlak yüzünden kanlar fışkırıyordu. Büyük bir vekar ve heybetle haykırdı:

"Sizden yaraladığım insanlardan başka 12 kişiyi de öldürdüm... Eğer bir kolum sağlam kalsaydı, siz beni asla esir edemezdiniz!"

Hain Şemir kılıcını havaya kaldırdı ve Nâfi'nin boynuna dayadı. Nâfi, aşk ve imanla kükredi:

"Ey lânetli! Eğer sen insan olaydın bizim kanlarımızla Allah'ın huzuruna çıkmak sana güç gelirdi... Allah'a hamdolsun ki, bizim ölümümüzü insanların en bedbahtları ve şerirleri elinde mukadder kılmıştır!"

Şemir, bir darbede bu iman arslanının kafasını uçurdu. O mübarek şehidin vücudu bir yanda, kafası bir yanda kaldı ve dudaklarında ölümsüzlük tebessümleri belirdi...

Masum insanların kanı Kerbelâ çöllerini pınar pınar ıslıyordu. Yerler bir kan havuzu hâline gelmişti...

Böyle tüyler ürpertici cinayet, böyle vahşet, hiçbir devirde görülmemişti...

HÜCUM YİNE HÜCUM

Şemir isimli kara yılan şiddetli bir hücuma geçti... Cenâb-ı İmam'ın kahraman erleri baktılar ki, düşman kitle hâlinde saldırıyor. Artık insanların en hayırlısını ve kendilerini muhafaza edemeyeceklerdi... Yapılacak bir şey vardı: kahramanca ölmek... Hemen gönlü billûrlardan daha duru olan Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in önünde et ve kemikten bir hisar çektiler... Onun uğrunda ölmek için birbirleriyle yarışa girdiler... Niceleri niceleri şehit oldular... O gün Ehl-i Beyt'ten ilk şehit olan Hz. Hüseyin (radıyallahu anh)'in oğlu Ali Ekber'di... Arslanlar gibi cenk etti, nice nasipsizin ciğerini deldi ve sonunda kendisi de şehadet şerbeti içerek ebedî hayata geçti...

Ne tarihlerin bildiği, ne de insan oğlunun hayal edebildiği bir vahşetti bu...

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in iki oğlu, altı kardeşi, Hz. Hasan (radıyallahu anh)'dan iki yeğeni, daha nice yakını, dostu ve akrabası hep şehit...

Bütün bu şehit olan muazzez insanlar, iki günden beri dudaklarını ıslatmaya bile tek damla su bulamamış kimselerdi...

Yezid İbn-i Ziyâd isimli bir zat Kûfe'den Ömer'i ordusuyla beraber çıkmıştı. Ömer, Cenâb-ı Hüseyin'in tekliflerini reddedince onun yanından ayrılıp Hz. İmam'ın askerlerinin içine girmişti... Gönül coşkunluğu içinde Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in yanına gelip önünde diz çöktü. Beş yüz ok attı, her okun gidişinde "Öldüm!" diye bir feryat göklere yükseliyordu...

Hz. Hüseyin (radıyallahu anh) ona hayır ile dua ediyordu... O kahraman, ok ata ata Hz. Hüseyin'in önünde şehit oldu...

Artık şehitler zinciri gittikçe uzuyordu... Hain ve korkunç adamların gözü hiçbir şeyi görmüyordu...

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) bu gözü dönmüş adamlara bir defa daha nasihat etmek istedi:

"Yazık sizlere! Kıyamet gününden korkmazsanız bari hesap ve nesep sahibi hür adamlar olunuz ki, Benim evlâd-ü iyâlimi azgın ve cahil adamlarınızdan koruyunuz!.."

Ordu saflarından, "Öyle olsun, öyle ey Fâtıma'nın oğlu!" diye bağırdılar.

Fakat sırtları yürekli Şemir yılan dilini oynattı:

"Ey insanlar Hüseyin'e emân vermeyiniz!"

Kâinatın Efendisinin nazla büyüttüğü ve muhabbetle bağrına bastığı ve mukaddes omuzunda taşıdığı torunu yapayalnızdı... Yüzlerce zehirli adam kızıl akrepler gibi etrafını çevirmişti. Kılıç, mızrak, gürz, ok ve topuz... Hep ona yönelmişti...

Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh), tıpkı babası gibi cenk ediyor, kükremiş sel gibi önündeki bendleri yıkıp geçiyordu... Fakat bu hâl, ne kadar devam edebilirdi?.. 6000 kişiye karşı 1 kişi ne yapabilirdi...

Tam o an, Hazret-i Zeyneb Kûfelilerin başbuğu Ömer'i gördü ve ona öfkeyle sordu:

"Ya Ömer! Senin gözünün önünde Fâtıma'nın gözbebeği Hazret-i Hüseyin öldürülecek mi? Sen buna seyirci mi kalacaksın? Ah Ömer; Allah'ın huzuruna nasıl çıkacaksın?.."

Ömer, ettiğine bin pişman... Gözlerinden yaşlar yanaklarına doğru süzülüyor ve dili düğüm düğüm tek kelime söylemiyor...

Hazret-i Hüseyin gür sesi ufuk ufuk çınlıyor:

"Beni öldürmek için mi toplandınız? Bundan sonra Allah size felah ve necat vermez... Şânı pek yüce olan Allah, hayal ve hatırınıza gelmedik suretlerle sizden benim intikamımı alır!.. Allah'ın kudret eli sizi öyle bir yakalar ki, sığınacak başka bir merci de bulamazsınız..."

Şemir yine sahnede ve insanları kışkırtmakta:

"Allah belânızı versin, ne bekliyorsunuz, niçin bu adamı öldürmüyorsunuz?"

Hazret-i Hüseyin tek başına kalmıştı. Kendisinden evvel 70 cengâveri şehit olmuş, önüne çekilen et ve kemikten meydana gelen hisar da çökmüştü... Artık ortada yapayalnızdı... Kim ve ne olduğunu anlatan mısralar okuyarak atını düşman saflarına sürdü. Bir anda etrafına üşüşen üşüşene... Su yerine üzerine binlerce ok fışkırırken, kılıçlar ve mızraklar da başında ve göğsünde işledi... Âlemler Efendisinin, mukaddes sırtında taşıdığı muazzez torunu, atından düştü... Kâinata ve topyekûn varlığa kıymak isteyecek kadar hain ve o nisbette korkunç bir el uzandı ve o kudsî başı, Peygamberler Peygamberinin öptüğü elmas saçlı başı bedeninden ayırdı... Dağ, taş, yer, gök ve bütün varlık katıla katıla ağladı... Sadece taşlardan daha hissiz ve putlardan daha donuk kalp taşıyan korkunç adamlar ağlamadı...

Ve gökkubbe, o ana değin böyle bir cinayeti görmedi...

Muazzez Şehit

Ürperdi semalar, ürperdi dağ taş,
Döktü bütün varlık elmas elmas yaş!

Bu ne korkunç vahşet; canlar ağladı,
Toprağa dökülen kanlar ağladı...

Menekşe, gül, bülbül, insan, melek, cin;
Ağlıyor, yanıyor, hep için için!..

Kan oldu, zehroldu, billûr billûr su,
Amma korkunç, canilerin ordusu...

Nasıl kıydılar o Cennet gülüne?
Bu müthiş acıya dayanmaz sine...

Ebedî kapanmaz artık bu yara,
Kâinat büründü karanlıklara...

O ne facia, o ne kara gündü,
Cennette nice bin çiçekler söndü...

Attı o caniler sitem taşını,
Çeşm-i felek görmedi gözyaşını...

Şehit eylediler öyle bir eri,
Din gününden zalimin yok haberi...

Ey Cenâb-ı İmam, ey en parlak nûr;
Aydınlat gönlümü sen billûr billûr!..

Ebediyet serinliği ver bize,
Lütfet didârını göster bize...

YETMİŞ İKİ YARA

O gün cihan günleri ateş şimşekleri gibi yakıcı olmuştu. Çünkü Sonsuzluk Nebisinin nazla büyüttüğü çiçek dalından koparılmıştı. İmam-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in mübarek vücudunda 72 kılıç ve 33 mızrak yarası ve nice darbe eseri bulundu...

Şu iğreti hayattan gerçek hayata geçtikleri an yaşları 57 idi. Yüzünde ilâhi tebessümler belirmişti.

Gönül dudaklarıyla şehadet şerbetini içip ebediyetin altın sabahına ermişlerdi... Fakat bu büyük acı ümmet gülistanını soldurmuştu. Bütün mü'minler dövündü, bütün gözler pınar pınar aktı... Yüzlerce şair, kezzap gibi kalpleri eriten mersiyeler söylediler ve gökkubbe altında bir Peygamber torununa, dünya yaratılalı vaki olmayan, olmasına da imkân bulunmayan bu vahşet ve bu zulüm karşısında da vicdanları şahlandırdılar...

Kerbelâ Çölünde, cinlerin bile yakıcı mersiyeler okuyarak dövündüklerini duyanlar oldu.

KARA BENEK

Ümmet semasının berrak asmasında kıyamet temsili olan bir kara benek misali Kerbelâ karanlığı da görünmektedir. Hicretin 61. yılının Muharremine ait 10. cuma gününde işlenen bu cinayet ümmet semasını lekelemiştir...

Vak'anın ateşi o kadar derindir ki, üzerinden asırlar ve devirler geçtiği hâlde, insanlı gönüller merasını takip eden o emsalsiz acı, yakıcılığından bir zerre bile kaybetmemiştir. Bu elim ve korkunç hâdise, tarihe mal olmaktan ziyade, iman sinesinde hazin bir ebediyet kazanmıştır...

Kerbelâ karanlığı çöktü de ufuklara,
Nice asırlar geçti kapanmıyor bu yara...

Evet, mü'min gönüllere itina ile saklanna bu kudsî hasret, o şehadet incisinin ebedî sadefi olmuştur...

Varlığın Sebebi olan Peygamberin, mukaddes kucağında nazla taşıdığı ve dizlerinde beslediği o aziz, nazenin-i saadet torununa ihanet ellerini uzatan canilerin, avuçlarında değil vefanın, insanlığın bile zerresini aramak beyhûdedir... Zira bu cinayet, gelişi güzel bir mü'minin öldürülmesine asla benzemez... Hiçbir cinayetle de kıyas edilemez...

Allah'ın Sevgilisinin, Topyekûn Zaman ve Mekânın ve bütün Nahlûkatın Peygamberinin, cennet sabahlarını imrendiren tebessümleriyle muhabbet baharına bürünen o iman aynası

berrak yüzü alın üzeri toprağa yatırıp mübarek başını koparmanın ağır ve çetin günahını ancak mahşer terazisi tartabilir; acısını da sadece cehennem ateşi ödeyebilir...

CİHANIN YÜZKARASI

Gökkubbenin altında hiç ürpermeden ve titremeden bir Peygamber evlâdını şahit eden insanlık yüzkarası Sinan isimli birisi... Ve onun etrafında yüzlerce mecnun... Gözlerinde hâinâne bir pırıltı, ona şöyle dediler:

"Ey Sinan! Sen Ali'nin ve Allah'ın Resûlü'nün kızı Fâtıma'nın oğlunu öldürdün ki, Arapların şan, şeref ve mevkice en üstünü idi. Vali sana şunların çadırlarındaki bütün mallarını verse, yine de azdır! Şimdi git mükâfatını iste!.."

Sinan isimli korkunç cani, hemen atına atladı ve Ömer'in çadırının önüne geldi ve deli deli haykırdı:

"Ey Ömer! Bana gümüşten üzengi yaptır ve onu altınla da yaldızlat!.. Çünkü ben, yanına varılmaz, şöhretine ulaşılmaz ulu bir kişi, bir hükümdar öldürdüm!.. Ana ve babaca insanların en hayırlısını öldürdüm ki, o, halkın soy sopça da en hayırlısı idi..."

Ömer küplere bindi ve aklını oynatacak gibi oldu:

"Şu deliyi içeri getiriniz!.."

İki asker ok gibi fırladı ve sürüye sürüye içeri aldı. Ömer'in yüzünde damar damar gazap:

"Ey mecnun! Niçin böyle konuşuyorsun? Ben şehadet ederim ki, sen delisin... Söylediğin bu sözleri İbn-i Ziyâd duyarsa boynunu vurur!"

Cennet gençlerinin Seyyidi, Cenâb-ı Hüseyin'den geride kalan kadın ve sabi çocukları da esir ettiler... Bunlar arasında zevcesi Er-Rübâb, kız kardeşi Zeyneb ve Ümmü Gülsüm, kızları Sekine, bir de oğlu, Ali Zeynelâbiđin...

Zeynelâbidin o zaman hasta idi ve harbe girememişti... Susuzluktan dudakları şerha şerha olmuş yatıyordu... Bu sonsuz acı, onu mecalsiz bir hâle getirmişti. Gözlerinde şebnem damlaları gibi yaşlar vardı...

Caniler çadıra gürül gürül doldular... Canilerin en korkuncu Şemir, karanlık ağzının içinde yılan dilini oynattı:

"Bunun kafasını da koparın!.."

Kadınlar çığlık çığlık atıldılar... Ona bu tüyler ürpertici cinayeti işletmediler... Ordu başbuğu Ömer yetişti:

"Bu kadınların çadırına kimse girmesin ve bu hasta çocuğa ilişilmesin, her neleri alınmışsa geri verilsin!.." diye emir verdi...

MIZRAK UCUNDA TAŞINAN BAŞLAR

Saad oğlu Ömer, muazzez şehit Cenâb-ı Hüseyin'in başını İbn-i Ziyâd'a gönderdi.

Tarihte en büyük şehitlerden birinin mübarek başını Kûfe'ye götüren müfreze, bir konak ileride mola verirken, dibinde oturdukları duvardan bir el çıktı, demir bir kalemle duvara şu iki mısrayı kanla yazdı:

"Hüseyin'i öldüren bir ümmet, hesap günü, O'nun ceddinin şefaatini umabilir mi?"[56]

Bu askeri birlikten kaçanlar, silâhını atıp bir adım ileri gitmeyeceğini haykıranlar, çıldıranlar oldu...

Gökyüzü bile karardı. İmam-ı Hüseyin'in şehit edildiği gün, insanların yüzüne değil, kâinata bakmak lâzımdır...

Gündüz vakti ortalık kapkara kesildi... Hatta öyle ki, bir aralık yıldızlar bile göründü... Peşinden korkunç bir kızıllık çöktü... O gün kanlı yağmur yağdığını bile söyleyenler olmuştur...

Cihan günlerini karanlıklar ve kızıllıklar içinde bırakan bu vahşet bütün varlıkları, için için ağlatmıştır...

56 Zehebî, Tarihul-İslâm, c. 3, s. 13.

O BAŞIN ÜSTÜNE GÖKTEN NÛR İNDİ

Muazzez şehidin başı Kûfe'ye gönderildi. Havlî isimli insanlık yüzkarası, geç vakit Kûfe'ye vardı... Hükümet konağını kapalı bulduğu için kendi evine gitti ve Peygamberler Peygamberinin evlâdının başını bir yere gizleyip yatak odasına girdi ve karanlık ağzını açıp hanımına seslendi:

"Sana dünyaya bedel bir servet getirdim! İşte Hüseyin'in başı avlumuzdadır!.."

Kadın yerinden bir ok gibi fırladı ve avaz avaz bağırdı:

"Vah sana yazıklar olsun!.. Halk altın gümüş getirdi... Sen Allah Resûlü'nün oğlunun başını getirmişsin... Allah'a yemin ederim ki, bundan sonra seninle bir yastığa baş koymam!.."

İyi kalpli Müslüman kadın dövüne dövüne dışarı çıktı... Gözlerinden iplik iplik yaşlar akıyordu... Gözlerini semanın sonsuzluğuna doğru kaldırdı... Bir de ne görsün; Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in başının üstüne nûrdan bir direk inmişti... Ve etrafında bir beyaz kuş çırpınıp duruyordu.[57]

Sabah olur olmaz muazzez şehidin başı Ubeydullah İbn-i Ziyâd'ın makamına götürüldü. Şemir isimli insanlık yüzkarası da oradaydı...

İbn-i Ziyâd eline bir değnek alıp Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in dudakları arasına dokundurup duruyordu... Evet,

57 Taberî, Tarih, c. 6, s. 261-262.

Hazret-i Şehid'in mübarek başı gören gözlere, yeryüzüne inmiş bir cennet güneşi manzarasıyla parlıyordu.

O güneşlerden daha parlak simaya, cani vali, elindeki değnekle vurup istihza ve gurur içinde, "Dişlerin de ne güzelmiş!" yiyerek içindeki kini söndürmeye çalışıyordu...

Tam o an Allah Resûlü'nün muazzez sahabilerinden Zeyd İbn Erkam (radıyallahu anh), pek ihtiyar olmasına rağmen bir arslan gibi kükredi ve insanlık yüzkarası olan Valinin üzerine hücum etti:

"Ey hain ve cani," dedi; "Senin vurduğun o mübarek dudakları Allah Resûlü'nün tekrar tekrar öptüğünü görmüştüm!"

Korkunç suratlı Vali deli deli bağırdı:

"Allah senin iki gözünü ağlatsın!" Ve emir verdi: "Şunun boynunu vurunuz!"

Orada olanlar çığlığı bastı:

"Bu ihtiyarı, ihtiyarlığına hürmeten öldürme!"

Muazzez sahabi ise hiç çekinmeden içinin bütün öfkesiyle haykırdı:

"Ey Arap cemaati! Bu İbn-i Ziyâd sizi kendisine kul eder... Siz onu başınıza reis yaptınız da Hz. Fâtıma'nın oğlunu katlettiniz... Bu zillete razı olanlar bizden uzak olun!.."

Ve bir ok gibi fırlayıp dışarı çıktı... Kûfeliler onun arkasından mecnun gözlerle bakıp kaldılar...

ŞEHİTLERİN DEFNİ

Kûfe'li caniler muazzez şehitlerin cesetlerini bile atlara çiğnetmekten hayâ etmediler... Bir gün sonra Kadiriyye Köyü halkı toplanıp şehitlerin cesetlerini Kerbelâ Çölüne gömdüler.

Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in kabrini belirsiz etmek için Fırat'tan su salınmıştı...

Daha sonra bir bedevî gelip o şehadet incisi Cenâb-ı İmam'ın kabrini araştırdı... Kabrin bulunduğu yere doğru yavaş yaaş gitti. Etrafa mestedici bir rayihanın yayılmış olduğunu gördü ve şöyle dedi:

"Onun düşmanları, kabrini belirsiz etmek istediler. Hâlbuki kabrinin hoş kokulu toprağı, kabrine delâlet edip durmaktadır!"

Ve cennet kokuları tüten mübarek kabrin başına oturup hıçkıra hıçkıra ağladı...

İBN-İ ABBAS'IN RÜYASI

Muazzez sahabilerden Abdullah İbn-i Abbas (radıyallahu anh), o günlerde bir rüya gördü. Uykudan uyanınca, "İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn, vallahi Hüseyin öldürüldü" dedi.

Etrafındakilerin hayretten gözleri açıldı:

"Yâ Abdullah," dediler; "Nereden biliyorsun?"

Şu cevabı verdi:

"Allah'ın Resûlü'nü rüyamda gördüm. Elinde bir bardak kan vardı. Bana, '**Benden sonra ümmetimin ne yaptığını biliyor musun? Onlar oğlum Hüseyin'i öldürdüler ve işte bu bardaktaki kan, onun ve arkadaşlarının kanıdır. Bunu Allah'a arz ediyorum**' dedi."

Aradan 24 saat geçtikten sonra, rüyayı gördüğü gün Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh)'in şehit edildiği haberi geldi ve bütün şehir halkı katıla katıla ağladı...

Nûr şehri Medine'de ilk feryadı koparan, Kâinatın Efendisinin zevcesi Hazret-i Ümmü Seleme (radıyallahu anh) oldu:

"Eyvah Hüseyin'im! Eyvah Resûlullah'ın oğlu!"

Diyerek dövündü...

Koparılan feryatlardan Medine ufukları inim inim inledi ve gözlerden dökülen yaşlar pınar pınar aktı...

GÖKLERE YÜKSELEN ACI FERYAT

Caniler başbuğu Ömer İbn-i Saad, iki gün Kerbelâ'da kaldıktan sonra Kûfe'ye geldi... O şehadet incisi Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in kızlarını ve kız kardeşlerini birlikte getirdi... Ve gelirken muazzez şehitlerin yerde upuzun yatan cenazelerinin yanından geçirdi... Yürekleri parçalayıcı bu müthiş manzarayı gören kadınlar damla damla gözyaşı döktüler... Feryâd-ü figan göklere bulut bulut yükseldi... Yere düşen gözyaşı damlaları nokta nokta toprağın bağrını deldi... Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in kız kardeşi Hz. Zeyneb gözyaşları içinde Sonsuzluk Nebisine seslendi:

"Yâ Muhammed, âh! Sana gökyüzünün melekleri salât ve selâm getirsin... İşte Hüseyin kanlara gark olmuş, mübarek vücudu lime lime edilmiş, kızların esir, zürriyetin maktul!.."

Hz. Zeyneb'in bu feryadına düşmanlar bile dayanamayıp ağladılar...

Kafile Kûfe'ye girerken Kûfeli kadınlar çığlık çığlık ağladılar. Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh)'in hayatta kalan oğlu bu hâli görünce şöyle dedi:

"Herhâlde şunlar bize, bizim başımıza gelenlere ağlıyorlardı. Bizi öldürenler, kimler acaba?"

Ali b. Hüseyin der ki:

"Babam Hüseyin şehit edilince bizler Kûfe'ye götürüldük. Yanımıza bir adam gelip bizi evine götürdü. Örtüye bürünüp

uyuduk. Sokakta süvarilerin gezindiklerini hisetmedikçe uyanmadık.

Kûfe halkından biri beni gizledi. Bana çok ikram etti. Her içeri girişinde ve dışarı çıkışında ağlıyordu. Eğer, yanı hayırlı olan bir kimse varsa, bunun yanıdır, diyordum.

Nihayet şöyle bir münadi duyuldu:

– Haberiniz olsun ki, Hüseyin'in oğlu Ali'yi kim bulursa getirsin! Ona 300 dirhem vereceğiz!

Adam yine yanıma girdi. Yine ağlıyordu, yine gözlerinde yaşlar vardı. Ellerini hemen boğazıma bağladı ve:

– Korkuyorum, korkuyorum!

Diyerek beni o canilere götürdü.

- Alın işte Hüseyin'in oğlu Ali budur, dedi ve 300 dirhemi alıp gitti. Ben hayretten donmuştum..."

İbn-i Ziyâd'ın gözleri hançer hançer. Kudurmuş bir sırtlandan daha beter. Zeynelâbidin'e sordu:

"Adın nedir?"

"Ali!"

"Allah, Ali'yi öldürmedi mi?"

"Ali isminde bir kardeşim daha vardı. Caniler onu katletti!"

"Hayır, onu, Allah katletti!"

Zeynelâbidin Hazretleri şu âyetleri okudu:

اَللّٰهُ يَتَوَفَّى الْاَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِى لَمْ تَمُتْ فِى مَنَامِهَا

"Allah, (ölenin) ölümü zamanında, ölmeyenin de uykusunda ruhlarını alır.[58]

Allah'ın izni olmadıkça, hiçbir kimse için ölüm yoktur! Ama cana kıyan katiller mutlaka cezalarını çekecek ve bunun diyetini cehennem ateşi ödeyecektir!.."

58 Zümer, ayet: 42

Korkunç Vali, korkunç emrini vermekte gecikmedi:

"Vallahi sen de onlardansın ve senin de boynun vurulacak!"

"Zalimlere hiçbir surette boyun eğmeyiz!"

İbn-i Ziyâd yerinden fırladı ve öküz gibi böğürdü:

"Bunun da boynunu vurunuz!"

Hazret-i Zeyneb bir kaplan gibi atıldı:

"Ey İbn-i Ziyâd! Döktüğün kanlarımız sana yeter... Onu öldüreceksen, Allah aşkına beni de onunla birlikte öldür!.."

Değil vefanın, elinde insanlığın tozu bile bulunmayan perişan ruhlu adam hayret ve dehşet içinde kaldı ve onları öldürmeyi göze alamadı...

Zeynelâbidin Hazretleri ise en taşkın vecd içinde sesini yükseltti:

"Ey İbn-i Ziyâd! Eğer Peygamber soyuna bağlılığın varsa beni katlettiğinde bu kadınlara mü'min ve muttaki bir adamı yol arkadaşı yap ki, onları Müslümanca himaye ederek yerlerine ulaştırsın..."

HZ. ZEYNEB'İN ESKİ ELBİSELERE BÜRÜNMESİ

Derin ve ince Fâtıma (radıyallahu anh)'nın kızı Zeyneb, hor ve hakir elbiseler giyip tanınmaz bir kıyafete bürünmüştü. Cariyeleri etrafında fır fır dönüyorlardı.

İbn-i Ziyâd:

"Kim bu kadın?" dedi.

Cevap verdiler:

"Hazret-i Fâtıma'nın kızı Zeyneb!"

İbn-i Ziyâd kin ve nefretini büsbütün kustu:

"Hamdolsun Allah'a ki, ayıp ve kusurlarınızı ortaya döktü ve sizi rüsvay etti, öldürdü. Ortaya attığınız gülünç ve boş beyanlarınızı da yalana çıkardı."

Hazret-i Zeyneb, bu caninin yüzüne tükürecek gibi oldu ve en taşkın bir vecd içinde sesini yükseltti:

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun ki, Nebiler Server Muhammed aleyhisselâma mensubiyetle bizi şereflendirmiş ve bizi hususi bir temizlikle de temizlemiştir.

Ey İbn-i Ziyâd! Hayır; iş, senin dediğin gibi değildir. Allah, ancak fâsıkları rezil ve rüsvay eder... Allah Resûlü'nü yalanlayan ve itaattan çıkan kimseden daha yalancı kim olabilir ki..."

"Ev halkınıza Allah'ın yaptığını nasıl görüyor, nasıl yorumluyorsun ya?"

"Buna da, Allahımızın kelâmı ile cevap vereyim; Allah buyuruyor:

قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِى بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَالَّذِينَ كُتِبَ
عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ اِلٰى مَضَاجِعِهِمْ

Şöyle de: Siz evlerinizde olsaydınız bile üzerlerine öldürülmesi yazılmış (takdir edilmiş) **olanlar yine muhakkak yatacakları** (öldürülecekleri) **yerlere çıkıp gidecekti.**[59]

Bilmiş ol ki, Allah, âhirette seninle onları bir araya getirecek, Allah'ın huzurunda onlarla muhakeme olunacak, davalaşacaksınız!.."

İbn-i Ziyâd öfkesinden deliye döndü. Hazret-i Zeyneb'e zulüm ve işkence yapmak istedi...

Amr b. Hureys atıldı:

"Allah, Valiye iyilikler versin! Bu, nihayet bir kadındır. Kadını, herhangi bir sözünden dolayı sorumlu tutmak doğru olmaz. Sen, bu dertli kadını sorumlu tutma. Bu sözlerinden dolayı da kendisini suçlama..."

İbn-i Ziyâd bu defa büsbütün canavarlaştı ve Hazret-i Zeyneb'e:

"Ey kadın," dedi; "Allah, senin ev halkından taşkınlık ve azgınlıkta direnenleri ve ileri gidenleri, böyle yok etmekle, içimin derdini giderdi..."

Zeyneb'in yüzünde tırmık tırmık acı, boğazında düğüm düğüm hıçkırık, gözlerinde billûr billûr yaş... Şöyle dedi:

"Ey dini, imanı, irfanı, vicdanı darmadağın olmuş adam! Sen, yetişmiş yiğitlerimizi öldürdün, ev halkımı yok ettin! Allah Resûlünün mukaddes omuzlarında taşıyıp öptüğü torununa kin ve adavet oklarını attın... Ailemin şereflilerini, büyüklerini, yükselen dallarımı, kollarımı kestin, biçtin, soyumu,

59 Al-i İmran, ayet:154

kökümü kuruttun!.. Eğer, senin o çıkası canın bunlardan zevk alabiliyorsa, gül, eğlen, neşelen bakalım!.."

İbn-i Ziyâd bir şey söyleyemedi. Yerinden kalktı, Kûfe Camisinin yolunu tuttu ve bir münadi sokak sokak çağladı:

"Herkes camiye gelsin!.."

Kûfe halkı gürül gürül camiye doldu. Vefasız ve şuursuz insanlar başları önlerinde sıra sıra dizildiler... İbn-i Ziyâd, korkunç cinayetin destanlık kahramanı... Bir imam edasıyla minbere çıktı... Halk mecnun gözlerle ona bakmakta...

İbn-i Ziyâd'ın karanlık ağzının açıldığı görüldü. Yılan dili, ağzının içinde kıvrım kıvrım zehir saçmada... Hazret-i Ali (kerremallahü veche)'ye ve onun, insanlığı nesil nesil nûrlandırmaya evlâtlarına hakarete başladı...

Abdullah İbn-i Afî'il Ezdî ki, Allah'ın Arslanı Cenâb-ı Ali (radıyallahu anh) ile Cemel ve Sıffîn Cenginde bulunmuş ve iki gözlerini kaybetmişti. Gündüzleri camiye gelir akşama kadar ibadet ederdi. İbn-i Ziyâd mel'ununun bu hezeyanlarını duyunca yerinden bir arslan gibi sıçradı ve avaz avaz bağırdı:

"Ey Mercâne'nin oğlu! Yalancı oğlu yalancı babanla sensin! Peygamber evlâtlarını öldürüp de doğruların sözünü mü söylüyorsun? Allah seni yüzüstü süründürsün!.."

İbn-i Ziyâd, cinayetlerine bir yenisini daha ekledi masum adamı caminin içinde astırdı...

Vefasız Kûfelilerden tek kişi ayağa fırlayıp da "Ne yapıyorsun?" diyemedi...

ÖMER B. SA'D'IN PİŞMANLIĞI

Ömer, cennetle müjdelenen sahabilerden Sa'd b. Ebi Vakkas (radıyallahu anh)'ın oğluydu... Babası Uhud Cenginde Allah Resûlünün önüne vücudunu siper etmiş ve attığı oklarla nice kâfirin ciğerini delmişti. Hatta Kâinatın Efendisi ona ok vermiş; "At, anam, babam sana feda olsun!" demişti. "İlâhi! Bu senin okundur, onu düşmanına yetiştir. İlâhi! Sana dua ettiğinde Sa'd'ın duasını kabul et. İlâhi! Atışını doğrult, davetine icabet et!" diye dua eylemişti... İşte böyle büyük bir sahabinin oğlu ne hazin bir tecelli ki, canilere başbuğ oldu...

Peygamber evlâdına karşı ilk oku atıp harbi açan da o idi. Nihayet kâinatta en büyük cinayet işlendi ve Ömer'in gözleri önünde Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh)'in mübarek başı kesildi...

Zaman geldi, Ömer dövünmeye başladı. İşlediği cinayetin ağırlığını omuzları taşıyamaz oldu. Hâlinden soranlara şöyle dedi:

"Sorma hâlimi! Bir insan, evine kötülük için dönmezken, ben kötülük için dönmüş, yakın akrabalık bağlarını koparmış, büyük bir cinayet işlemiş, İbn-i Ziyâd'a itaat, Allah'a isyan etmişimdir..."

Ömer, Kerbelâ çöllerini Peygamber evlâtlarının mübarek kanı ile suladıktan sonra İbn-i Ziyâd'ın yanına geldi, İbn-i Ziyâd:

"Ey Ömer," dedi; "Hüseyin'in öldürülmesi hakkında sana yazmış olduğum yazıyı bana geri ver!"

Ömer'in aklı karıştı ve şu cevabı verdi:

"Emrin yerine getirildi, yazı da zayi oldu!"

"Onu bana, muhakkak bulup getireceksin!.."

"Zayi oldu..."

"Ben yazıyı geri istiyorum. Nereden bulursan bul ve bana getir!"

"İşte buna imkân yok..."

"Neden?"

"Vallahi, o bana Medine'de çatacak Kureyş'in koca karılarına karşı kendimi savunmak için yanımda bırakılmıştır..."

"Ey Ubeydullah! Ben, sana Hüseyin hakkında bir öğütte bulunmuştum ki, eğer o öğüdü babam Sa'd b. Ebi Vakkas'a yapmış olsaydım, onun, üzerimdeki hakkını ödemiş olurdum."

İbn-i Ziyâd'ın kardeşi atıldı:

"Ömer doğru söylüyor. Vallahi, arzu ederdim ki kıyamete kadar Ziyâdoğullarından, burunlarında halka bulunmayan bir tek kimse olmayaydı, hepsi kul köle olaydı da tek Hüseyin öldürülmeseydi!.."

İbn-i Ziyâd başını eğip sustu. Cevap verecek mecali kalmamıştı. Bu cinayeti işleyen canilere hiçbir şefaatçi bulunmayacaktı... Bu cinayetin diyetini ancak cehennem ateşi ödeyebilecekti...

Ey zalim, nasıl attın sen bu sitem taşını;
Peygamber evlâdının kestirdin sen başını.

HZ. HÜSEYİN'İN EV HALKI ŞAM'DA

İbn-i Ziyâd, Hazret-i Hüseyin'in ev halkını Yezid'e gönderdi. Kafile Şam'a vasıl oldu. Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh)'in mübarek başı da Yezid'in önüne kondu...

Şemir b. Zilcevşen isimli adam şöyle dedi:

"Ey Mü'minler Emîri! Bu kişi, ev halkından 18 ve taraftarlarından 60 kişiyle birlikte yanımıza geldi. Onların önlerine gerildik. Valimiz İbn-i Ziyâd'ın emir üzere biat etmelerini, aksi takdirde çarpışmaya hazır olmalarını söyledik...

Sabahleyin güneş doğarken üzerlerine yürüdük. Kendilerini dört taraftan kuşattık... Kıpırdayacak hâllerini bırakmadık. Deve boğazlanacak veya kuşluk uykusu uyunacak kadar bir müddette onların hepsini kılıçtan geçirdik...

İşte sana onların cansız cesetleri! Topraklara bulanmış elbiseleri ve yüzleri...

Şimdi güneş, onları eritmekte!

Rüzgârlar, üzerlerine tozlar, topraklar kumlar saçmakta...

Onların ziyaretçileri, üzerlerinde uçuşan akbabalar ve kartallardır. Onları yiyor bayram ediyorlar!.."

Yezid'in gözlerinde damla damla yaş... Bu cinayetin kahredici, yakıcı, kül edici ağırlığı bütün dehşetiyle omuzlarına çöktü... Ve Yezid ökeyle haykırdı:

"Yazıklar olsun size!

Ben, sizden, sizin itaatinizden, Hüseyin'i öldürmekten başka türlü bir hareket bekler ve isterdim...

Allah, Mercâne'nin oğluna lânet etsin! Vallahi, Hüseyin'le ben görüşseydim, onu, bağışlardım!"

Hazret-i Hüseyin'in kızı, Sekine, "Ey Yezid," dedi! "Allah Resûlünün kızları esir midir?"

Yezid şu cevabı verdi:

"Ey kardeşimin kızı! Bu hâl, senden ziyade bana ağır gelmiştir. Eğer İbn-i Ziyâd'la Hüseyin arasında akrabalık olaydı, onun üzerine o, böyle yürümezdi... Lâkin Hüseyin ile İbn-i Ziyâd'ın arasını Sümeyye ayırmıştır.

Allah, Hüseyin'e rahmet etsin.

İbn-i Ziyâd, onun üzerine yürümekte acele etmiştir. Vallahi, onunla ben karşılaşmış olsaydım da ondan ölümü, ancak ömrümden bir kısım kısmak suretiyle kaldırmaktan başka çare bulamasaydım, ömrümden bir kısmımı bağışlayarak onu ölümden kurtarmayı ve kendisinin sağ salim gelmesini arzu ederdim."[60]

60 Zehebî, Â'lâm, c. 3, s. 204.

MOR SURATLI BİRİ

Yezid'in huzurunda bir gülgüle...

Gelen, giden, tebrik eden... Daha niceleri, niceleri... İçlerinden mor suratlı biri ayağa kalktı. Parmağını İmam-ı Hüseyin'in ev halkından bir kıza uzattı ve Yezid'e şöyle dedi:

"Şunu bana armağan et!"

Hz. Zeyneb, bu mecnun adamı payladı:

"Hayır! Sana asla ikram ve ihsan yok!.. Allah'ın dininden çıkmadıkça, bu senin için mümkün olmaz..."

Vicdanı kara adam neye uğradığını anlayamadı ve susmak zorunda kaldı...

Zeyneb devamla:

"Bu, değil sana, hatta ona da (Yezid'e de) helâl ve caiz değildir."

Yezid köpürdü:

"Ne demek o? Sen vallahi yalan söyledin. Bu, benim için helâl ve caizdir. Ben, bu işi yapmak istesem, yapabilirim!"

"Hâşâ! Yemin ederim ki, bunu Allah sana helâl kılmamıştır. Milletimizden çıkmadıkça, dinimizden başka bir din tutmadıkça, bu, senin için de mümkün olmaz!.."

Yezid öfkeyle haykırdı:

"Ben, böyle yaparsam, babanın ve kardeşinin dininden çıkacağımı mı ileri sürüyorsun?"

Zeyneb, imanın nûrdan âbidesi... Vekar ve temkin içinde şu sözleri Yezid'in yüzüne alev alev çarptı:

"Ey Yezid! Allah'ın dininden çıkacağını ileri sürüyorum ki o, babamın dini, kardeşimin dini ve mukaddes dedemin dinidir. Allah, seni de, senin baban Muaviye'yi de, dedeni de ona hidayet etmiştir!.."

"Yalan söyledin ey Allah düşmanı kadın!"

"Sen, haksız yere sövüp sayan, kudret ve hâkimiyetinle ezen bir hükümdar mısın yoksa?"

Bunun üzerine Yezid'in yüzü kızardı ve başını eğip sustu...

Mor suratlı lânetli tekrar atıldı:

"Ey Mü'minler Emîri! Şu kızı bana hediye et!.."

Yezid adamı azarladı:

"Allah sana döşeğinde ölmeni hüküm ve ihsan edinceye kadar bekâr kal!"

YAS TUTTULAR

İmam-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'den geride kalanlar Yezid'in sarayında misafir edildiler. Yezid'in kadınları ve Hz. Muaviye'nin kızları gözyaşlarını tutamadılar ve üç gün matem ettiler. Saray gözyaşlarıyla sulandı...

Yezid'in zevcesi bile kendini tutamadı hüngür hüngür ağladı. Yezid şöyle dedi:

"Kureyş'in büyüğü ve lideri için ağlamak ona düşen bir hak ve vazifedir."[61]

Canilerin işlediği bu müthiş cinayet en taş kalpli insanları bile rikkate getiriyordu. Yer ehli gök ehli, o şehadet incisi için elmas elmas yaş döküyordu...

Yezid, Cenâb-ı Hüseyin'in oğlu Ali'ye şu tekliflerde bulundu:

"Yanımızda oturmayı istersen, akrabalık hakkını gözetir, seni ağırlarız. Memleketine gitmek istersen, seni memleketine gönderirim."

Ali, "Medine'ye gönderilmemi arzu ediyorum," dedi...

Yezid de bu arzuyu yerine getirdi.

61 Zehebî, Â'lâm, c. 3, s. 201.

İMAM-I HÜSEYİN (RADIYALLAHU ANH)'İN BAŞI

Peygamberler Peygamberinin aydın bakışlarının ışığı altında büyüyen ve canilerin zulüm oklarına hedef olup şehadet şerbetini içen yüce din eri Hazret-i Hüseyin'in mübarek başı Yezid'e gönderilmişti. O mübarek şehidin başı Yezid'in önüne kondu ve üzerindeki örtü açıldı...

Yezid'in suratı üzüntüden morardı... Derisi damar damar gerildi ve Hazret-i Hüseyin'i suçlayan bir beyit okudu.

O an, Hazret-i Hüseyin'in oğlu kendini tutamayıp atıldı ve şu âyeti okudu:

مَآاَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِى الْاَرْضِ وَلَا فِى اَنْفُسِكُمْ اِلاَّ فِى كِتَابٍ مِنْ قَبْلِ اَنْ نَبْرَاَهَا اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيرٌ

"(Gerek) **yerde,** (gerek) **nefislerinizde herhangi bir musibet vukua gelmemiştir ki, bu bizim onu yaratmamızdan evvel mutlaka bir kitapta** (yazılmış)**dır. Şüphesiz ki, bu Allah'a göre kolaydır."**[62]

Yezid büsbütün morardı, fakat bir şey yapamadı. Sadece bir âyet okuyup sustu...

Orada Allah Resûlü'nün sahabelerinden Ebu Berzetül-Eslemi de vardı. Şöyle dedi:

62 Hadid, ayet:22.

"Kıyamet günü, sen İlâh'ın huzuruna kayırıcın İbn-i Ziyâd olduğu hâlde gelecek ve çıkacaksın... Hazret-i Hüseyin ise kıyamet günü Allah'ın huzuruna, şefaatçisi ve İnsanlığın Efendisi Cenâb-ı Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ile gelecek ve çıkacaktır!.. O zaman senin hâlin nice olur?.."

Yezid tek kelime söyleyemedi... İç gözlerine ilâhi nûrun sürmesi çekilen yüce sahabi odayı terk etti ve kapıyı çarptığı gibi sokağa dalıp gözden kayboldu.

MEDİNE YOLCULUĞU

İmam-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'den geride kalanlar Yezid'in sarayında bir müddet misafir edildiler. Kendilerine her türlü, saygı ve hürmet gösterildi. Neleri alınmış ise geri verildi.

Nihayet nûr şehri Medine'ye gitmek için yola revan oldular. Yezid, onlara 30 atlı kattı ve yol boyunca takip etmelerini, sağ salim yurtlarına varıncaya kadar muhafaza etmelerini emretti...

Hareketten önce de İmam-ı Zeynelâbidin'e şöyle dedi:

"Allahü Teâlâ İbn-i Ziyâd'a lânet etsin!.. Vallahi ben olsam Hüseyin'in her teklifini kabul ederdim... Lâkin kader-i ilâhi böyle imiş ne çare!.. Her ne türlü ihtiyacın olursa bana bildir, hemen yerine getireyim!.."

Kafile Peygamber şehri Medine'ye ulaştı... Medine halkı gözyaşları içinde çırpındı...

Allah Resûlü'nün zevcesi Hazret-i Ümme Seleme (radıyallahu anh), ilk feryadı koparanlardan idi:

"Eyvah Hüseyin'im, eyvah Resûlullah'ın oğlu!.." diyerek dövündü... Ve niceleri baygın baygın yere düştü.

O gülün derdiyle gözler kan ağlar,
Gönül pare pare cismü can ağlar!

Kıyamete kadar sürer bu acı,
Benini iman sinem âh, her an ağlar!..

Şifasızım, yoktur derdime çare,
Gözlerim, gözlerim bin hicran ağlar!..

Yaktı sineleri bu Kerbübelâ,
İns ağlar, cin ağlar, din iman ağlar!..

Ciğergâh-ı Nebiye ok attılar.
Arş ağlar, zemin-i âsümân ağlar!

Ey Resûlün koklattığı ulvî gül;
İmdat et, Necati durmadan ağlar!..

KAN HÂLİNE GELEN TOPRAK

Kâinatın Efendisi, Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh)'in Cebrâil tarafından Kerbelâ'dan getirilen toprağını Hazret-i Ümmü Seleme'ye vermiş ve şöyle buyurmuştu:

"Bu toprak, kan hâline gelince, Hüseyin şehit edilir."

Ümmü Seleme Hazretleri o toprağı peygamber yadigârı olarak yarım asırdan beri yanında saklıyordu.

Peygamberler Peygamberinin evlâdı Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh) şehit edildiği gün toprak kan hâlini aldı. Bunu gören Ümmü Seleme Hazretleri çığlığı bastı; Hazret-i Hüseyin'in şehit edildiğini anladı ve bu acı haberin dehşetiyle kendinden geçti...[63]

İbn-i Sîrîn der ki:

"Kadınlar Yahya (aleyhisselâm)'dan sonra, Hazret-i Hüseyin'e ağladıkları kadar hiç kimseye ağlamamıştır!"

63 İbn-i Esîr, El-Kâmil, c. 4, s. 48.

İBRET, HAYRET, DEHŞET...

Muhabbet gözlerine hikmet sürmesi çekilen, Sonsuzluk Nebisinin mukaddes kucağında büyüyen ve nihayet ebediyetin çiçek bayramına eren Hazret-i Hüseyin (radıyallahu anh)'in caniler tarafından katli bütün gönülleri yakmıştı... Bu acı, kıyamete kadar da devam edecek ve acılığından hiçbir şey kaybetmeyecektir...

Ebu Nu'm isimli zat der ki:

"Abdullah İbn-i Ömer'in yanında oturuyordum. Bir adam geldi.

- Ey Abdullah, dedi; ihram hâlinde elbiseye sivrisinek kanı bulaşsa, yahut sinek öldürülse ne lâzım gelir?

Abdullah (radıyallahu anh), adamı iyice bir süzdü ve sordu:

– Sen nerelisin?

– Irak'lıyım!

– Irak'lısın ha?

– Evet...

– Hele şuna bakın... Allah Resûlünün oğlunu öldürdüler de şimdi bana sivrisineğin kanından dolayı ne yapmak lâzım geleceğini soruyor!

Hâlbuki ben, Kâinatın Efendisinin: **Hasan ve Hüseyin ki, onlar benim dünyada öpüp kokladığım iki reyhanımdır** buyurduğunu işitmişimdir."

Firkat şimşeğinden yanıverdim, âh!

Hicran, yine hicran, olmuyor sabah!..

KORKUNÇ CANİLER CEZASINI BULDU

Cihanı temelinden sarsan bu hâdiseye karışanların hepsi de tez zamanda cezalarını bulup azap diyarını boyladılar...

O eşsiz Peygamber incisi Cenâb-ı Hüseyin (radıyallahu anh)'in başını gövdesinden ayırmış olan Sinan adlı insanlık yüzkarası muazzez şehidin kafasını bir de şiir okuyarak Ubeydullah'ın önüne koyunca, Kûfe Valisi, destanlık cinayetin bizzat tertipçisi olduğu hâlde dayanamadı ve emri yapıştırdı:

"Şu mecnunun boynunu vurun!"

Sinan kuduzu mükâfat beklerken cehennemi boyladı...

Kerbelâ hâdisesine karışanlardan hepsi, şu veya bu türlü belâlarını buldular. Bir zaman sonra Muhtar bin Ubeyd isimli bir kumandan, askerleriyle Kûfe'ye girdi ve Kerbelâ işine katılanlardan 6 bin kişiyi öldürdü...

Destanlık cinayetin tertipçisi Ubeydullah, Şemir ve Ömer İbn-i Sa'd de bu arada cezalarını buldular ve en büyük ceza âlemine geçtiler...

Kerbelâ'ya katılanlardan her birinin belâsını bulduğuna dair en güzel nakil, Yakup İbn-i Süfyan'ınkidir:

"Bir gece oturmuş, Kerbelâ faciasından bahsediyorduk. Mecliste bulunanlardan biri, bu vak'aya katılanlardan belâsını bulmadık hiç kimse kalmadığını ileriye sürdü... Yine mecliste bulunanlardan bir ihtiyar, kendisini öne attı:

– Ben, dedi; Kerbelâ hâdisesine katıldım ve Hüseyin'in öldürülmesine yardım ettim... Öyle olduğu hâlde bugüne kadar hiçbir belâya uğramadım!..

Hikmet-i ilâhiye bakınız ki, o an odada yanan kandillerden biri sönecek hâle geldi... İhtiyar kalkıp kandili aldı ve fitili düzeltmek istedi... Kandilden bir kıvılcım sıçrayarak sakalı tutuştu... Meclistekiler ihtiyarı söndürmeye davrandılarsa da başaramadılar. Sakalına bastırdığı entarisi ve bütün vücudu alevler içinde kaldı... İhtiyarın "Yandım!" feryatları göğe çıkıyordu. Koşarak kendisini, kenarında bulunduğumuz Fırat Nehrine attı ve yana yana boğularak öldü...

Böylece lâyık olduğu cezayı gördü..."

ONLARI SEVMEK EN KUDSÎ BİR VAZİFEDİR

Allah'ın bütün âlemlere rahmet diye gönderdiği resûlü, alınlarında bir ışık hâlinde kendilerine kadar nebi nebi gelen ve kendilerinde temelleşen nûru, kendilerinden sonra da nesil nesil kıvılcımlandırmak ve kararan insanlığa saçmakta vazifeli torunlarını bu ümmete emanet etmiştir. O saadet incileri, ruh arıtıcı bulvarlar gibi mü'min gönülleri hakikat elmaslarıyla doldurmuşlardır.

Kâinatın Tacı buyuruyorlar:

"Kim Hasan Hüseyin'i severse beni sevmiş olur. Kim onların düşmanıysa benim düşmanımdır!.."

"Beni ve benimle beraber Hasan ve Hüseyin'i, babaları Ali ve anneleri Fâtıma'yı sevenler, kıyamet günü yakınlarımdır..."

Evet, her Müslümanın, her gerçek insanın ciğerine taşıması ve mezarında ciğeri çürüyünce ruhuna teslim edip tâ arşa yükseltmesi gereken bu sevgiyi kaybedenler cihanın en bedbaht insanlardır...

Şunu kat'iyetle söyleyebiliriz ki: Hiçbir şey insan kadar yükselemez ve yine hiçbir şey insan kadar, alçalamaz...

Bu nâçiz eserimle muhterem mü'min kardeşlerime Allah Resûlü'nün muazzez torunlarını tanıtmaya çalıştım... Onları can-ı gönülden sevmek iman icabıdır... Karanlık dünya ufukları bu sevgiyle aydınlanacak; insanlığın hasretle beklediği yeni saadet sabahları bu sevgiyle doğacak... Kalpler bu sevgiyle

nûrlanacak, basiretler bu sevgiyle açılacak. Buğz-u adavet çöllerini muhabbet cennetlerine bu sevgi çevirecektir... Kan akan vadilerde nûr ve muhabbet nehirleri bu sevgiyle çağlayacaktır... Şuur gözlerine hikmet sürmesini bu sevgi çekecektir... Öyleyse bu sevgi denizinde ömür yelkenlisi ile seyr ü sefer yapmak lâzımdır...

Ey şânı pek yüce olan Allah'ımız! O şehadet incisi Peygamber torunlarının şefaatlerine bizleri nâil eyle!..

Lütfet, kerem et, ey yüce sultanım,
Hasret-i hicrinle pek yandı canım!
Öyle bir hasret ki, gönüller dağlar,
Göster cemâlini ey nûr saçan yâr!..

MEDED YÂ İMAM!

Ey Güzellik Şehrinin Padişahı! Ay bile senin nûr saçan çehrenden istifade etmektedir... Bu kadar güzellik ile nûrlanan güneş bir sensin!.. Senin firakınla bülbüller nâle etmekte, ağlamakta, goncalar da alev alev açmaktadır...

Bizim gülistanımızın güzel kokusu, senin yanağında açılan güllerden meydana gelmiştir... Ey Peygamberin nazla büyüttüğü çiçek! Senin yüksek faziletini sabah rüzgârından işittim... Sen öyle bir şehadet incisisin ki, cennetin gül bahçesi, senin köşkündür... Bu bağrı yanık Necati, senin kapında hakir bendelerdendir...

Ey doğru yol güneşi! Elimden tut da beni o mukaddes cânana götürüver! Zira sen, gönlü yanmış âşıka seher rüzgârısın!..

Ey Ay alınlı İmam! Gönül, hasret-i hicrinle yaralıdır... Göz de fıskiye gibi kan saçandır... Bu ne hicran ki, ben ayrılık meydanında bir lâle çiçeğiyim!.. Ey cennetin ziyneti!

Lütfet, bana merhamet buyur. Ey gönül bahçemin nazlı güzeli! Senin yüzünün güneşinden mahrum kalmak ne acı. Senin nazik yanağın bir mumdur, ben ise pervaneyim... Gece gündüz etrafında fır fır dönmedeyim... Gözümden cihanın yapraklarına şebnemler saçılıyor... Bu göz pınarı sırf senin için billûr billûr akıyor... Mahzuniyet hanesinde feryâd-ü figan etmedeyim!..

Ey gönlü billûrlardan duru olan eşsiz inci!.. Günahkâr elimle kapının tokmağını tuttum!.. O dehşetli günde Necati'yi bırakma... Şefaat mumunu Arasat Meydanında yak ki, bütün ümmet o ışığa koşalım.

Ey şehadet incisi!.. Allah sana bol bol selâm etsin!..

- SON -

ŞEHADET İNCİLERİ-PEYGAMBER ÇİÇEKLERİ

HZ. HASAN VE HZ. HÜSEYİN

RADIYALLAHU ANHÜMA

MUSTAFA NECATİ BURSALI

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber, mübarek torunları hakkında şöyle buyuruyorlar:

"Hasan ve Hüseyin'i seven beni sevmiş ve onlara düşmanlık eden muhakkak bana düşmanlık etmiş olur!"

Allah'ın Resûlü o solmaz çiçekleri böyle, bu muhabbetle sevmişlerdi.

Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahu anh), bir gün sahabilere şöyle seslendi:

"Ey ahali! Allah'ın Sevgilisi Cenâb-ı Muhammed Mustafa'yı (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Ehl-i Beyti'ni koruyunuz! Onlara sakın eziyet ve zulüm etmeyiniz. İyi biliniz ki, ben Hazret-i Peygamberin akrabasını ziyaret etmeyi kendi akrabamı ziyarete tercih eder ve onları bütün yakınlarımdan daha çok severim!.."

Allah ve kemâl yolunun büyük kahramanı, velîlerin başbuğu Hazret-i Abdülkadir Geylânî de can ve gönülden haykırıyor:

"Benim için pek muhterem, elimden tutacak öyle beş şahsiyetim var ki, bu hayatta veba ateşini, âhirette cehennem şiddetini onlarla söndürürüm. O yüce zatlar da: Allah'ın Resûlü Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem), Aliyyül-Murtazâ, Hasan, Hüseyin ve Fâtıma-i Zehra'dır. Allah'ın salât ve selâmı onlara olsun!"

Onlar ki, şanlı ve ebedi Peygamberimizin ilahi bakışlarının aydınlığı altında birer saadet incisi olarak yetiştiler ve en büyük mana kahramanı oldular.

Çelik YAYINEVİ

facebook.com/celikyayinevi
twitter.com/celikyayinlari

9 786059 844758

₺ 17,00

www.celikyayinevi.com